KOMISJA
EUROPEJSKA

Strasburg, dnia 18.4.2023 r.
COM(2023) 227 final

2023/0112 (COD)

Wniosek

DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

zmieniająca dyrektywę 2014/59/UE w odniesieniu do środków wczesnej interwencji, warunków uruchomienia procedury restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz finansowania działań w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

{SWD(2023) 225-226} - {SEC(2023) 230}

UZASADNIENIE

1. KONTEKST WNIOSKU

• Przyczyny i cele wniosku

Proponowane zmiany dyrektywy 2014/59/UE[1] (dyrektywa w sprawie naprawy oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji banków lub BRRD) stanowią element pakietu legislacyjnego dotyczącego zarządzania kryzysowego i gwarantowania depozytów (CMDI), obejmującego również zmiany rozporządzenia (UE) nr 806/2014[2] (rozporządzenie w sprawie jednolitego mechanizmu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji lub rozporządzenie SRMR) oraz zmiany dyrektywy 2014/49/UE[3] (dyrektywa w sprawie systemów gwarancji depozytów).

Unijne ramy zarządzania kryzysowego są ugruntowane, jednak poprzednie przypadki upadłości banków pokazały, że istnieje konieczność dokonania usprawnień. Celem reformy CMDI jest uzupełnienie celów ram zarządzania kryzysowego i zapewnienie spójniejszego podejścia do restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, aby każdy bank znajdujący się w sytuacji kryzysowej mógł opuścić rynek w sposób uporządkowany, z jednoczesnym zachowaniem stabilności finansowej, pieniędzy podatników i zapewnieniem zaufania deponentów. W szczególności w przypadku mniejszych banków i banków średniej wielkości należy wzmocnić istniejące ramy restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji pod względem ich koncepcji, wdrażania i, co najważniejsze, zachęt do ich stosowania, tak aby można je było w sposób bardziej wiarygodny stosować do tych banków.

Kontekst wniosku

W następstwie globalnego kryzysu finansowego i zadłużeniowego UE podjęła zdecydowane działania zgodnie z międzynarodowymi wezwaniami do przeprowadzenia reform, w celu stworzenia bezpieczniejszego sektora finansowego dla jednolitego rynku UE. Obejmowały one zapewnienie instrumentów i uprawnień do podjęcia stosownych działań w przypadku upadłości dowolnego banku w sposób uporządkowany przy jednoczesnym zachowaniu stabilności finansowej, ochrony finansów publicznych i utrzymaniu ochrony deponentów. Unię bankową utworzono w 2014 r. i obecnie składa się ona z dwóch filarów: Jednolitego Mechanizmu Nadzorczego i jednolitego mechanizmu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Nadal jednak nie dokończono budowy unii bankowej i nie określono jej trzeciego

---

[1] Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE z dnia 15 maja 2014 r. ustanawiająca ramy na potrzeby prowadzenia działań naprawczych oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych oraz zmieniająca dyrektywę Rady 82/891/EWG i dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/24/WE, 2002/47/WE, 2004/25/WE, 2005/56/WE, 2007/36/WE, 2011/35/UE, 2012/30/UE i 2013/36/EU oraz rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 i (UE) nr 648/2012 (Dz.U. L 173 z 12.6.2014, s. 190).

[2] Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 806/2014 z dnia 15 lipca 2014 r. ustanawiające jednolite zasady i jednolitą procedurę restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji kredytowych i niektórych firm inwestycyjnych w ramach jednolitego mechanizmu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz zmieniające rozporządzenie (UE) nr 1093/2010 (Dz.U. L 225 z 30.7.2014, s. 1).

[3] Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/49/UE z dnia 16 kwietnia 2014 r. w sprawie systemów gwarancji depozytów (Dz.U. L 173 z 12.6.2014, s. 149).

filaru: europejskiego systemu gwarantowania depozytów (EDIS)[4]. Wniosek Komisji przyjęty 24 listopada 2015 r. w sprawie ustanowienia EDIS[5] nadal oczekuje na rozpatrzenie.

Unię bankową wspiera jednolity zbiór przepisów, który w odniesieniu do CMDI składa się z trzech aktów prawnych UE przyjętych w 2014 r.: dyrektywy w sprawie naprawy oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji banków, rozporządzenia SRMR oraz dyrektywy w sprawie systemów gwarancji depozytów. W dyrektywie w sprawie naprawy oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji banków zdefiniowano uprawnienia, zasady i procedury dotyczące naprawy oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji banków, w tym porozumienia dotyczące współpracy transgranicznej w celu przeciwdziałania transgranicznym upadłościom banków. Rozporządzeniem SRMR utworzono Jednolitą Radę ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji (SRB) oraz jednolity fundusz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, a także zdefiniowano w nim uprawnienia, zasady i procedury dotyczące restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji podmiotów mających siedzibę w unii bankowej w kontekście jednolitego mechanizmu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. W dyrektywie w sprawie systemów gwarancji depozytów określono zasady korzystania ze środków SGD i zapewniono ochronę deponentów. Dyrektywa w sprawie naprawy oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji banków oraz dyrektywa w sprawie systemów gwarancji depozytów mają zastosowanie we wszystkich państwach członkowskich, natomiast rozporządzenie SRMR ma zastosowanie w państwach członkowskich uczestniczących w unii bankowej.

Pakietem bankowym z 2019 r., znanym również jako „pakiet na rzecz ograniczenia ryzyka”, zmieniono dyrektywę w sprawie naprawy oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji banków, rozporządzenie SRMR, rozporządzenie w sprawie wymogów kapitałowych (CRR)[6] i dyrektywę w sprawie wymogów kapitałowych (CRD)[7]. Zmiany te obejmowały środki służące realizacji zobowiązań UE podjętych na forach międzynarodowych[8] w sprawie podjęcia dalszych kroków w kierunku dokończenia budowy unii bankowej poprzez zapewnienie wiarygodnych środków ograniczających ryzyko w celu zmniejszenia zagrożeń dla stabilności finansowej.

---

4 Ponadto nadal nie zawarto porozumienia w sprawie wiarygodnego i solidnego mechanizmu zapewniania płynności w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w unii bankowej zgodnie z normami ustanowionymi przez partnerów międzynarodowych.

5 COM(2015) 586 final.

6 Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wymogów ostrożnościowych dla instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych oraz zmieniające rozporządzenie (UE) nr 648/2012 (Dz.U. L 176 z 27.6.2013, s. 1).

7 Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/36/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie warunków dopuszczenia instytucji kredytowych do działalności oraz nadzoru ostrożnościowego nad instytucjami kredytowymi, zmieniająca dyrektywę 2002/87/WE i uchylająca dyrektywy 2006/48/WE oraz 2006/49/WE (Dz.U. L 176 z 27.6.2013, s. 338).

8 Bazylejski Komitet Nadzoru Bankowego i Rada Stabilności Finansowej. Rada Stabilności Finansowej (wersja zaktualizowana z 2014 r.), *„Key Attributes of effective resolution regimes for financial institutions”* [„Kluczowe atrybuty skutecznych systemów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji finansowych”] i (2015), *„Principles on Loss-absorbing and Recapitalisation Capacity of Globally Systemically Important Banks (G-SIBs) in Resolution, Total Loss-absorbing Capacity (TLAC) Term Sheet”* [„Zasady w zakresie zdolności do pokrycia strat i dokapitalizowania globalnych banków o znaczeniu systemowym objętych procedurą restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Dokument określający podstawowe warunki dotyczący całkowitej zdolności do pokrycia strat”].

W listopadzie 2020 r. Eurogrupa uzgodniła utworzenie i wczesne wprowadzenie wspólnego mechanizmu ochronnego dla jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w ramach Europejskiego Mechanizmu Stabilności (EMS)[9].

Reforma zarządzania kryzysowego i gwarantowania depozytów (CMDI) oraz szersze implikacje dla unii bankowej

Wraz z reformą CMDI urzeczywistniona unia bankowa, w tym jej trzeci filar – EDIS, zapewniłaby wyższy poziom ochrony finansowej i zaufania gospodarstwom domowym i przedsiębiorstwom w UE, zwiększyłaby zaufanie i wzmocniła stabilność finansową będące niezbędnymi warunkami wzrostu gospodarczego, dobrobytu i odporności w unii gospodarczej i walutowej oraz ogólnie w UE. Unia rynków kapitałowych stanowi uzupełnienie unii bankowej, ponieważ obie inicjatywy mają zasadnicze znaczenie dla finansowania dwojakiej transformacji (cyfrowej i ekologicznej), zwiększenia międzynarodowej roli euro oraz wzmocnienia otwartej strategicznej autonomii UE i jej konkurencyjności w zmieniającym się świecie, w szczególności w świetle istniejących obecnie trudnych warunków gospodarczych i geopolitycznych[10, 11].

W czerwcu 2022 r. Eurogrupa nie zgodziła się na bardziej kompleksowy plan prac w celu dokończenia budowy unii bankowej w drodze uwzględnienia EDIS. Eurogrupa zwróciła się natomiast do Komisji o przedstawienie bardziej ukierunkowanych wniosków ustawodawczych dotyczących reformy unijnych ram zarządzania bankami w sytuacji kryzysowej i krajowych systemów gwarantowania depozytów[12].

Jednocześnie w swoim sprawozdaniu w sprawie unii bankowej za rok 2021[13] Parlament Europejski również podkreślił znaczenie dokończenia budowy unii bankowej w drodze ustanowienia EDIS i poparł działania Komisji w zakresie przedstawienia wniosku ustawodawczego w sprawie przeglądu CMDI. Chociaż Eurogrupa nie zatwierdziła wyraźnie EDIS, dzięki temu reforma CMDI byłaby bardziej solidna i zapewniłaby synergię i przyrost wydajności dla sektora bankowego. Taki pakiet legislacyjny byłby częścią programu działań mającego na celu dokończenie budowy unii bankowej, jak podkreśliła w wytycznych politycznych przewodnicząca Ursula von der Leyen, w których przypomniała również o znaczeniu EDIS, oraz zgodnie z regularnym poparciem przywódców[14].

Cele ram zarządzania kryzysowego i gwarantowania depozytów (CMDI)

Ramy CMDI opracowano w celu ograniczenia ryzyka i zarządzania upadłością instytucji dowolnej wielkości, przy jednoczesnym osiągnięciu czterech nadrzędnych celów:

---

9 Eurogrupa (30 listopada 2020 r.), *„Statement of the Eurogroup in inclusive format on the ESM reform and the early introduction of the backstop to the Single Resolution Fund”* [„Oświadczenie Eurogrupy w rozszerzonym składzie w sprawie reformy EMS i wczesnego wprowadzenia wspólnego mechanizmu ochronnego dla jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji”]. Wdrożenie miałoby nastąpić w latach 2022–2024. Porozumienie zmieniające Porozumienie ustanawiające Europejski Mechanizm Stabilności wciąż jednak oczekuje na ratyfikację.

10 Komisja Europejska (2020), *Program prac Komisji na 2021 r.*, pkt 2.3, s. 5.

11 Komisja Europejska (2023), *Długoterminowa konkurencyjność UE: perspektywa na przyszłość po 2030 r.*

12 Eurogrupa (16 czerwca 2022 r.), *oświadczenie Eurogrupy w sprawie przyszłości unii bankowej.*

13 Parlament Europejski (2022), *Sprawozdanie w sprawie unii bankowej – sprawozdanie za rok 2021;* począwszy od 2015 r. Parlament Europejski co roku publikuje sprawozdanie w sprawie unii bankowej.

14 Posiedzenie szczytu strefy euro (24 marca 2023 r.), *„Statement of the Euro Summit, meeting in inclusive format”* [„Oświadczenie ze szczytu strefy euro, posiedzenie w formacie integracyjnym”].

(i) ochrony stabilności finansowej przy jednoczesnym unikaniu efektu domina, zapewniając tym samym dyscyplinę rynkową i ciągłość funkcji krytycznych dla społeczeństwa,

(ii) zapewnienia funkcjonowania jednolitego rynku oraz równych warunków działania w całej UE;

(iii) zminimalizowania korzystania z pieniędzy podatników i osłabienia więzi bank-państwo oraz

(iv) ochrony deponentów i zapewnienia zaufania konsumentów.

W ramach CMDI przewidziano zestaw instrumentów, które można stosować na różnych etapach cyklu życia banków znajdujących się w trudnej sytuacji: działania naprawcze wspierane w ramach planów naprawy opracowanych przez banki; środki wczesnej interwencji; środki zapobiegające upadłości banku; plany restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji przygotowane przez organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji; oraz zestaw instrumentów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, gdy bank zostanie ogłoszony za będący na progu upadłości lub zagrożony upadłością i uznaje się, że restrukturyzacja i uporządkowana likwidacja banku (a nie jego likwidacja) leży w interesie publicznym. Poza tym krajowe postępowania upadłościowe, które nie są objęte ramami CMDI[15], nadal mają zastosowanie do tych banków znajdujących się w trudnej sytuacji, którymi można się zająć w ramach tych postępowań krajowych, jeżeli takie postępowania są bardziej właściwe (zamiast restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji) i nie szkodzą interesowi publicznemu ani nie zagrażają stabilności finansowej.

Ramy CMDI mają na celu zapewnienie połączenia źródeł finansowania w celu zarządzania przypadkami upadłości w sposób efektywny ekonomicznie, ochronę stabilności finansowej i deponentów oraz utrzymanie dyscypliny rynkowej, przy jednoczesnym ograniczeniu korzystania z budżetu publicznego i ostatecznie ograniczeniu kosztów ponoszonych przez podatników. Koszt restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji banku jest w pierwszej kolejności pokrywany z zasobów własnych banku, tj. przypisywanych akcjonariuszom i wierzycielom samego banku (stanowiących wewnętrzną zdolność banku do pokrycia strat), co również zmniejsza pokusę nadużycia i poprawia dyscyplinę rynkową. W razie potrzeby koszt ten można pokryć dodatkowo ze środków pochodzących z systemów gwarancji depozytów i mechanizmów finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji (krajowe fundusze na cele restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji lub jednolity fundusz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w unii bankowej). Fundusze te są finansowane ze składek wnoszonych przez wszystkie banki, niezależnie od ich wielkości i modelu biznesowego. W unii bankowej zasady te dodatkowo zintegrowano dzięki powierzeniu SRB zarządzania jednolitym funduszem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, który jest finansowany ze składek wnoszonych przez sektor bankowy w państwach członkowskich uczestniczących w unii bankowej, oraz nadzorowania go. W zależności od instrumentu zastosowanego wobec banku znajdującego się w trudnej sytuacji (np. środki zapobiegawcze,

[15] Krajowe postępowania upadłościowe nie są zharmonizowane. Decyzja organu ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji o objęciu banku znajdującego się w trudnej sytuacji restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją, co wymaga porównania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji z krajowym postępowaniem upadłościowym (ocena interesu publicznego), jest jednak częścią ram CMDI. Jeśli organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji podejmie decyzję o nieobejmowaniu banku znajdującego się w trudnej sytuacji restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją, sprawę rozpatruje się następnie na szczeblu krajowym, na którym przeprowadza się ocenę wszczęcia postępowania upadłościowego lub innego rodzaju postępowania likwidacyjnego zgodnie ze szczegółowymi informacjami dotyczącymi krajowych systemów prawa upadłościowego.

ostrożnościowe, restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji lub środki alternatywne w ramach krajowego postępowania upadłościowego) oraz konkretnych szczegółów sprawy może być konieczna kontrola pomocy państwa[16] w przypadku interwencji ze strony funduszu na cele restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji/jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, systemu gwarancji depozytów lub finansowania publicznego z budżetu państwa.

Powody przedstawienia wniosku

Niezależnie od postępów osiągniętych od 2014 r. restrukturyzację i uporządkowaną likwidację stosowano rzadko, zwłaszcza w unii bankowej. Określono obszary wymagające dalszego wzmocnienia i dostosowania w odniesieniu do ram CMDI w zakresie opracowywania, wdrażania i, co najważniejsze, zachęt do ich stosowania.

Do tej pory z wieloma bankami mniejszej lub średniej wielkości znajdującymi się w trudnej sytuacji radzono sobie w ramach systemów krajowych, często wykorzystując pieniądze podatników (bailouty) zamiast sieci bezpieczeństwa finansowanych przez podmioty rynkowe, takich jak jednolity fundusz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w unii bankowej, który do tej pory nie był wykorzystywany w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Jest to sprzeczne z celem ram, ponieważ ustanowiono je w następstwie globalnego kryzysu finansowego, który skutkował poważną zmianą paradygmatu z ratowania na rzecz umorzenia lub konwersji długu. W tym kontekście koszt alternatywny mechanizmów finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji finansowanych przez wszystkie banki jest znaczny.

Ramy restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji nie zapewniły pełnej realizacji nadrzędnych celów, w szczególności ułatwienia funkcjonowania jednolitego rynku w sektorze bankowym w UE dzięki zapewnieniu równych warunków działania, radzeniu sobie z kryzysami transgranicznymi i krajowymi oraz zminimalizowaniu korzystania z pieniędzy podatników.

Przyczyny tego stanu rzeczy wynikają przede wszystkim z nieadekwatnych zachęt w zakresie wyboru właściwego instrumentu służącego zarządzaniu bankami znajdującymi się w trudnej sytuacji, co skutkuje brakiem stosowania zharmonizowanych ram restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji na rzecz innych rozwiązań. Wynika to ogólnie z dużej swobody w zakresie oceny interesu publicznego, trudności w dostępie do finansowania w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji bez przypisywania strat deponentom oraz łatwiejszego dostępu do finansowania poza restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją. Prowadzi to do wzrostu ryzyka fragmentacji i nieoptymalnych wyników w zakresie zarządzania przypadkami upadłości banków, w szczególności mniejszych i średniej wielkości banków.

Przegląd ram CMDI i związku z krajowymi postępowaniami upadłościowymi powinien zapewnić rozwiązania umożliwiające wyeliminowanie tych problemów. Powinien on również umożliwić pełne osiągnięcie celów ram i dostosowanie do wszystkich banków w UE, niezależnie od ich wielkości, modelu biznesowego i struktury zobowiązań, nawet mniejszych i średniej wielkości banków, jeśli wymagają tego istniejące okoliczności. Przegląd ten

[16] Zasady pomocy państwa są nieodłącznie powiązane z ramami CMDI i stanowią ich uzupełnienie. Zasady te nie zostały objęte niniejszym przeglądem i niniejszą oceną skutków. Aby zapewnić spójność między tymi dwoma ramami, Eurogrupa zwróciła się do Komisji w listopadzie 2020 r. o przeprowadzenie przeglądu ram pomocy państwa dla banków i ukończenie go równolegle z przeglądem ram CMDI, zapewniając wejście w życie ram pomocy państwa w tym samym czasie, co zaktualizowanych ram CMDI.

powinien mieć na celu zapewnienie spójnego stosowania przepisów we wszystkich państwach członkowskich, zapewniając równe warunki działania, jednocześnie chroniąc stabilność finansową i deponentów, zapobiegając efektowi domina i ograniczając korzystanie z pieniędzy podatników. W szczególności ramy te należy ulepszyć, aby ułatwić restrukturyzację i uporządkowaną likwidację mniejszych i średniej wielkości banków zgodnie z pierwotnymi oczekiwaniami, łagodząc w tym celu wpływ na stabilność finansową i gospodarkę realną bez korzystania z finansowania publicznego oraz zwiększając zaufanie ich deponentów, którymi są przede wszystkim gospodarstwa domowe oraz małe i średnie przedsiębiorstwa (MŚP). Jeśli chodzi o skalę przewidywanych zmian, przegląd CMDI nie ma na celu zmiany obecnych ram, a tylko wprowadzenie koniecznych usprawnień w kilku kluczowych obszarach, aby zapewnić funkcjonowanie ram zgodne z ich przeznaczeniem dla wszystkich banków.

Podsumowanie elementów reformy zarządzania kryzysowego i gwarantowania depozytów (CMDI)

Zmiany zawarte w pakiecie CMDI obejmują szereg aspektów polityki i stanowią spójną odpowiedź na zidentyfikowane problemy:

- rozszerzenie zakresu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w wyniku dokonania przeglądu oceny interesu publicznego, jeżeli umożliwia to skuteczniejsze osiągnięcie celów ram, tj. ochrony stabilności finansowej, pieniędzy podatników i zaufania deponentów, niż krajowe postępowanie upadłościowe;
- zwiększenie finansowania w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji poprzez uzupełnienie wewnętrznej zdolności instytucji do pokrycia strat, która pozostaje pierwszą linią obrony, środkami SGD w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w celu ułatwienia dostępu do funduszy na cele restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji bez przypisywania start deponentom, w stosownych przypadkach, z zastrzeżeniem warunków i zabezpieczeń;
- zmiana kolejności zaspokajania wierzytelności w razie upadłości i zapewnienie ogólnego uprzywilejowania deponentów z jednopoziomowym uprzywilejowaniem deponentów w celu umożliwienia wykorzystania środków SGD w ramach środków innych niż wypłata depozytów gwarantowanych;
- ujednolicenie testu najniższego kosztu w odniesieniu do wszystkich rodzajów interwencji SGD, poza wypłatą depozytów gwarantowanych w razie upadłości, w celu poprawy równych warunków działania i zapewnienia spójności wyników;
- doprecyzowanie ram wczesnej interwencji dzięki wyeliminowaniu pokrywania się środków wczesnej interwencji i środków nadzorczych, zapewnieniu pewności prawa w odniesieniu do mających zastosowanie warunków oraz ułatwieniu współpracy między właściwymi organami i organami ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji;
- zapewnienie terminowego uruchomienia restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji; oraz
- poprawa ochrony deponentów (np. ukierunkowane ulepszenie przepisów dyrektywy w sprawie systemów gwarancji depozytów dotyczących zakresu ochrony i współpracy transgranicznej, harmonizacja wariantów krajowych oraz

poprawa przejrzystości w zakresie solidności finansowej systemów gwarantowania depozytów).

- **Spójność z przepisami obowiązującymi w tej dziedzinie polityki**

We wniosku wprowadza się zmiany do obowiązującego prawodawstwa w celu zapewnienia jego pełnej spójności z obowiązującymi przepisami w zakresie polityki w dziedzinie zarządzania kryzysowego i gwarantowania depozytów. Przegląd dyrektywy w sprawie naprawy oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji banków/rozporządzenia SRMR i dyrektywy w sprawie systemów gwarancji depozytów ma na celu poprawę funkcjonowania ram w sposób zapewniający organom ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instrumenty umożliwiające podjęcie stosownych działań w przypadku upadłości dowolnego banku, niezależnie od jego wielkości i modelu biznesowego, w celu zachowania stabilności finansowej, ochrony deponentów i uniknięcia korzystania z pieniędzy podatników.

- **Spójność z innymi politykami UE**

Wniosek opiera się na reformach przeprowadzonych w następstwie kryzysu finansowego, które doprowadziły do utworzenia unii bankowej i jednolitego zbioru przepisów dla wszystkich banków w UE.

Wniosek przyczynia się do wzmocnienia unijnych przepisów finansowych przyjętych w ostatnim dziesięcioleciu w celu ograniczenia ryzyka w sektorze finansowym i zapewnienia uporządkowanego zarządzania upadłością banków. Jego celem jest wzmocnienie systemu bankowego oraz propagowanie zrównoważonego finansowania działalności gospodarczej w UE. Wniosek ten jest w pełni zgodny z podstawowymi celami UE polegającymi na wspieraniu stabilności finansowej, obniżaniu wsparcia podatników na rzecz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji banków oraz ochronie zaufania deponentów. Cele te sprzyjają osiągnięciu wysokiego poziomu konkurencyjności i ochrony konsumentów.

2. PODSTAWA PRAWNA, POMOCNICZOŚĆ I PROPORCJONALNOŚĆ

- **Podstawa prawna**

We wniosku zmienia się istniejącą dyrektywę w sprawie naprawy oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji banków, w szczególności w odniesieniu do lepszego stosowania instrumentów, które są już dostępne w ramach naprawy oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji banków, wyjaśniając warunki uruchomienia procedury restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, ułatwiając dostęp do sieci bezpieczeństwa w przypadku upadłości banku oraz zwiększając przejrzystość i spójność przepisów dotyczących finansowania. Dzięki ustanowieniu zharmonizowanych wymogów dotyczących stosowania ram CMDI w odniesieniu do banków na rynku wewnętrznym niniejszy wniosek przyczynia się do istotnego ograniczenia ryzyka wystąpienia rozbieżności w przepisach krajowych państw członkowskich, które mogłyby grozić zakłóceniem konkurencji na rynku wewnętrznym.

W związku z tym podstawa prawna wniosku jest taka sama jak podstawa prawna pierwotnego aktu ustawodawczego, a mianowicie art. 114 TFUE. We wspomnianym artykule przewidziano możliwość przyjęcia środków dotyczących zbliżenia przepisów krajowych, które mają na celu ustanowienie i funkcjonowanie rynku wewnętrznego.

- **Pomocniczość (w przypadku kompetencji niewyłącznych)**

Podstawa prawna wchodzi w zakres obszaru rynku wewnętrznego, który zgodnie z art. 4 TFUE uznawany jest za obszar kompetencji dzielonych. Większość rozważanych działań

stanowi aktualizacje i zmiany obowiązującego prawa UE, w związku z czym dotyczą one obszarów, w których UE wykonywała już swoje kompetencje i nie zamierza zaprzestać ich wykonywania.

Biorąc pod uwagę, że cele proponowanych środków służą uzupełnieniu obowiązujących już przepisów UE, najskuteczniej można je osiągnąć na szczeblu UE, a nie za pomocą różnych inicjatyw krajowych. W szczególności uzasadnienie szczególnego i zharmonizowanego unijnego systemu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do wszystkich banków w UE określono na etapie opracowywania ram w 2014 r. Główne cechy tych ram stanowią odzwierciedlenie międzynarodowych wytycznych i dokumentu „Kluczowe atrybuty skutecznych systemów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji finansowych" przyjętego przez Radę Stabilności Finansowej w następstwie globalnego kryzysu finansowego z 2008 r.

Zasada pomocniczości jest zapisana w istniejących ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Państwa członkowskie nie mogą w wystarczającym stopniu osiągnąć ich celów, jakimi są harmonizacja przepisów i procesów dotyczących restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Natomiast z racji skutków upadłości jakiejkolwiek instytucji w UE można je natomiast lepiej osiągnąć na szczeblu Unii za pośrednictwem działań UE.

Celem istniejących ram restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji zawsze było zapewnienie wspólnego zestawu instrumentów umożliwiających skuteczne postępowanie w przypadku upadłości każdego banku, niezależnie od jego wielkości, modelu biznesowego lub lokalizacji, w sposób uporządkowany, gdy jest to konieczne do zachowania stabilności finansowej UE, państwa członkowskiego lub regionu, w którym prowadzi działalność, oraz do ochrony deponentów bez konieczności korzystania ze środków publicznych.

We wniosku zmienia się niektóre przepisy dyrektywy w sprawie naprawy oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji banków, aby ulepszyć istniejące ramy, zwłaszcza jeśli chodzi o stosowanie ich w odniesieniu do mniejszych i średniej wielkości banków, ponieważ w przeciwnym razie osiągniecie określonych w nim celów może nie być możliwe.

Ryzyko w odniesieniu do stabilności finansowej, zaufania deponentów lub wykorzystania finansów publicznych w jednym państwie członkowskim może mieć daleko idące konsekwencje w wymiarze transgranicznym i może ostatecznie przyczynić się do fragmentacji jednolitego rynku. Brak działań na szczeblu UE w przypadku mniej istotnych banków i ich postrzegane wykluczenie z wzajemnej sieci bezpieczeństwa również potencjalnie wpłynęłyby na ich zdolność do wejścia na rynki i przyciągnięcia deponentów w porównaniu z istotnymi bankami. Ponadto krajowe rozwiązania mające na celu zaradzenie upadłości banków osłabiłyby więź bank-państwo i podważyłyby ideę unii bankowej polegającą na wprowadzeniu zmiany paradygmatu z ratowania na rzecz umorzenia lub konwersji długu.

Działanie na szczeblu UE mające na celu reformę ram restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji nie przyczyni się do wyznaczenia strategii, którą należy przyjąć w przypadku upadłości banków. Wybór między zharmonizowaną unijną strategią/unijnym instrumentem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji a krajową strategią likwidacji pozostanie w gestii organu ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, który podejmie decyzję na podstawie oceny interesu publicznego. Wybór ten jest dostosowany do każdego konkretnego przypadku upadłości i nie jest dokonywany automatycznie na podstawie takich czynników, jak wielkość banku, zasięg geograficzny jego działalności i struktura sektora bankowego. W praktyce oznacza to, że ocena interesu publicznego stanowi kontrolę zgodności z zasadą pomocniczości w UE.

W związku z tym, chociaż do oceny tego, czy bank podlega restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, czy też nie, należy stosować podejście indywidualne, kluczowe znaczenie ma zachowanie możliwości restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do wszystkich banków oraz zapewnienie organom ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji odpowiednich zachęt do wyboru restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji ze względu na potencjalnie systemowy charakter wszystkich instytucji, jak już przewidziano w dyrektywie w sprawie naprawy oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji banków.

Państwa członkowskie nadal mogą rozważać likwidację mniejszych lub średniej wielkości banków na podstawie zreformowanych ram. Pod tym względem krajowe systemy prawa upadłościowego (które nie są zharmonizowane) pozostają w mocy w przypadku gdy postępowanie upadłościowe uznaje się za lepsze rozwiązanie niż restrukturyzacja i uporządkowana likwidacja. W ten sposób zachowana zostaje ciągłość instrumentów, w tym instrumentów nieobjętych restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją, takich jak: środki zapobiegawcze i ostrożnościowe; instrumenty restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji; środki alternatywne w ramach krajowego postępowania upadłościowego oraz wypłata depozytów gwarantowanych w przypadku stopniowej likwidacji.

Zmianę dyrektywy BRRD uznaje się zatem za najlepszy wariant. Tego rodzaju zmiana zapewnia w stosownych przypadkach odpowiednią równowagę między ujednoliceniem przepisów a utrzymaniem elastyczności na szczeblu krajowym. Przedmiotowe zmiany służyłyby jeszcze bardziej jednolitemu stosowaniu ram restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz ujednoliceniu praktyk organów nadzoru i organów ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, a także zapewnieniu równych warunków działania na całym rynku wewnętrznym usług bankowych. Dotyczy to w szczególności sektora bankowego, w którym wiele instytucji prowadzi działalność na całym unijnym rynku wewnętrznym. Cele te nie zostałyby osiągnięte w ramach przepisów krajowych.

- **Proporcjonalność**

Zgodnie z zasadą proporcjonalności zakres i forma działania UE nie powinny wykraczać poza to, co jest konieczne do osiągnięcia wyznaczonych przez nią celów zgodnie z ogólnymi celami określonymi w Traktatach.

Proporcjonalność stanowi integralny element oceny skutków towarzyszącej wnioskowi. Proponowane zmiany poddano indywidualnej ocenie pod względem proporcjonalności. Co więcej, w kilku dziedzinach stwierdzono brak proporcjonalności obowiązujących przepisów i przeanalizowano konkretne warianty mające na celu ograniczenie obciążenia administracyjnego i kosztów przestrzegania przepisów ponoszonych przez mniejsze instytucje, w szczególności poprzez zniesienie obowiązku określania minimalnego wymogu w zakresie funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych (MREL) dla niektórych rodzajów podmiotów.

W warunkach dostępu do mechanizmów finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w obecnych ramach nie uwzględniono w wystarczającym stopniu rozróżnienia ze względu na proporcjonalność w oparciu o strategię restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, wielkość lub model biznesowy. Zdolność banków do spełnienia warunków dostępu do mechanizmu finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji zależy od zasobów instrumentów mogących podlegać umorzeniu lub konwersji, dostępnych w ich bilansach w momencie interwencji. Dowody wskazują jednak, że niektóre (mniejsze i średniej wielkości) banki na niektórych rynkach napotykają trudności strukturalne w zakresie opracowywania MREL. W przypadku tych banków, biorąc pod uwagę ich specyficzną strukturę zobowiązań (w szczególności banków, które w znacznym stopniu opierają się na

finansowaniu depozytami), niektóre depozyty musiałyby zostać umorzone lub poddane konwersji w celu uzyskania dostępu do mechanizmu finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, co może budzić obawy o stabilność finansową i wykonalność operacyjną, biorąc pod uwagę skutki gospodarcze i społeczne w szeregu państw członkowskich. Proponowane zmiany (np. jasne przepisy dotyczące dostosowania MREL do strategii przeniesienia w zakresie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, wprowadzenie jednopoziomowego uprzywilejowania deponentów i zapewnienie możliwości uzupełnienia braków w celu uzyskania dostępu do mechanizmu finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji dzięki środkom SGD) przyczyniłyby się do poprawienia dostępu do finansowania w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Zapewniłyby one również większą proporcjonalność w odniesieniu do banków, które zostałyby poddane restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w ramach strategii przeniesienia, umożliwiając w stosownych przypadkach ochronę depozytów przed umorzeniem lub konwersją długu oraz skutecznie eliminując problem finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji bez osłabiania minimalnych warunków umorzenia lub konwersji długu w celu uzyskania dostępu do mechanizmu finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.

- **Wybór instrumentu**

Proponuje się wdrożenie środków poprzez zmianę dyrektywy w sprawie naprawy oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji banków w drodze dyrektywy. Proponowane środki odnoszą się do już istniejących przepisów zawartych w tym instrumencie prawny lub rozwijają te przepisy.

W ramach niektórych proponowanych zmian, na przykład zmian mających wpływ na opuszczenie rynku w następstwie negatywnej oceny interesu publicznego, pozostawiono by państwom członkowskim wystarczający stopień elastyczności umożliwiającej im utrzymanie różnych przepisów krajowych dotyczących likwidacji na etapie transpozycji przepisów dyrektywy do prawa krajowego.

3. WYNIKI OCEN *EX POST*, KONSULTACJI Z ZAINTERESOWANYMI STRONAMI I OCEN SKUTKÓW

- **Oceny *ex post*/oceny adekwatności obowiązującego prawodawstwa**

Ramy CMDI opracowano, aby zapobiegać przypadkom upadłości instytucji dowolnej wielkości lub o dowolnym modelu biznesowym i zarządzać taką upadłością. Opracowano je w celu utrzymania stabilności finansowej, ochrony deponentów, zminimalizowania wykorzystania wsparcia publicznego, ograniczenia pokusy nadużycia i poprawy funkcjonowania wewnętrznego rynku usług finansowych. W ocenie stwierdzono, że co do zasady ramy CMDI należy ulepszyć pod pewnymi względami, takimi jak lepsza ochrona pieniędzy podatników.

W szczególności z oceny wynika, że pewność prawa i przewidywalność w zarządzaniu przypadkami upadłości banków są nadal niewystarczające. Decyzje organów publicznych dotyczące wszczęcia procedury restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji lub postępowania upadłościowego mogą się znacznie różnić w poszczególnych państwach członkowskich. Ponadto sieci bezpieczeństwa finansowane przez sektor bankowy nie zawsze są skuteczne i utrzymują się rozbieżne warunki dostępu do finansowania w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz poza nią. Wpływają one na zachęty i stwarzają możliwości arbitrażu przy podejmowaniu decyzji o wyborze instrumentu zarządzania kryzysowego. Ponadto ochrona deponentów nadal jest nierównomierna i niespójna w poszczególnych państwach członkowskich w wielu obszarach.

- **Konsultacje z zainteresowanymi stronami**

Komisja przeprowadziła szeroko zakrojoną wymianę informacji w drodze różnych narzędzi konsultacji, aby dotrzeć do wszystkich zainteresowanych stron w celu lepszego zrozumienia funkcjonowania ram, a także możliwego zakresu ulepszeń.

W 2020 r. Komisja rozpoczęła konsultacje w sprawie połączonej wstępnej oceny skutków i planu działania mające na celu przedstawienie szczegółowej analizy działań, które należy podjąć na szczeblu UE, oraz potencjalnego wpływu różnych wariantów strategicznych na gospodarkę, społeczeństwo i środowisko.

W 2021 r. Komisja przeprowadziła dwie konsultacje: ukierunkowane konsultacje i konsultacje publiczne, aby zebrać informacje zwrotne od zainteresowanych stron na temat sposobu stosowania ram CMDI i opinie na temat możliwych modyfikacji. Ukierunkowane konsultacje, obejmujące 39 ogólnych i szczegółowych pytań technicznych, były dostępne wyłącznie w języku angielskim i trwały od 26 stycznia do 20 kwietnia 2021 r. Konsultacje publiczne składały się z 10 pytań ogólnych, dostępnych we wszystkich językach UE i trwały od 25 lutego do 20 maja 2021 r.

Ponadto 18 marca 2021 r. Komisja zorganizowała konferencję wysokiego szczebla, w której wzięli udział przedstawiciele wszystkich zainteresowanych stron. Na konferencji potwierdzono znaczenie skutecznych ram, ale także podkreślono ich obecne słabości.

Ponadto służby Komisji wielokrotnie przeprowadzały konsultacje z państwami członkowskimi w sprawie wdrożenia przez UE ram CMDI oraz ewentualnych przeglądów dyrektywy w sprawie naprawy oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji banków/rozporządzenia SRMR oraz dyrektywy w sprawie systemów gwarancji depozytów w kontekście Grupy Ekspertów ds. Bankowości, Płatności i Ubezpieczeń. Równolegle z dyskusjami w grupie ekspertów kwestie poruszone w niniejszym wniosku były również przedmiotem posiedzeń organów przygotowawczych Rady, a mianowicie Grupy Roboczej Rady ds. Usług Finansowych i Unii Bankowej oraz grupy roboczej wysokiego szczebla ds. EDIS.

Ponadto na etapie przygotowywania prawodawstwa służby Komisji odbyły również szereg spotkań (fizycznych i wirtualnych) z przedstawicielami sektora bankowego, a także z innymi zainteresowanymi stronami.

Wyniki wszystkich wyżej wymienionych inicjatyw uwzględniono podczas przygotowywania niniejszego wniosku towarzyszącego ocenie skutków. W wyniku tych inicjatyw uzyskano wyraźne dowody na konieczność aktualizacji i uzupełnienia obowiązujących przepisów w celu jak najlepszego osiągnięcia celów ram. Załącznik 2 do oceny skutków zawiera streszczenie tych konsultacji i publicznej konferencji.

- **Gromadzenie i wykorzystanie wiedzy eksperckiej**

Komisja zwróciła się do Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego (EUNB) o wydanie opinii w sprawie finansowania w przypadku upadłości oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Komisja zwróciła się o ukierunkowane doradztwo techniczne w celu: (i) dokonania oceny zgłaszanych przez niektóre mniejsze i średniej wielkości banki trudności z wyemitowaniem wystarczających instrumentów finansowych zdolnych do pokrycia strat; (ii) przeanalizowania obecnych wymogów dotyczących dostępu do dostępnych źródeł finansowania w obecnych ramach oraz (iii) oceny ilościowych skutków różnych możliwych wariantów strategicznych w obszarze finansowania w przypadku restrukturyzacji

i uporządkowanej likwidacji oraz upadłości, a także ich skuteczność w osiąganiu celów polityki. EUNB udzielił odpowiedzi w październiku 2021 r.[17]

Komisja skorzystała również z opinii przedstawionej przez platformę ds. dostosowania się do wymogów przyszłości w grudniu 2021 r. W opinii podkreślono potrzebę dostosowania ram CMDI do potrzeb wszystkich banków, w sposób proporcjonalny, z uwzględnieniem potencjalnego wpływu na zaufanie deponentów i stabilność finansową.

- **Ocena skutków[18]**

Wniosek poddano kompleksowej ocenie skutków z uwzględnieniem informacji zwrotnych otrzymanych od zainteresowanych stron oraz potrzeby odniesienia się do różnych wzajemnie powiązanych kwestii obejmujących trzy różne teksty prawne.

W ocenie skutków rozważono szereg wariantów strategicznych mających na celu wyeliminowanie problemów zidentyfikowanych podczas opracowywania i wdrażania ram zarządzania kryzysowego i gwarancji depozytów. Biorąc pod uwagę silne powiązania między zestawem instrumentów zarządzania kryzysowego a jego finansowaniem, w ocenie skutków rozważono pakiety wariantów strategicznych, które łączą odpowiednie cechy opracowywanych ram CMDI w celu zapewnienia kompleksowego i spójnego podejścia. Niektóre z proponowanych zmian – związane ze środkami wczesnej interwencji, mechanizmami inicjującymi ustalenia, czy bank znajduje się na progu upadłości lub jest zagrożony upadłością, oraz harmonizacją niektórych elementów dyrektywy w sprawie systemów gwarancji depozytów – są wspólne dla wszystkich rozważanych pakietów wariantów.

Różne pakiety wariantów dotyczą przede wszystkim analizy możliwych rozwiązań w zakresie wiarygodnego i skutecznego rozszerzenia zakresu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w zależności od poziomu ambicji w zakresie zwiększenia dostępności finansowania. W szczególności w ramach wariantów strategicznych rozważa się ułatwienie korzystania ze środków SGD w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, w tym posłużenie się nimi jako pomostem, w ramach zabezpieczenia testu najniższego kosztu, w celu zwiększenia proporcjonalności w dostępie do mechanizmów finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do banków, w szczególności mniejszych i średniej wielkości banków, podlegających strategiom przeniesienia i opuszczeniu rynku. Ponadto w ramach wariantów strategicznych prowadzona jest analiza możliwości skuteczniejszego i wydajniejszego wykorzystania środków SGD w ramach zharmonizowanego testu najniższego kosztu w odniesieniu do środków innych niż wypłata depozytów gwarantowanych, mająca w zamierzeniu poprawę zgodności zachęt dla organów ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji przy wyborze najodpowiedniejszego instrumentu zarządzania kryzysowego. Odblokowanie środków SGD na działania inne niż wypłata depozytów gwarantowanych zależy od tego, na którym miejscu w hierarchii roszczeń znajduje się system gwarancji depozytów. W związku z tym w ramach wariantów strategicznych analizuje się również różne scenariusze harmonizacji uprzywilejowania deponentów.

W świetle tych elementów w ocenie skutków przeanalizowano trzy możliwe pakiety wariantów strategicznych, które charakteryzują się skutkami o różnym poziomie ambicji.

---

17 EUNB (22 października 2021 r.), *„Call for advice regarding funding in resolution and insolvency”* [„Prośba o wydanie opinii w sprawie finansowania w przypadku restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz upadłości”].

18 Zob. odniesienia do SWD(2023) 226 (zestawienie informacji dotyczące oceny skutków) i SEC(2023) 230 (pozytywna opinia Rady ds. Kontroli Regulacyjnej).

Celem każdego pakietu jest opracowanie ram opartych na zachętach poprzez zachęcanie do stosowania instrumentów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w spójniejszy sposób, zwiększanie pewności prawa i przewidywalności, wyrównanie warunków działania i ułatwienie dostępu do wspólnych sieci bezpieczeństwa, przy jednoczesnym zachowaniu pewnych rozwiązań alternatywnych wykraczających poza restrukturyzację i uporządkowaną likwidację w ramach krajowych postępowań upadłościowych. Z założenia pakiety wariantów umożliwiają jednak osiągnięcie tych celów w różnym stopniu, a ich wykonalność polityczna jest różna.

W preferowanym wariancie przewiduje się ambitne usprawnienia w zakresie finansowania, umożliwiając znaczne rozszerzenie zakresu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w celu uwzględnienia większej liczby mniejszych i średniej wielkości banków oraz lepszego dostosowania zachęt w odniesieniu do podejmowania decyzji w sprawie najlepszego instrumentu zarządzania kryzysowego dla tych instytucji. Wariant ten uznano za skuteczniejszy, wydajniejszy i bardziej spójny pod względem osiągania celów ram w porównaniu z innymi wariantami, w tym scenariuszem bazowym, w którym nie podejmuje się żadnych działań. W szczególności odstąpienie od najwyższego uprzywilejowania SGD uznano za najskuteczniejszy sposób zapewnienia, by środki SGD mogły zostać wykorzystane w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Istnienie najwyższego uprzywilejowania roszczeń SGD jest głównym powodem, dla którego środków SGD w zasadzie nigdy nie można wykorzystywać do celów innych niż wypłata depozytów gwarantowanych w razie upadłości, ponieważ ma to wpływ na wynik testu najniższego kosztu (LCT), który uprzywilejowuje wypłatę. Stwierdzono jednak, że w rezultacie najwyższe uprzywilejowanie zapewnia ochronę zasobów finansowych SGD i sektora bankowego przed ewentualnym uzupełnieniem w wyniku utrudnienia wszelkiej interwencji SGD w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji bez zapewnienia lepszej ochrony depozytów gwarantowanych. W związku z tym należy odstąpić od najwyższego uprzywilejowania SGD, aby uwzględnić wynik oceny LCT, który jest ukierunkowany na wypłaty, oraz aby zapewnić odpowiednie finansowanie w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w celu umożliwienia restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji mniejszych i średniej wielkości banków poprzez przeniesienie działalności upadłego banku i opuszczenie przez niego rynku.

Ocena skutków obejmowała również inny wariant, zakładający ambitną reformę ram CMDI, w tym EDIS, w formie pośredniego, hybrydowego modelu, różniący się od wniosku Komisji z 2015 r. W wariancie tym uznaje się znaczenie ustanowienia wspólnego systemu gwarantowania depozytów dla solidności ram i dokończenia budowy unii bankowej; został on oceniony jednak jako niewykonalny politycznie na tym etapie.

Wniosek wiązałby się z kosztami dla organów i niektórych banków, w zależności od zakresu, w jakim restrukturyzacja i uporządkowana likwidacja zostałyby rozszerzone na podstawie indywidualnych ocen interesu publicznego i konkretnych okoliczności każdego przypadku. Korzystanie ze środków SGD i funduszu na cele restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji/jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji byłoby bardziej opłacalne pod względem zasobów finansowych, które należy wykorzystać, lecz może również spowodować konieczność ich uzupełnienia ze składek pobieranych od sektora bankowego. Ogólnie rzecz biorąc, koszty ponoszone przez organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz banki zostałyby jednak skompensowane przez korzyści wynikające ze zwiększonej gotowości w odniesieniu do większej liczby banków, sprecyzowanych zachęt przy podejmowaniu decyzji o wyborze instrumentów zarządzania kryzysowego, ograniczonego korzystania ze środków podatników oraz większej stabilności finansowej i zaufania deponentów, a wszystko to dzięki bardziej przejrzystym przepisom i dostępowi do sieci bezpieczeństwa finansowanych przez podmioty rynkowe. W przypadku konsumentów

i społeczeństwa koszty powinny być ograniczone, a korzyści powinny wyraźnie nad nimi przeważać, w szczególności dzięki zwiększonej ochronie deponentów, stabilności finansowej i ograniczonemu korzystaniu z pieniędzy podatników.

Rada ds. Kontroli Regulacyjnej zatwierdziła ocenę skutków po wydaniu pierwszej negatywnej opinii. Aby odnieść się do uwag zgłoszonych przez Radę, ocenę skutków rozszerzono o dodatkowe wyjaśnienia dotyczące: (i) charakteru problemów, które mają zostać rozwiązane w ramach przeglądu, oraz ogólnych zalet restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w porównaniu z postępowaniem upadłościowym w celu ochrony stabilności finansowej, zaufania deponentów i zminimalizowania korzystania z pieniędzy podatników; (ii) wyjaśnień na temat sposobu, w jaki zachowana jest zgodność reformy z zasadą pomocniczości; oraz (iii) dodatkowych informacji szczegółowych dotyczących innych aspektów, takich jak spójność z przeglądem zasad pomocy państwa, współdziałanie z wnioskiem Komisji z 2015 r. w sprawie EDIS, sposób, w jaki uwzględniono porady EUNB lub warunki, w których SGD mogłyby interweniować w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.

- **Sprawność regulacyjna i uproszczenie**

Przegląd dotyczy przede wszystkim ogólnej struktury i funkcjonowania ram zarządzania kryzysowego i gwarancji depozytów, ze szczególnym uwzględnieniem mniejszych i średniej wielkości banków oraz równiejszego traktowania deponentów. Oczekuje się, że proponowana reforma przyniesie korzyści w zakresie skuteczności ram i jasności prawa.

Reforma ta jest neutralna pod względem technologicznym i nie wpływa na gotowość cyfrową.

- **Prawa podstawowe**

UE przestrzega najwyższych standardów ochrony praw podstawowych i jest sygnatariuszem szeregu konwencji w dziedzinie praw człowieka. W tym kontekście wniosek jest zgodny z tymi prawami, wymienionymi w głównych konwencjach ONZ dotyczących praw człowieka, Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej, stanowiącej integralną część traktatów UE, oraz europejskiej konwencji praw człowieka.

4. WPŁYW NA BUDŻET

Wniosek nie ma wpływu finansowego na budżet UE.

5. ELEMENTY FAKULTATYWNE

- **Plany wdrożenia i monitorowanie, ocena i sprawozdania**

We wniosku zobowiązuje się państwa członkowskie do transponowania zmian dyrektywy BRRD do ich prawa krajowego w terminie 18 miesięcy od wejścia w życie dyrektywy zmieniającej.

Do wniosku włączono wymogi dotyczące wydawania przez EUNB norm w odniesieniu do niektórych przepisów wchodzących w skład ram oraz składania Komisji sprawozdań na temat ich skutecznego wdrażania, np. w odniesieniu do ocen możliwości przeprowadzenia skutecznej restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji dokonywanych przez organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji lub przygotowań do przeprowadzenia restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.

Przepisy zostaną poddane ocenie po upływie pięciu lat od terminu ich wdrożenia, aby ustalić ich skuteczność i wydajność w osiąganiu założonych celów oraz umożliwić podjęcie decyzji, czy konieczne są nowe środki lub nowelizacja przepisów.

6. SZCZEGÓŁOWE OBJAŚNIENIA POSZCZEGÓLNYCH PRZEPISÓW WNIOSKU

Środki wczesnej interwencji oraz przygotowania do przeprowadzenia restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji

Zmienia się warunki dotyczące stosowania środków wczesnej interwencji, w tym odwoływania kadry kierowniczej i powoływania tymczasowych zarządców, aby wyeliminować niejasności i zapewnić właściwym organom niezbędną pewność prawa. Zmienia się art. 27 ust. 1, art. 28 i art. 29 ust. 1, aby zapewnić możliwość zastosowania środków wczesnej interwencji, gdy spełnione zostały warunki zastosowania środków nadzorczych na podstawie dyrektywy w sprawie wymogów kapitałowych (dyrektywa CRD) lub dyrektywy (UE) 2019/2034[19] (dyrektywa w sprawie firm inwestycyjnych lub dyrektywa IFD), ale środki te nie zostały zastosowane przez instytucję lub uznano je za niewystarczające do celów wyeliminowania zidentyfikowanych problemów. Istniejące mechanizmy inicjujące nieuwzględnione w dyrektywie CRD lub dyrektywie IFD zostają zachowane. Jednocześnie zniesiona zostaje zasada, zgodnie z którą podejmowanie środków wczesnej interwencji, odwoływanie kadry kierowniczej i powoływanie tymczasowych zarządców ma następować w podanej kolejności – zgodnie z wnioskiem wszystkie te środki podlegają tym samym mechanizmom inicjującym, ale właściwe organy są zobowiązane do przestrzegania zasady proporcjonalności przy wyborze środka, który będzie najbardziej odpowiedni w poszczególnych sytuacjach. Utrzymuje się uprawnienia EUNB do wydawania wytycznych dotyczących spójnego stosowania mechanizmów inicjujących.

Środki wczesnej interwencji wymienione w art. 27 dyrektywy w sprawie naprawy oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji banków, pokrywające się z uprawnieniami nadzorczymi przewidzianymi w art. 104 dyrektywy CRD lub art. 49 dyrektywy IFD (dotyczącymi badania sytuacji finansowej przez organ zarządzający, odwoływania kadry kierowniczej, która przestała spełniać kryteria odpowiedniości, zmian strategii działalności i struktury operacyjnej instytucji), zostają usunięte z dyrektywy BRRD i zachowane jedynie w dyrektywach CRD/IFD. Powinno to rozwiązać problemy praktyczne i administracyjne, z którymi mają do czynienia właściwe organy przy stosowaniu tych pokrywających się środków.

Aby rozszerzyć ograniczony zakres przepisów dyrektywy BRRD, zgodnie z którymi właściwe organy i organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji są zobowiązane do współpracy, w przypadku gdy sytuacja finansowa banku zaczyna się pogarszać, w nowym art. 30a wyszczególnia się interakcje między właściwymi organami a organami ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz ich obowiązki w okresie poprzedzającym restrukturyzację i uporządkowaną likwidację. Właściwy organ ma obowiązek powiadomić organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, że przyjmuje określone środki nadzorcze na podstawie dyrektywy CRD lub IFD (w szczególności te, które dotychczas pokrywały się ze środkami wczesnej interwencji), o tym, że uznaje warunki wczesnej interwencji za spełnione oraz o tym, że faktycznie stosuje środki wczesnej interwencji. Właściwe organy we współpracy z organami ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji powinny monitorować sytuację finansową instytucji i przestrzeganie przez nią wszelkich wprowadzonych wobec niej środków. Jednocześnie właściwy organ musi przekazać organowi ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji wszystkie informacje niezbędne do

[19] Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) z dnia 27 listopada 2019 r. w sprawie nadzoru ostrożnościowego nad firmami inwestycyjnymi oraz zmieniająca dyrektywy 2002/87/WE, 2009/65/WE, 2011/61/UE, 2013/36/UE, 2014/59/UE i 2014/65/UE (Dz.U. L 314 z 5.12.2019, s. 64).

przygotowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji lub zwrócić się do instytucji będącej przedmiotem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji o ich przekazanie. Doprecyzowuje się również, że organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji jest uprawniony do występowania z ofertą sprzedaży instytucji lub czynienia przygotowań w celu złożenia takiej oferty oraz do występowania o utworzenie wirtualnego pokoju danych niezależnie od uprzedniego zastosowania środków wczesnej interwencji. Właściwe organy i organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji są zobowiązane do ścisłej współpracy przy rozważaniu podjęcia działań w ramach wczesnej interwencji lub przygotowania do restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w celu zapewnienia spójności i skuteczności.

Wczesne ostrzeganie, że instytucja jest na progu upadłości lub jest zagrożona upadłością

W art. 30a nakłada się na właściwy organ obowiązek odpowiednio wczesnego powiadomienia organu ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji niezwłocznie po stwierdzeniu, że istnieje istotne ryzyko spełnienia przez instytucję lub podmiot warunków uznania ich za będące na progu upadłości lub zagrożone upadłością, jak określono w art. 32 ust. 4. W powiadomieniu tym należy podać powody, ze względu na które właściwy organ dokonał takiej oceny, a także wskazać alternatywne rozwiązania, które mogą w rozsądnym terminie zapobiec upadłości danej instytucji lub danego podmiotu.

Uznając kluczową rolę, jaką odgrywa termin podjęcia działania w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do jak najskuteczniejszego utrzymania poziomów kapitału, MREL i płynności instytucji lub podmiotu, a bardziej ogólnie – do zapewnienia warunków niezbędnych do tego, by organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji mógł z powodzeniem zrealizować strategię restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji przygotowaną dla danej instytucji lub danego podmiotu, organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji jest uprawniony do oceny, w ścisłej współpracy z właściwym organem, co uznaje za rozsądny termin do celów poszukiwania rozwiązań z udziałem sektora prywatnego lub rozwiązań administracyjnych, które mogą zapobiec upadłości. W tym okresie wczesnego ostrzegania właściwy organ powinien nadal wykonywać swoje kompetencje, współpracując jednocześnie z organem ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji zgodnie z art. 30a. Właściwy organ i organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji powinny ściśle współpracować w zakresie monitorowania zmian sytuacji instytucji lub podmiotu oraz wdrażania środków alternatywnych. W tym kontekście organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji i właściwy organ powinny odbywać regularne spotkania z częstotliwością określoną przez organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.

Jeżeli w tym terminie nie zostanie znaleziony lub wdrożony żaden odpowiedni środek alternatywny pozwalający zapobiec upadłości, właściwy organ powinien ocenić, czy dana instytucja lub dany podmiot są na progu upadłości lub są zagrożone upadłością. Jeżeli właściwy organ stwierdzi, że instytucja lub podmiot są na progu upadłości lub są zagrożone upadłością, powinien formalnie poinformować o tym organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji zgodnie z procedurą określoną w art. 32 ust. 1 i 2. Organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji może również dokonać tej oceny samodzielnie, jeżeli państwo członkowskie skorzystało z opcji krajowej przewidzianej w art. 32 ust. 2. Organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji powinien następnie ustalić, czy spełnione są warunki uruchomienia procedury restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Jeżeli z oceny interesu publicznego wynika konieczność przeprowadzenia restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji lub podmiotu, organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji powinien następnie przyjąć decyzję o podjęciu działania w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Jest to zgodne z niedawnym

orzecznictwem Trybunału Sprawiedliwości w sprawie mającej miejsce w unii bankowej, zgodnie z którym ocena EBC jest środkiem przygotowawczym mającym na celu umożliwienie SRB podjęcia decyzji w sprawie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji banku. Trybunał stwierdził ponadto, że SRB ma wyłączne uprawnienia do oceny warunków wymaganych do zastosowania działania w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, z zastrzeżeniem zatwierdzenia programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji przez Komisję oraz, w stosownych przypadkach, braku sprzeciwu ze strony Rady[20].

Ocena interesu publicznego

Ramy CMDI opracowano, aby zapobiegać przypadkom upadłości instytucji dowolnej wielkości i zarządzać taką upadłością przy jednoczesnej ochronie deponentów i podatników. Gdy bank zostanie uznany za będący na progu upadłości lub zagrożony upadłością, a jego restrukturyzacja i uporządkowana likwidacja leży w interesie publicznym, organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji przystępują do interwencji, korzystając z instrumentów i uprawnień przyznanych na podstawie dyrektywy BRRD w przypadku niezaproponowania alternatywnego rozwiązania przez sektor prywatny. Jeżeli restrukturyzacja i uporządkowana likwidacja nie jest uzasadniona interesem publicznym, upadłość banku powinna zostać przeprowadzona w drodze krajowego uporządkowanego postępowania likwidacyjnego prowadzonego przez organy krajowe, potencjalnie przy wykorzystaniu – w stosownych przypadkach – finansowania z systemu gwarancji depozytów lub innych źródeł finansowania.

W ramach oceny interesu publicznego (OIP) zasadniczo porównuje się restrukturyzację i uporządkowaną likwidację z upadłością, w szczególności w drodze oceny sposobu, w jaki każdy z tych scenariuszy umożliwia osiągnięcie celów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Cele restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, pod kątem których dokonuje się oceny, obejmują: (i) wpływ na stabilność finansową (rozległy kryzys może skutkować innym wynikiem OIP niż upadłość o charakterze indywidualnym); (ii) ocenę wpływu na funkcje krytyczne banku; oraz (iii) potrzebę ograniczenia korzystania z nadzwyczajnego publicznego wsparcia finansowego. Na podstawie obecnych ram wyboru restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji można dokonać tylko wtedy, gdy ogłoszenie upadłości nie pozwoliłoby na osiągnięcie celów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w takim samym stopniu.

Dyrektywa BRRD i rozporządzenie SRMR pozostawiają organom ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji margines swobody przy przeprowadzaniu OIP, co prowadzi do odmiennych, nie zawsze w pełni odzwierciedlających logikę i zamierzenia stojące za tymi przepisami, sposobów ich stosowania i interpretacji. W niektórych przypadkach, w szczególności w ramach unii bankowej, OIP była stosowana raczej restrykcyjnie.

Aby zminimalizować rozbieżności i rozszerzyć zastosowanie OIP, tj. poszerzyć zakres restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, we wniosku przewiduje się następujące zmiany legislacyjne:

Zmiany celów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji

Obecna definicja „funkcji krytycznych” nie uwzględnia jednoznacznego nawiązania do wpływu ich zakłócenia na gospodarkę realną i stabilność finansową na poziomie regionalnym, co prowadzi do możliwej interpretacji, że funkcje można uznać za krytyczne

[20] Postanowienie z dnia 6 maja 2019 r., ABLV Bank/EBC, T-281/18, EU:T:2019:296, pkt 34–36, oraz wyrok z dnia 6 maja 2021 r., ABLV Bank/EBC, C-551/19 P i C-552/19 P, EU:C:2021:369, pkt 62–71.

tylko wtedy, gdy zaprzestanie ich wykonywania ma konsekwencje na poziomie ogólnokrajowym. Aby uniknąć rozbieżności interpretacyjnych, w definicji „funkcji krytycznych" dodaje się wzmiankę o „krajowym lub regionalnym poziomie" wpływu, jaki zakłócenie wynikające z zaprzestania ich wykonywania wywiera na gospodarkę realną lub stabilność finansową (art. 2 ust. 1 pkt 35).

Cel restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, który wymaga ograniczenia do minimum konieczności korzystania z nadzwyczajnego publicznego wsparcia finansowego, nie pozwala na rozróżnienie między wykorzystaniem środków z budżetu państwa a wykorzystaniem sieci bezpieczeństwa finansowanych przez podmioty rynkowe (krajowe fundusze restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, jednolite fundusze restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji lub systemy gwarancji depozytów). W związku z tym zmienia się ten cel restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, aby uwzględnić konkretne odniesienie do wsparcia zapewnianego z budżetu państwa członkowskiego, w celu wskazania, że finansowanie zapewniane przez sieci bezpieczeństwa finansowane przez podmioty rynkowe powinno być uważane za preferowane w stosunku do finansowania pochodzącego z pieniędzy podatników (art. 31 ust. 1 lit. c)). Towarzyszy temu zmiana w przepisach proceduralnych dotyczących OIP, wymagająca od organu ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji rozważenia i porównania całego nadzwyczajnego publicznego wsparcia finansowego, co do którego można racjonalnie zakładać, że zostanie udzielone instytucji objętej restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją, ze wsparciem przewidzianym w hipotetycznym scenariuszu upadłościowym. Jeżeli w hipotetycznym scenariuszu upadłościowym przewidziane jest udzielenie pomocy w ramach likwidacji, powinno to prowadzić do pozytywnego wyniku OIP (art. 32 ust. 5 akapit drugi).

Zmienia się cel restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji dotyczący ochrony deponentów, aby doprecyzować, że restrukturyzacja i uporządkowana likwidacja powinna mieć na celu ochronę deponentów przy jednoczesnym zminimalizowaniu strat w odniesieniu do systemów gwarancji depozytów. Oznacza to, że restrukturyzacja i uporządkowana likwidacja powinny stanowić rozwiązanie preferowane w sytuacjach, w których upadłość wiązałaby się z wyższymi kosztami dla systemu gwarancji depozytów.

Zmiany proceduralne w zakresie porównania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji z krajowymi postępowaniami upadłościowymi

Zgodnie z obecną dyrektywą BRRD organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji powinny wybierać upadłość, chyba że wybór restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji umożliwiłby lepsze osiągnięcie celów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. W obecnym brzmieniu art. 32 ust. 5 stanowi, że restrukturyzację i uporządkowaną likwidację wybiera się wyłącznie, w przypadku gdy likwidacja instytucji w ramach standardowego postępowania upadłościowego nie pozwoliłaby zrealizować celów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w takim samym stopniu. Aby umożliwić rozszerzenie zastosowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, zmienia się art. 32 ust. 5 akapit pierwszy w celu doprecyzowania, że krajowe postępowanie upadłościowe powinno być wybierane jako preferowana strategia tylko wtedy, gdy umożliwią lepszą realizację celów określonych w ramach (a nie w takim samym stopniu) niż restrukturyzacja i uporządkowana likwidacja. Przy zachowaniu upadłości jako opcji domyślnej, nowelizacja prowadzi do zwiększenia ciężaru dowodu po stronie organów ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w zakresie wykazania, że restrukturyzacja i uporządkowana likwidacja nie jest uzasadniona interesem publicznym. Decyzja w sprawie OIP jest jednak podejmowana indywidualnie w każdym przypadku wedle uznania organu ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.

Wykorzystanie systemu gwarancji depozytów w restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji

Podstawowa zasada obecnych ram restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji polega na tym, że restrukturyzacja i uporządkowana likwidacja powinny być finansowane przede wszystkim z zasobów wewnętrznych banku (jego kapitału i innych zobowiązań, w tym niektórych kategorii depozytów), które są wykorzystywane na pokrycie jego strat. Ich uzupełnieniem mogą być zewnętrzne źródła finansowania, a mianowicie (1) mechanizm finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji – ale dopiero po wykorzystaniu 8 % kapitału i zobowiązań banku na pokrycie jego strat – oraz (2) system gwarancji depozytów – zamiast właścicieli depozytów gwarantowanych do wysokości strat, które ponieśliby (gdyby mogli zostać narażeni na straty w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji). W przypadku niektórych mniejszych i średnich banków, zwłaszcza banków finansowanych głównie z depozytów, spełnienie tych wymogów w celu uzyskania dostępu do finansowania zewnętrznego zapewnianego przez sektor bankowy może być bardzo trudne bez umorzenia lub konwersji depozytów powyżej poziomu gwarancji i depozytów wyłączonych z gwarancji. W niektórych przypadkach poniesienie strat na depozytach może jednak prowadzić do rozległego efektu domina i niestabilności finansowej, zwiększając ryzyko masowej paniki bankowej, a tym samym mieć również poważny negatywny wpływ na gospodarkę realną.

W związku z tym, aby zapewnić wyższy stopień proporcjonalności ram restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, usprawnić stosowanie instrumentów przeniesienia w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do mniejszych lub średnich banków, które opuszczą rynek, oraz ułatwić interwencje systemu gwarancji depozytów wspierające takie instrumenty w razie potrzeby, aby zapobiec ponoszeniu strat przez deponentów, zmienia się art. 109 w celu doprecyzowania niektórych aspektów wykorzystania systemu gwarancji depozytów w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Zachowuje się podstawową zasadę, zgodnie z którą pierwszą linią obrony w przypadku trudnej sytuacji banku powinna być zawsze wewnętrzna zdolność banków do pokrycia strat, a także warunki dostępu do mechanizmu finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. W szczególności w art. 109 doprecyzowuje się, że system gwarancji depozytów może być wykorzystywany do finansowania transakcji przeniesienia, które obejmują depozyty gwarantowane oraz, pod pewnymi warunkami, również kwalifikujących się depozytów powyżej poziomu gwarancji i depozytów wyłączonych z gwarancji systemu gwarancji depozytów. Wkład wnoszony przez system gwarancji depozytów powinien pokrywać część lub całość różnicy między wartością depozytów przeniesionych do nabywcy lub do instytucji pomostowej a wartością przeniesionych aktywów. W przypadku gdy wymagane jest wniesienie wkładu przez nabywcę w ramach transakcji w celu zapewnienia jego neutralności w zakresie skutków kapitałowych i zachowania zgodności z wymogami kapitałowymi nabywcy, można również wykorzystać w tym celu system gwarancji depozytów.

Aby uniknąć wyczerpania środków i zapewnić wystarczające zasoby w systemie gwarancji depozytów na potrzeby dalszego pełnienia swoich funkcji, wkład wnoszony przez system gwarancji depozytów w restrukturyzację i uporządkowaną likwidację podlega pewnym ograniczeniom.

Z jednej strony w art. 109 ust. 1 wprowadzono wymóg, aby wszelkie straty, które system gwarancji depozytów może ponieść w wyniku interwencji w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, nie przekraczały strat, które system gwarancji depozytów poniósłby w postępowaniu upadłościowym, gdyby dokonał wypłaty na rzecz właścicieli depozytów gwarantowanych i wstąpił w ich roszczenia. Kwota ta jest określana przez system

gwarancji depozytów na podstawie testu najniższego kosztu, zgodnie z kryteriami i metodami określonymi w dyrektywie w sprawie systemów gwarancji depozytów w odniesieniu do możliwych przypadków wykorzystania systemu gwarancji depozytów. Te same kryteria i metody mają być również stosowane przy określaniu sposobu postępowania wobec systemu gwarancji depozytów, który przyjęto by, gdyby instytucja wszczęła standardowe postępowanie upadłościowe, podczas przeprowadzania wyceny *ex post* na podstawie art. 74 w celu oceny zgodności z zasadą niepogarszania sytuacji wierzycieli i ustalenia, czy systemowi gwarancji depozytów należy się rekompensata.

Z drugiej strony, kwota wkładu wnoszonego przez system gwarancji depozytów nie może przekraczać niedoboru wartości aktywów instytucji objętej restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją przeniesionych do nabywcy lub do instytucji pomostowej w porównaniu z wartością przeniesionych depozytów i zobowiązań o takim samym lub wyższym stopniu uprzywilejowania w postępowaniu upadłościowym niż te depozyty. Ma to zapewniać wykorzystywanie wkładu wnoszonego przez system gwarancji depozytów wyłącznie do celów ochrony deponentów, w stosownych przypadkach, a nie do ochrony wierzycieli, których roszczenia w postępowaniu upadłościowym mają niższe uprzywilejowanie niż depozyty.

Ponadto w art. 109 ust. 1 wyjaśnia się, że wkład z systemu gwarancji depozytów w transakcję obejmującą wszystkie depozyty jest możliwy tylko wtedy, gdy organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji stwierdzi, że kwalifikujące się depozyty powyżej poziomu zapewnianego przez system gwarancji depozytów, jak również depozyty wyłączone z gwarancji, powinny być chronione przed stratami i że nie mogą one zostać objęte umorzeniem lub konwersją ani nie mogą pozostać w pozostałej części instytucji objętej restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją, która zostanie zlikwidowana. W szczególności miałoby to miejsce, w przypadku gdy takie wyłączenie jest absolutnie niezbędne i proporcjonalne, aby zachowana została ciągłość funkcji krytycznych i głównych linii biznesowych lub gdy jest to konieczne, aby uniknąć rozległego efektu domina i niestabilności finansowej, które mogłyby spowodować poważne zakłócenie gospodarki Unii lub państwa członkowskiego. Aby zapewnić dostęp do mechanizmów finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, gdy jest to konieczne do zrealizowania strategii przeniesienia, art. 109 ust. 2b stanowi, że wkład wnoszony przez system gwarancji depozytów w restrukturyzację i uporządkowaną likwidację powinien być zaliczany na poczet wymogu 8 % łącznych zobowiązań i funduszy własnych (TLOF), który należy spełnić w celu uzyskania dostępu do mechanizmu finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Jeżeli wkład wniesiony przez akcjonariuszy i wierzycieli instytucji objętej restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją w drodze obniżeniu, umorzenia lub konwersji ich zobowiązań, zsumowany z wkładem wniesionym przez system gwarancji depozytów, wyniesie co najmniej 8 % łącznych zobowiązań instytucji, w tym funduszy własnych, organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji będzie mógł wykorzystać mechanizm finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji do sfinansowania działania w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, które musi ostatecznie doprowadzić do wyjścia z rynku instytucji będącej na progu upadłości. Aby zagwarantować, że MREL pozostanie pierwszą linią obrony i zachować równe warunki działania, powinno to być możliwe tylko w przypadku instytucji, których plan restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji lub grupowy plan restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji nie przewiduje ich likwidacji w sposób uporządkowany w przypadku upadłości, przy założeniu, że MREL tych instytucji został ustalony na poziomie obejmującym zarówno pokrycie strat, jak i kwoty dokapitalizowania.

Nie przewiduje się, aby wykorzystanie środków SGD umożliwiających dostęp do mechanizmów finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji miało wpływ na zachęty dla instytucji do przestrzegania MREL. Wynika to z faktu, że zachęty do przestrzegania MREL są wbudowane w system zarządzania ramami. Organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji kalibrują wymogi dotyczące MREL w odniesieniu do wszystkich instytucji posiadających strategie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, w tym w stosownych przypadkach w odniesieniu do mniejszych i średnich instytucji, zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa i reagują na wszelkie przypadki niespełnienia wymogów przez zastosowanie szeregu środków. Dodatkowo wymóg publicznego ujawniania przez instytucje ich wymogów i możliwości w zakresie MREL, który (zgodnie z obowiązującymi przepisami) zacznie obowiązywać w 2024 r., przyczyni się do wzmocnienia dyscypliny rynkowej i zgodności z przepisami. Ponadto korzystanie z systemu gwarancji depozytów w celu ułatwienia dostępu do mechanizmu finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji będzie możliwe tylko w przypadku strategii przeniesienia z opuszczeniem rynku i w indywidualnych przypadkach, gdy będzie to uzasadnione przez organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. W związku z tym, ponieważ instytucja znajdująca się w stanie upadłości opuści rynek po restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w przypadku wykorzystania środków SGD, mechanizm ten w istocie uniemożliwia uzyskanie jakiejkolwiek korzyści w odniesieniu do kalibracji MREL lub wykorzystania środków SGD w porównaniu z innymi instytucjami, które po restrukturyzacji kontynuowałyby działalność. Co istotne, ze względu na możliwość uzyskania dotacji z funduszy publicznych poza restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją w postępowaniu upadłościowym, istnieje pokusa nadużycia. Dzięki umożliwieniu bardziej niezawodnego stosowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w konkretnych przypadkach przez wykorzystanie systemu gwarancji depozytów, niniejsza reforma ma na celu zniechęcenie do korzystania z pieniędzy podatników, co może mieć wpływ na oczekiwania rynkowe *ex ante* i prowadzić do większej dyscypliny rynkowej i zmniejszenia ryzyka pokusy nadużycia. Ponadto zaliczenie wkładu wnoszonego przez system gwarancji depozytów na poczet osiągnięcia zgodności z pułapem 8 % TLOF w celu uzyskania dostępu do mechanizmów finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji jest ograniczone do tych instytucji, w przypadku których ustalono MREL (tj. instytucji i podmiotów, które nie zostały zidentyfikowane jako podmioty poddawane likwidacji), i obejmuje zarówno komponenty pokrycia strat, jak i dokapitalizowania, z uwagi na fakt, że odpowiedni plan restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji lub grupowy plan restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji nie przewiduje ich likwidacji w przypadku upadłości.

Uprzywilejowanie deponentów

Zgodnie z obecnym brzmieniem art. 108 ust. 1 w dyrektywie BRRD przewiduje się trzypoziomowe uprzywilejowanie deponentów w hierarchii roszczeń. Zgodnie z tym przepisem depozyty gwarantowane i roszczenia SGD muszą mieć w prawie upadłościowym każdego państwa członkowskiego tak zwany „nadrzędny stopień uprzywilejowania" w hierarchii wierzycieli w stosunku do nieobjętych gwarancją depozytów uprzywilejowanych (ta część kwalifikujących się depozytów osób fizycznych i MŚP, która przekracza poziom gwarancji 100 000 EUR). Te z kolei muszą mieć wyższy stopień uprzywilejowania niż roszczenia zwykłych niezabezpieczonych wierzycieli.

W dyrektywie BRRD nie ma obecnie mowy o stopniu uprzywilejowania pozostałych depozytów, tj. nieobjętych gwarancją depozytów nieuprzywilejowanych (tj. depozytów przedsiębiorstw niebędących MŚP, przekraczających poziom gwarancji 100 000 EUR) i depozytów wyłączonych (które na podstawie obecnych ram obejmują depozyty organów publicznych, podmiotów sektora finansowego i funduszy emerytalnych). W większości

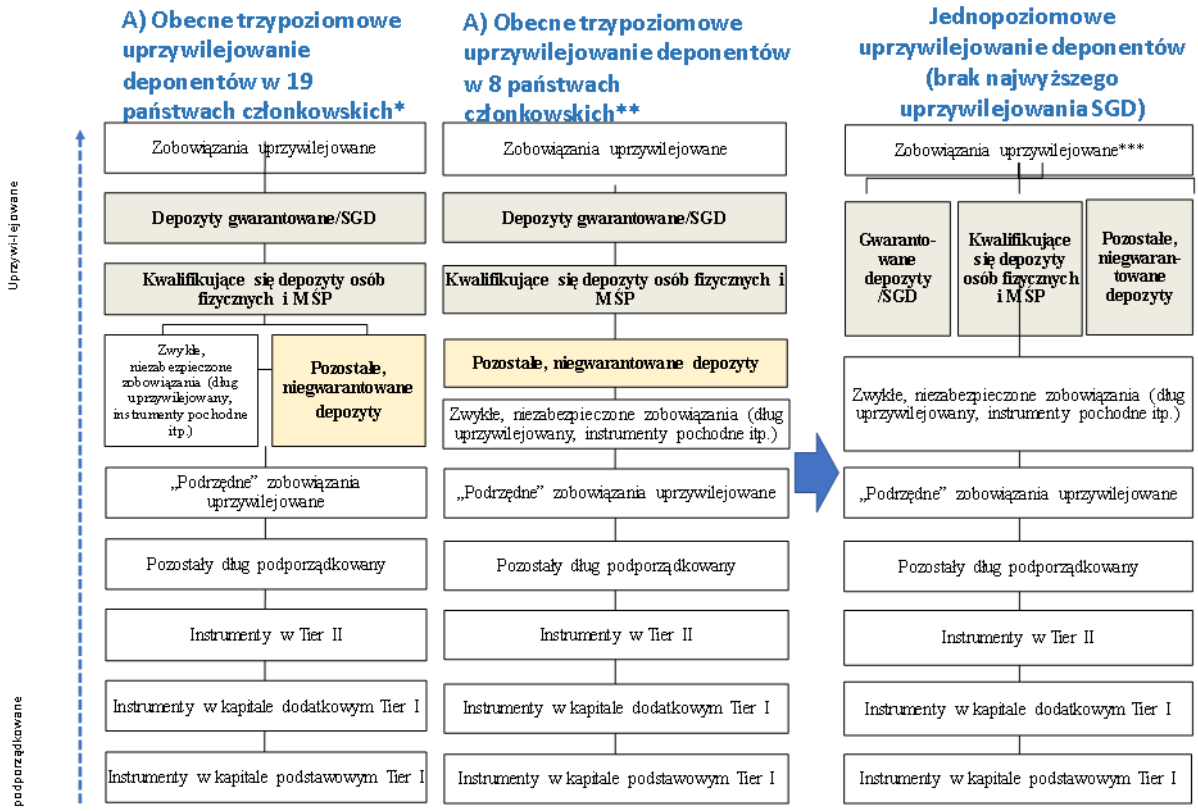
państw członkowskich stopień uprzywilejowania nieobjętych gwarancją depozytów nieuprzywilejowanych w postępowaniu upadłościowym jest taki sam jak zwykłych roszczeń niezabezpieczonych, w tym uprzywilejowanych instrumentów dłużnych kwalifikujących się do MREL (sekcja A na poniższym wykresie), natomiast w mniejszości państw członkowskich depozyty te mają już wyższy stopień uprzywilejowania niż zwykłe roszczenia niezabezpieczone (sekcja B na poniższym wykresie).

Nadrzędny stopień uprzywilejowania systemu gwarancji depozytów w obecnych ramach (tj. jego miejsce w hierarchii przed nieobjętymi gwarancją roszczeniami deponentów) wpływa na wyniki testu najniższego kosztu w taki sposób, że środki SGD prawie nigdy nie mogą być wykorzystane do celów innych niż wypłata depozytów gwarantowanych w postępowaniu upadłościowym, ponieważ system gwarancji depozytów oczekiwałby pełnego lub bardzo wysokiego zwrotu środków wykorzystanych na pokrycie depozytów gwarantowanych.

Z drugiej strony brak ogólnego uprzywilejowania deponentów (tj. uprzywilejowania wszystkich depozytów w stosunku do zwykłych roszczeń niezabezpieczonych) w niektórych państwach członkowskich stwarza nierówne warunki działania i potencjalne przeszkody w restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w sytuacjach transgranicznych i może prowadzić do naruszenia zasady niepogarszania sytuacji wierzycieli, gdy ze względu na stabilność finansową konieczne jest wyłączenie depozytów nieobjętych gwarancją z ponoszenia strat.

Aby ułatwić wykorzystanie systemu gwarancji depozytów w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji zgodnie z zabezpieczeniem w postaci testu najniższego kosztu, gdy jest to konieczne do utrzymania stabilności finansowej i ochrony deponentów, a także w celu usunięcia przeszkód w restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, zmienia się art. 108 ust. 1 w celu wprowadzenia ogólnego uprzywilejowania deponentów. Zostałoby to osiągnięte dzięki dwóm modyfikacjom. Po pierwsze, wymagane w dyrektywie BRRD uprzywilejowanie prawne w prawie upadłościowym państw członkowskich w odniesieniu do zwykłych roszczeń niezabezpieczonych rozszerza się na wszystkie depozyty. Oznacza to, że wszystkie depozyty, w tym kwalifikujące się depozyty dużych przedsiębiorstw i depozyty wyłączone, mają wyższy stopień uprzywilejowania niż zwykłe roszczenia niezabezpieczone. Po drugie, wzajemne uprzywilejowanie różnych kategorii depozytów zostało zastąpione jednopoziomowym uprzywilejowaniem deponentów, w którym usuwa się uprzywilejowanie nadrzędne systemu gwarancji depozytów/depozytów gwarantowanych i w którym wszystkie depozyty są traktowane równorzędnie (tj. wszystkie na takim samym poziomie) i na poziomie wyższym od zwykłych roszczeń niezabezpieczonych.

Schemat hierarchii wierzycieli w postępowaniu upadłościowym w obecnych ramach (trzypoziomowe uprzywilejowanie deponentów) i zgodnie z proponowaną reformą (jednopoziomowe ogólne uprzywilejowanie deponentów)

* AT, BE, CZ, DE, DK, EE, ES, FI, FR, IE, LV, LT, LU, MT, NL, PL, RO, SE i SK.
** W pozostałych ośmiu państw członkowskich występują uprzywilejowane, niegwarantowane depozyty w stosunku do zwykłych roszczeń niezabezpieczonych BG, CY, EL, HR, HU, IT, PT i SI).
*** Jednolity fundusz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji/krajowe fundusze restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji należą również do zobowiązań uprzywilejowanych.
Uwaga: niniejsza ilustracja ma charakter poglądowy i jest uproszczona. W rzeczywistości hierarchie roszczeń w państwach członkowskich są tylko częściowo zharmonizowane (zwłaszcza na poziomach podporządkowanych), roszczenia z poziomów uprzywilejowanych są natomiast niezharmonizowane i mogą obejmować dodatkowe podklasy.

Źródło: personel Komisji.

Jak wykazano w ocenie skutków, jednopoziomowe uprzywilejowanie deponentów nie miałoby wpływu na ochronę, z której obecnie korzystają właściciele depozytów gwarantowanych, którzy są zawsze ubezpieczeni na podstawie dyrektywy w sprawie systemów gwarancji depozytów, w przypadku gdy ich rachunki staną się niedostępne i są obowiązkowo wyłączeni z ponoszenia strat w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji (art. 44 ust. 2 dyrektywy BRRD). Wyższy stopień uprzywilejowania roszczeń SGD chroni natomiast sektor bankowy, który płaci składki na rzecz systemu gwarancji depozytów. Z perspektywy samego sektora bankowego wyższy stopień uprzywilejowania systemu gwarancji depozytów niekoniecznie musi jednak prowadzić do zmniejszenia częstotliwości potrzeby uzupełniania SGD, biorąc pod uwagę, że skutkiem wyższego stopnia uprzywilejowania byłoby częstsze wykorzystywanie zasobów systemu gwarancji depozytów na wypłaty niż na strategie przeniesienia w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Wynika to z faktu, że w celu dokonania wypłaty konieczne jest wykorzystanie dostępnych środków finansowych SGD na pokrycie kwoty brutto depozytów gwarantowanych, a ponadto w związku z niekiedy długotrwałymi postępowaniami upadłościowymi odzyskanie środków następuje z pewnym opóźnieniem w stosunku do wypłaty, a ponadto system gwarancji depozytów ponosi stratę na wartości koncesji aktywów.

Ponadto w odniesieniu do argumentu dotyczącego oszczędności kosztowej związanej z wykorzystaniem środków SGD w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w porównaniu z kosztem wypłaty depozytów gwarantowanych w postępowaniu upadłościowym dowody empiryczne przytoczone w ocenie skutków[21] pokazują, że wypłata gwarantowanych depozytów może szybko wyczerpać środki finansowe systemu gwarancji depozytów (nawet jeśli są one całkowicie uzupełnione) lub że w niektórych przypadkach środki finansowe systemu gwarancji depozytów nie są w stanie pokryć wypłaty, gdy kwota gwarantowanych depozytów jest znaczna. W związku z tym przegląd CMDI ma na celu umożliwienie tańszego i bardziej opłacalnego alternatywnego wykorzystania systemu gwarancji depozytów w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w porównaniu z kosztami wypłaty z systemu gwarancji depozytów w postępowaniu upadłościowym, co ma wspierać przeniesienie aktywów i zobowiązań (w tym depozytów), po którym następuje opuszczenie rynku. Całościowa analiza znajduje się w ocenie skutków (w tym w odpowiedzi EUNB na prośbę Komisji o wydanie opinii z października 2021 r.).

Warunki udzielania nadzwyczajnego publicznego wsparcia finansowego

W celu zapewnienia, aby fundusze publiczne w formie nadzwyczajnego publicznego wsparcia finansowego nie były wykorzystywane do wspierania instytucji lub podmiotów, które są nierentowne, należy ustanowić ścisłe warunki dotyczące sytuacji, w której takie wsparcie może zostać udzielone i jaką formę może przyjąć. Istniejące przepisy przewidują pewne ograniczenia, ale nie są wystarczająco precyzyjne. Nadzwyczajne publiczne wsparcie finansowe poza restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją powinno ograniczać się do przypadków dokapitalizowania ostrożnościowego, środków zapobiegawczych systemu gwarancji depozytów, mających na celu utrzymanie dobrej kondycji finansowej i długoterminowej rentowności instytucji kredytowych, środków wdrażanych przez system gwarancji depozytów w celu zachowania dostępu deponentów oraz innych form wsparcia udzielanego w kontekście postępowania likwidacyjnego. Udzielanie nadzwyczajnego publicznego wsparcia finansowego w jakichkolwiek innych sytuacjach poza restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją nie powinno być dozwolone i powinno skutkować uznaniem instytucji lub podmiotu otrzymujących wsparcie za będące na progu upadłości lub zagrożone upadłością.

Dokapitalizowanie ostrożnościowe

Szczególną uwagę należy zwrócić na nadzwyczajne publiczne wsparcie finansowe przyznawane w formie dokapitalizowania ostrożnościowego. Należy w bardziej przejrzysty sposób określić dopuszczalne formy środków ostrożnościowych przewidzianych poza restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją i mających na celu dokapitalizowanie danego podmiotu. Przyznane środki powinny mieć charakter tymczasowy, ponieważ mają zaradzić negatywnym skutkom wstrząsów spowodowanych czynnikami zewnętrznymi i nie powinny być wykorzystywane do kompensowania wewnętrznych słabości związanych np. z przestarzałym modelem biznesowym. Korzystanie z instrumentów bezterminowych, takich jak kapitał podstawowy Tier I, powinno mieć charakter wyjątkowy i być możliwe tylko w sytuacjach, w których inne formy instrumentów kapitałowych nie byłyby odpowiednie. Zmiana taka jest konieczna, aby zapewnić tymczasowy charakter wsparcia. Potrzebne są również bardziej rygorystyczne i jednoznaczne wymogi dotyczące określenia

[21] EBC (październik 2022), *Protecting depositors and saving money – why DGS in the EU should be able to support transfers of assets and liabilities when a bank fails* [„Ochrona deponentów i oszczędne gospodarowanie środkami finansowymi – dlaczego systemy gwarancji depozytów w UE powinny być w stanie zapewniać przeniesienie aktywów i zobowiązań w przypadku upadłości banku”].

z wyprzedzeniem czasu trwania i strategii wyjścia w odniesieniu do środków ostrożnościowych. Podmiot otrzymujący wsparcie powinien być wypłacalny w momencie zastosowania środków, tj. właściwy organ powinien ocenić, że nie narusza on i prawdopodobnie nie naruszy obowiązujących wymogów kapitałowych w ciągu najbliższych 12 miesięcy. Jeśli warunki, na jakich przyznano wsparcie, nie są przestrzegane, podmiot otrzymujący wsparcie należy uznać za będący na progu upadłości lub zagrożony upadłością.

Art. 32b i opuszczenie rynku

Niezależnie od potencjalnego rozszerzenia stosowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, restrukturyzacja i uporządkowana likwidacja niektórych banków w UE nie będzie uzasadniona interesem publicznym. W takich przypadkach banki powinny zostać zlikwidowane zgodnie z prawem krajowym. Przepisy krajowe mające zastosowanie w poszczególnych państwach członkowskich UE są bardzo zróżnicowane zarówno pod względem warunków, które inicjują wszczęcie postępowania, jak i struktury samego postępowania. W niektórych państwach członkowskich bank ogłasza standardową upadłość, w innych istnieją specjalne zasady postępowania w przypadku stwierdzenia niewypłacalności lub likwidacji banków lub istnieje kilka procedur, które niekoniecznie prowadzą we wszystkich przypadkach do opuszczenia rynku przez bank. Ponadto mechanizmy inicjujące krajowe postępowania upadłościowe nie zawsze są dostosowane do ustaleń dotyczących bycia na progu upadłości lub zagrożenia upadłością określonych w dyrektywie BRRD. Może to powodować niepewność co do możliwości rozpoczęcia postępowania upadłościowego (tzw. „sytuacje zawieszenia") lub uzyskania jednoznacznego rezultatu pod względem zapewnienia opuszczenia rynku w wyniku tego postępowania.

Aby zaradzić takim sytuacjom, w pakiecie bankowym z 2019 r. wprowadzono art. 32b zobowiązujący państwa członkowskie do zapewnienia uporządkowanej likwidacji zgodnie z obowiązującym prawem krajowym dotyczącym banków znajdujących się w trudnej sytuacji, które nie podlegają restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji z powodu negatywnej OIP. Wdrożenie tych przepisów do krajowych ram prawnych nie jest jednak wystarczające, aby zaradzić wszystkim pozostałym ryzykom związanym z instytucjami będącymi na progu upadłości, które nie opuściły rynku. W szczególności nadal nie ma pewności, która procedura powinna mieć zastosowanie w takich przypadkach, a zwłaszcza czy zastosowanie powinno mieć tylko standardowe postępowanie upadłościowe, czy też mogą mieć zastosowanie inne procedury krajowe.

W związku z tym, aby wyeliminować istniejącą niespójność i niepewność w państwach członkowskich, zmienia się art. 32b, aby zapewnić dalej idące ramy i przejrzystość oraz zagwarantować, że obowiązujące procedury krajowe prowadzą do opuszczenia rynku przez bank w rozsądnym terminie. Celem zmian, ani ich skutkiem nie jest harmonizacja krajowych przepisów dotyczących upadłości, a na poziomie krajowym zachowuje się margines co do sposobu, w jaki powinno nastąpić opuszczenie rynku (tj. czy w drodze sprzedaży, czy w inny sposób).

W tym kontekście proponuje się również dalsze wzmocnienie roli odebrania bankowi licencji w przypadku ogłoszenia, że jest on na progu upadłości lub jest zagrożony upadłością, bez restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Nowy przepis art. 32b ust. 3 uprawnia organ sprawujący nadzór do odebrania bankowi licencji wyłącznie na podstawie stwierdzenia, że jest on na progu upadłości lub jest zagrożony upadłością, co z kolei będzie wystarczającym warunkiem dla odpowiednich krajowych organów administracyjnych lub sądowych do natychmiastowego wszczęcia stosownego krajowego postępowania likwidacyjnego.

Zmiany dotyczące minimalnego wymogu w zakresie funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych (MREL)

MREL na potrzeby strategii przeniesienia

W ramach planowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji określają preferowane i wariantowe strategie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz przygotowują zastosowanie odpowiednich instrumentów w celu zapewnienia ich skutecznej realizacji. W przypadku dużych i rozbudowanych instytucji oczekuje się, że preferowanym instrumentem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji będzie umorzenie lub konwersja długu bez zawieszenia działalności, co oznacza umorzenie lub konwersję funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych w celu pokrycia strat i dokapitalizowania banku powstałego w wyniku restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.

Równolegle niektóre mniejsze i średnie instytucje, których modele biznesowe oparte są głównie na finansowaniu z kapitału własnego i depozytów, mogą potencjalnie kwalifikować się do zastosowania strategii przewidujących wykorzystanie instrumentów przeniesienia obejmujących zbycie części lub całości działalności na rzecz nabywcy lub instytucji pomostowej, przeniesienie aktywów zagrożonych do podmiotu zarządzającego aktywami oraz opuszczenie rynku.

Jak już przewidziano w obecnych ramach, poziom wymogu dotyczącego MREL powinien odzwierciedlać preferowaną strategię restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Istniejący przepis art. 45c dotyczy głównie kalibracji MREL pod kątem strategii umorzenia lub konwersji długu (wymóg dotyczący pokrycia strat i kwoty dokapitalizowania, wraz ze szczegółowymi zasadami dotyczącymi sposobu dostosowania każdego z tych komponentów, a także wymogi dotyczące podporządkowania, ukierunkowane głównie na zapewnienie spełnienia wymogu 8 % TLOF). Chociaż w obecnej dyrektywie BRRD uwzględniono możliwość stosowania instrumentów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji innych niż umorzenie lub konwersja długu, to nie uregulowano w niej szczegółowo kalibracji MREL pod kątem strategii przeniesienia. W praktyce prowadzi to do niepewności prawa i stosowania przez organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji rozbieżnych metod ustalania MREL na potrzeby takich strategii.

Konieczne jest zatem zapewnienie bardziej przejrzystej podstawy prawnej umożliwiającej odróżnienie kalibracji MREL na potrzeby strategii przeniesienia od kalibracji na potrzeby umorzenia lub konwersji długu, również ze względu na proporcjonalność i konsekwencję stosowania. W tym celu, a także biorąc pod uwagę obecną praktykę stosowaną przez organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, dodaje się nowy art. 45ca, w którym określono kryteria, które należy wziąć pod uwagę przy kalibracji MREL na potrzeby strategii przeniesienia – wielkość, model biznesowy, profil ryzyka, analiza możliwości przeniesienia, zbywalność, czy strategia polega na przeniesieniu aktywów, czy na transakcji na udziałach, wraz z uzupełniającym wykorzystaniem podmiotu zarządzającego aktywami w przypadku aktywów, których przeniesienie jest niemożliwe.

Zmiany te przyczyniają się do umocnienia zasady, że MREL powinien pozostać pierwszą i główną linią obrony dla wszystkich banków, w tym dla tych, które będą podlegać strategii przeniesienia i opuszczenia rynku, co zapewni pokrycie strat w maksymalnym stopniu przez akcjonariuszy i wierzycieli.

Oszacowanie wymogu połączonego bufora w przypadku zakazu wypłat niektórych zysków

Aby wyeliminować istniejących brak jasności prawa w obecnych ramach w odniesieniu do uprawnienia organów ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji do zakazania wypłat

niektórych zysków w przypadku niespełnienia przez podmiot wymogu połączonego bufora oprócz ustalonego dla niego MREL, a w szczególności w przypadku gdy podmiot nie podlega wymogowi połączonego bufora (na podstawie art. 104a dyrektywy 2013/36/UE) na tej samej podstawie co ustalony dla niego MREL, w art. 16a dodaje się nowy ust. 7, aby doprecyzować, że uprawnienie do zakazania wypłat niektórych zysków powinno być stosowane w oparciu o oszacowanie wymogu połączonego bufora wynikającego z aktu delegowanego na podstawie art. 45c ust. 4, w którym określono metody stosowane przez organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w celu oszacowania wymogu połączonego bufora w takich okolicznościach.

Wyłączenie de minimis z niektórych wymogów dotyczących MREL

Zgodnie z przepisami dotyczącymi MREL zawartymi w dyrektywie BRRD, zobowiązania podporządkowane pod względem strukturalnym, o których mowa w art. 72b ust. 2 lit. d) ppkt (iii) rozporządzenia CRR, są objęte definicją „podporządkowanych instrumentów kwalifikowalnych" stosowaną w art. 45b dyrektywy BRRD. Zobowiązania, które mogą być zobowiązaniami kwalifikowalnymi na podstawie art. 72b ust. 4 rozporządzenia CRR w ramach wyłączenia *de minimis*, nie kwalifikują się jednak jako „podporządkowane instrumenty kwalifikowalne" na podstawie dyrektywy BRRD, ponieważ art. 72b ust. 4 rozporządzenia CRR jest wyraźnie wyłączony z definicji zawartej w art. 2 ust. 1 pkt 71b dyrektywy BRRD.

Aby skorygować tę niespójność, do art. 45b dyrektywy BRRD dodaje się nowy ustęp, w którym umożliwia się organom ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji udzielenie zezwolenia podmiotom restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji na spełnienie wymogów dotyczących podporządkowania MREL z wykorzystaniem zobowiązań uprzywilejowanych, gdy spełnione są warunki określone w art. 72b ust. 4 rozporządzenia CRR.

Aby zapewnić zgodność z ramami dotyczącymi całkowitej zdolności do pokrycia strat, w przypadku podmiotów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji korzystających z wyłączenia *de minimis* wymogu dotyczącego podporządkowania MREL nie można skorygować w dół o kwotę odpowiadającą przydziałowi 3,5 % łącznej kwoty ekspozycji na ryzyko na poczet całkowitej zdolności do pokrycia strat zgodnie z art. 45b ust. 4 akapit pierwszy zdanie drugie dyrektywy BRRD.

Zobowiązania warunkowe

We wniosku wprowadza się również wyjaśnienia dotyczące statusu zobowiązań warunkowych i rezerw na cele związane z planowaniem i przeprowadzeniem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Zmiany uwzględniają międzynarodowy standard rachunkowości (MSSF) 37 „Rezerwy, zobowiązania warunkowe i aktywa warunkowe" Rady Międzynarodowych Standardów Rachunkowości (RMSR) i wprowadzają zapisy o (i) rezerwach (zobowiązania, których kwota lub termin zapłaty są niepewne) oraz (ii) zobowiązaniach warunkowych (ewentualne zobowiązania zależne od tego, czy jakieś niepewne zdarzenie wystąpi w przyszłości, lub bieżące zobowiązania, w przypadku których płatność jest mało prawdopodobna lub prawdopodobna kwota nie może zostać w sposób wiarygodny określona). Te dwie kategorie różnią się z punktu widzenia stopnia prawdopodobieństwa konieczności dokonania płatności, a rezerwy powinny być traktowane jako zobowiązania, natomiast zobowiązania warunkowe – nie. Z perspektywy restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oznacza to, że w przypadku rezerw, które zostały uznane, zasadniczo powinna istnieć możliwość umorzenia lub konwersji, podczas gdy w przypadku zobowiązań warunkowych jest to mało prawdopodobne ze względu na ich niepewny charakter.

Składki i nieodwołalne zobowiązania do płatności

Aby uwzględnić fakt zakończenia początkowego okresu gromadzenia środków w ramach mechanizmów finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz wynikające stąd zmniejszenie kwoty regularnych składek *ex ante,* w art. 102 i 104 wprowadza się zmiany techniczne w celu oddzielenia maksymalnej kwoty składek *ex post*, która może zostać pobrana, od kwoty regularnych składek *ex ante*, co pozwala uniknąć nieproporcjonalnie niskiego pułapu składek *ex post,* a także w celu umożliwienia odroczenia poboru regularnych składek *ex ante* w przypadku gdy koszt rocznego poboru nie byłby proporcjonalny do kwoty, która ma zostać pobrana. W art. 103 wyjaśnia się również kwestię postępowania z nieodwołalnymi zobowiązaniami do płatności, zarówno w odniesieniu do ich wykorzystania w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, jak i w odniesieniu do procedury, którą należy zastosować, w przypadku gdy instytucja lub podmiot przestaje podlegać obowiązkowi opłacania składek.

Ponadto, aby zapewnić większą przejrzystość i pewność w odniesieniu do udziału nieodwołalnych zobowiązań do płatności w całkowitej kwocie składek *ex ante*, które mają zostać zebrane, wyjaśniono, że organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji powinny określać taki udział w ujęciu rocznym, z zastrzeżeniem obowiązujących limitów.

Uprawnienia EUNB

W poprzednich latach organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji opracowały i wdrożyły szeroki zestaw polityk mających na celu poprawę możliwości przeprowadzenia skutecznej restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji banków oraz zapewnienie odpowiedniego poziomu przygotowania do wdrożenia instrumentów oraz wykonywania uprawnień w zakresie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji na wypadek uruchomienia procesu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. EUNB opracował wspólne standardy w celu uzupełnienia przepisów określonych w dyrektywie BRRD i zharmonizowania praktyk stosowanych przez organy w całej Unii.

Aby obowiązujące standardy pozostają adekwatne do swojego celu oraz aby w stosownych przypadkach wprowadzane były nowe standardy, EUNB powierzono nowe zadania i obowiązki w zakresie sprawozdawczości dotyczącej istniejących praktyk, wspierania konwergencji i promowania wysokiego poziomu gotowości wśród właściwych organów i organów ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Wprowadza się nowe uprawnienia EUNB do monitorowania działań podejmowanych przez organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w celu zapewnienia skutecznego wdrożenia ram oraz oceny ewentualnych rozbieżności między państwami członkowskimi w obszarach oceny możliwości przeprowadzenia skutecznej restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz uruchomienia instrumentów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz uprawnień. Ponadto wprowadza się nową rolę EUNB, służącą wspieraniu konwergencji i wymiany między właściwymi organami i organami ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji poprzez koordynację ogólnounijnych akcji mających na celu testowanie stosowanych ram w zakresie naprawy oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.

Ponadto, w związku z licznymi opcjami krajowymi, jakimi dysponują państwa członkowskie na podstawie art. 44a, zwrócono się do EUNB o sporządzenie sprawozdania na temat stosowania tego artykułu, porównania sposobu jego wdrożenia w państwach członkowskich i przeanalizowania wpływu wszelkich rozbieżności na operacje transgraniczne.

Na koniec, ponieważ instytucje i podmioty mogą być zobowiązane do przestrzegania wewnętrznego MREL na zasadzie indywidualnej albo skonsolidowanej, praktyka wykazała, że w niektórych sytuacjach dodatkowe wymogi w zakresie funduszy własnych i wymóg

połączonego bufora określone w dyrektywie w sprawie wymogów kapitałowych nie są ustalane na tej samej podstawie co wewnętrzny MREL. Z tego powodu istniejące regulacyjne standardy techniczne dotyczące oszacowania dodatkowych wymogów w zakresie funduszy własnych i wymogu połączonego bufora, przyjęte rozporządzeniem delegowanym Komisji (UE) 2021/1118[22], powinny zostać rozszerzone w celu uwzględnienia nie tylko podmiotów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, ale także podmiotów, które nie zostały zidentyfikowane jako podmioty restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Uprawnienia EUNB określone w art. 45c ust. 4 zmienia się odpowiednio.

Pozostałe przepisy

Aby zmniejszyć obciążenie administracyjne instytucji w odniesieniu do obowiązku corocznej aktualizacji planów naprawy, do art. 5 ust. 2 dodaje się akapit trzeci, który stanowi, że organy sprawujące nadzór mają swobodę decyzji w sprawie odstąpienia od wymogu aktualizacji niektórych części planu w danym cyklu, jeżeli w strukturze prawnej lub organizacyjnej instytucji, jej działalności lub sytuacji finansowej nie zaszły żadne zmiany.

Zgodnie z obecnym brzmieniem dyrektywy BRRD plany naprawy nie zakładają dostępu do nadzwyczajnego publicznego wsparcia finansowego ani otrzymywania takiego wsparcia. Przepis art. 5 ust. 3 uzupełnia się w celu zapewnienia, aby oprócz publicznego wsparcia finansowego w planach naprawy nie zakładało się dostępu do awaryjnego wsparcia płynnościowego udzielanego przez bank centralny ani wsparcia płynnościowego udzielanego przez bank centralny na niestandardowych warunkach dotyczących zabezpieczenia, terminu i stóp procentowych, ani też nie przewidują otrzymywania wyżej wymienionych form wsparcia.

Organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji są zobowiązane do określenia środków, które należy zastosować w odniesieniu do podmiotów powiązanych przy opracowywaniu grupowych planów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Intensywność i poziom szczegółowości tych prac w odniesieniu do jednostek zależnych, które nie są podmiotami restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, może się różnić w zależności od wielkości i profilu ryzyka danych instytucji i podmiotów, istnienia funkcji krytycznych oraz realizowanej przez grupę strategii restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Dyrektywę BRRD zmienia się zatem poprzez wprowadzenie nowego akapitu w art. 12 ust. 1, który w stosownych przypadkach umożliwi organom ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji stosowanie uproszczonego podejścia przy wykonywaniu tego zadania.

Doprecyzowanie art. 44 ust. 7

Obecny przepis art. 44 ust. 7 jest niejasny co do warunków i kolejności korzystania z mechanizmu finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz alternatywnych źródeł finansowania po zapewnieniu pierwotnego finansowania do wysokości limitu wynoszącego 5 % TLOF i po pełnym umorzeniu lub konwersji wszystkich niezabezpieczonych, nieuprzywilejowanych zobowiązań, innych niż kwalifikujące się depozyty. W związku z tym zmienia się art. 44 ust. 7, aby zapewnić jasność prawa

[22] Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2021/1118 z dnia 26 marca 2021 r. uzupełniające dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE w odniesieniu do regulacyjnych standardów technicznych określających metodę, która ma być stosowana przez organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji do szacowania wymogu, o którym mowa w art. 104a dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/36/UE, oraz wymogu połączonego bufora dla podmiotów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji na poziomie skonsolidowanej grupy restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, jeżeli grupa restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji nie podlega tym wymogom wspomnianej dyrektywy (Dz.U. L 241 z 8.7.2021, s. 1).

i dodatkową elastyczność w korzystaniu z finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji po przekroczeniu limitu wynoszącego 5 % TLOF.

Kolegia ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji

Aby zapewnić zgodność z art. 51 ust. 3 dyrektywy (UE) 2013/36, w którym przewidziano ustanowienie kolegiów organów nadzoru przez właściwe organy sprawujące nadzór nad instytucją posiadającą istotne oddziały w innych państwach członkowskich w celu ułatwienia współpracy i wymiany informacji między organami nadzoru w państwie pochodzenia oraz w państwie przyjmującym, w art. 88 dyrektywy BRRD dodaje się nowy ust. 6a, w którym przewidziano ustanowienie w takich przypadkach kolegiów ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w celu ułatwienia współpracy i wymiany informacji między organami ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w państwie pochodzenia oraz w państwie przyjmującym.

Stopień uprzywilejowania roszczeń mechanizmów finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji

Zgodnie z art. 37 ust. 7 mechanizm finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji powinien móc odzyskać od instytucji objętej restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją wszelkie uzasadnione koszty właściwie poniesione w związku z zastosowaniem instrumentów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji lub w związku z wykonaniem uprawnień w tym zakresie jako wierzyciel uprzywilejowany. W dyrektywie BRRD nie określono jednak wzajemnego uprzywilejowania roszczeń mechanizmu finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w stosunku do innych wierzycieli uprzywilejowanych. W nowym ust. 9 dodanym do art. 108 wyjaśnia się, że te roszczenia mechanizmu finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji powinny mieć wyższy stopień uprzywilejowania niż roszczenia deponentów i systemów gwarancji depozytów.

Ponadto mechanizm finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji można dalej wykorzystywać w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji do celów określonych w art. 101. Dotychczas w dyrektywie BRRD nie sprecyzowano, czy takie wykorzystanie prowadzi do powstania roszczenia na rzecz mechanizmu finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, a jeśli tak, to jaki jest stopień uprzywilejowania takiego roszczenia w postępowaniu upadłościowym. W art. 108 dodaje się nowy ust. 8 określający, że w przypadku gdy działalność instytucji objętej restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją jest częściowo przenoszona do instytucji pomostowej lub do prywatnego nabywcy przy wsparciu mechanizmu finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, powinno powstawać z tego tytułu roszczenie na rzecz mechanizmu finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji wobec pozostałej części podmiotu. Istnienie takiego roszczenia należy oceniać indywidualnie w każdym przypadku, w zależności od strategii restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz konkretnego sposobu wykorzystania mechanizmu finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, ale powinno ono być związane z wykorzystaniem mechanizmu finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji do pokrycia strat zamiast wierzycieli, np. gdy mechanizm jest wykorzystywany do zagwarantowania aktywów i zobowiązań przeniesionych do odbiorcy lub do pokrycia różnicy między przeniesionymi aktywami i zobowiązaniami.

Jeżeli mechanizm finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji wykorzystuje się do wspierania stosowania instrumentu umorzenia lub konwersji długu jako podstawowej strategii restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji (art. 43 ust. 2 lit. a)) zamiast umorzenia i konwersji zobowiązań niektórych wierzycieli, nie powinno to prowadzić do powstania roszczenia wobec instytucji objętej restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją, ponieważ

niweczyłoby to cel, w jakim został wniesiony wkład mechanizmu finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Rekompensaty wypłacone z powodu naruszenia zasady niepogarszania sytuacji wierzycieli również nie powinny prowadzić do powstania roszczenia na rzecz mechanizmu finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.

Wymiana informacji

Zmienia się art. 128,, aby umożliwić Jednolitej Radzie ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji, EBC i innym członkom Europejskiego Systemu Banków Centralnych, EUNB, organom ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz właściwym organom przekazywanie Komisji wszelkich informacji niezbędnych do wykonywania jej zadań związanych z opracowywaniem polityki.

2023/0112 (COD)

Wniosek

DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

zmieniająca dyrektywę 2014/59/UE w odniesieniu do środków wczesnej interwencji, warunków uruchomienia procedury restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz finansowania działań w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 114,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Banku Centralnego[23],

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego[24],

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Unijne ramy restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji dla instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych („instytucje") zostały ustanowione w następstwie globalnego kryzysu finansowego z lat 2008–2009 i zgodnie z zatwierdzonym na szczeblu międzynarodowym dokumentem „Kluczowe atrybuty skutecznych systemów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji finansowych"[25] przyjętym przez Radę Stabilności Finansowej. Unijne ramy restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji obejmują dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE[26] oraz rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 806/2014[27]. Oba akty mają

---

23 Dz.U. C […] z […], s. […].

24 Dz.U. C […] z […], s. […].

25 Rada Stabilności Finansowej, *Key Attributes of Effective Resolution Regimes for Financial Institution*s [„Kluczowe atrybuty skutecznych systemów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji finansowych"], 15 października 2014 r.

26 Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE z dnia 15 maja 2014 r. ustanawiająca ramy na potrzeby prowadzenia działań naprawczych oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych oraz zmieniająca dyrektywę Rady 82/891/EWG i dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/24/WE, 2002/47/WE, 2004/25/WE, 2005/56/WE, 2007/36/WE, 2011/35/UE, 2012/30/UE i 2013/36/EU oraz rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 i (UE) nr 648/2012 (Dz.U. L 173 z 12.6.2014, s. 190).

27 Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 806/2014 z dnia 15 lipca 2014 r. ustanawiające jednolite zasady i jednolitą procedurę restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji kredytowych i niektórych firm inwestycyjnych w ramach jednolitego mechanizmu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz zmieniające rozporządzenie (UE) nr 1093/2010 (Dz.U. L 225 z 30.7.2014, s. 1).

zastosowanie do instytucji mających siedzibę w Unii oraz do wszelkich innych podmiotów objętych zakresem stosowania tej dyrektywy lub tego rozporządzenia („podmioty”). Unijne ramy restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji mają na celu uporządkowane postępowanie w przypadku upadłości instytucji i podmiotów poprzez utrzymanie funkcji krytycznych instytucji i podmiotów oraz unikanie zagrożeń dla stabilności finansowej, a jednocześnie ochronę deponentów i funduszy publicznych. Ponadto unijne ramy restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji mają na celu wspieranie rozwoju rynku wewnętrznego w sektorze bankowym poprzez stworzenie zharmonizowanego systemu reagowania na kryzysy transgraniczne w skoordynowany sposób oraz poprzez zapobieganie zakłóceniom konkurencji i ryzyku nierównego traktowania.

(2) Po upływie kilku lat od wdrożenia unijne ramy restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w obecnie obowiązującym kształcie nie przynoszą zamierzonych rezultatów w odniesieniu do niektórych z tych celów. W szczególności, chociaż instytucje i podmioty poczyniły znaczne postępy pod względem możliwości przeprowadzenia skutecznej restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji i przeznaczyły na ten cel znaczne zasoby, w szczególności poprzez zwiększenie zdolności do pokrycia strat i dokapitalizowania oraz zgromadzenie środków w mechanizmach finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, unijne ramy restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji są rzadko wykorzystywane. W przypadkach upadłości niektórych mniejszych i średnich instytucji i podmiotów w przeważającej części stosuje się niezharmonizowane środki krajowe. Do ich sfinansowania wykorzystywane są pieniądze podatników, a nie mechanizmy finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Taki stan rzeczy wydaje się wynikać z nieodpowiednich zachęt. Te nieodpowiednie zachęty wynikają z wzajemnych powiązań między unijnymi ramami restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji a przepisami krajowymi, przez co szeroka swoboda decyzyjna w zakresie oceny interesu publicznego nie zawsze jest wykorzystywana w sposób odzwierciedlający zamierzony sposób stosowania unijnych ram restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Niewielki stopień korzystania z unijnych ram restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji wynikał jednocześnie z ryzyka poniesienia strat przez deponentów instytucji finansowanych z depozytów, co miało na celu zapewnienie tym instytucjom dostępu do finansowania zewnętrznego w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, w szczególności w przypadku braku innych zobowiązań mogących podlegać umorzeniu lub konwersji. Ponadto fakt, że przepisy dotyczące dostępu do finansowania poza restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją są mniej rygorystyczne niż w przypadku restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, zniechęca do stosowania unijnych ram restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji na rzecz innych rozwiązań, które często wiążą się z wykorzystaniem pieniędzy podatników zamiast zasobów własnych instytucji i podmiotu lub sieci bezpieczeństwa finansowanych przez podmioty rynkowe. Sytuacja ta prowadzi z kolei do ryzyka fragmentacji, ryzyka nieoptymalnych efektów zarządzania upadłościami instytucji i podmiotów, w szczególności w przypadku mniejszych i średnich instytucji i podmiotów, oraz kosztów alternatywnych wynikających z niewykorzystanych zasobów finansowych. Konieczne jest zatem zapewnienie bardziej skutecznego i spójnego stosowania unijnych ram restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz zapewnienie, by można je było stosować zawsze, gdy leży to w interesie publicznym, w tym w przypadku niektórych mniejszych i średnich instytucji finansowanych głównie z depozytów i nieposiadających wystarczających innych zobowiązań mogących podlegać umorzeniu lub konwersji.

(3) Intensywność i poziom szczegółowości prac związanych z planowaniem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji niezbędnych w odniesieniu do jednostek zależnych, które nie zostały uznane za podmioty restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, różni się w zależności od wielkości i profilu ryzyka danych instytucji i podmiotów, obecności funkcji krytycznych oraz realizowanej przez grupę strategii restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji powinny zatem mieć możliwość uwzględnienia tych czynników przy określaniu środków, jakie należy podjąć w odniesieniu do takich jednostek zależnych i w stosownych przypadkach stosować podejście uproszczone.

(4) Instytucja lub podmiot, które są likwidowane zgodnie z prawem krajowym, po ustaleniu, że instytucja lub podmiot są na progu upadłości lub są zagrożone upadłością oraz po stwierdzeniu przez organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, że restrukturyzacja i uporządkowana likwidacja instytucji lub podmiotu nie jest uzasadniona interesem publicznym, docelowo zmierzają w kierunku opuszczenia rynku. Oznacza to, że nie ma potrzeby sporządzania planu działań podejmowanych w przypadku upadłości, niezależnie od tego, czy właściwy organ cofnął już zezwolenie udzielone danej instytucji lub danemu podmiotowi. To samo dotyczy pozostałej części instytucji objętej restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją po przeniesieniu aktywów, praw i zobowiązań w kontekście strategii przeniesienia. Należy zatem sprecyzować, że w takich sytuacjach przyjęcie planów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji nie jest wymagane.

(5) Organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji mogą obecnie zakazać wypłat niektórych zysków, w przypadku gdy dana instytucja lub dany podmiot nie spełnia wymogu połączonego bufora, gdy jest on uznawany za uzupełnienie minimalnego wymogu funduszy własnych (MREL). W pewnych sytuacjach instytucja lub podmiot mogą być jednak zobowiązane do przestrzegania MREL na innej podstawie niż ta, na której ta instytucja lub ten podmiot są zobowiązane do przestrzegania wymogu połączonego bufora. Sytuacja ta stwarza niepewność w odniesieniu do warunków wykonywania uprawnień organów ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w zakresie zakazu wypłat oraz obliczania maksymalnej kwoty podlegającej wypłacie związanej z MREL. Należy zatem wprowadzić przepis, zgodnie z którym w takich przypadkach organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji powinny wykonywać uprawnienie do zakazania niektórych wypłat zysków na podstawie oszacowania wymogu połączonego bufora wynikającego z rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2021/1118[28]. Aby zapewnić przejrzystość i pewność prawa, organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji powinny przekazać informację o oszacowaniu wymogu połączonego bufora danej instytucji lub danemu podmiotowi, które następnie powinny podać to oszacowanie wymogu połączonego bufora do wiadomości publicznej.

(6) Środki wczesnej interwencji utworzono w celu umożliwienia właściwym organom zaradzenia pogarszaniu się sytuacji finansowej i gospodarczej danej instytucji lub

[28] Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2021/1118 z dnia 26 marca 2021 r. uzupełniające dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE w odniesieniu do regulacyjnych standardów technicznych określających metodę, która ma być stosowana przez organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji do szacowania wymogu, o którym mowa w art. 104a dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/36/UE, oraz wymogu połączonego bufora dla podmiotów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji na poziomie skonsolidowanej grupy restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, jeżeli grupa restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji nie podlega tym wymogom wspomnianej dyrektywy (Dz.U. L 241 z 8.7.2021, s. 1).

danego podmiotu oraz ograniczenia, w możliwym zakresie, ryzyka związanego z ewentualną restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją oraz jej skutków. Jednak ze względu na brak pewności w odniesieniu do mechanizmów inicjujących wprowadzenie środków wczesnej interwencji oraz częściowe pokrywanie się tych środków ze środkami nadzorczymi, środki wczesnej interwencji są rzadko stosowane. Należy zatem uprościć i doprecyzować warunki stosowania tych środków wczesnej interwencji. Aby rozwiać wątpliwości dotyczące warunków i terminów odwołania organu zarządzającego i powołania tymczasowych administratorów, należy wyraźnie określić te środki jako środki wczesnej interwencji, a ich zastosowanie powinno podlegać tym samym mechanizmom inicjującym. Jednocześnie właściwe organy powinny być zobowiązane do wyboru odpowiednich środków w celu rozwiązania konkretnej sytuacji zgodnie z zasadą proporcjonalności. Aby umożliwić właściwym organom uwzględnienie ryzyka utraty reputacji lub ryzyka związanego z praniem pieniędzy lub technologiami informacyjno-komunikacyjnymi, właściwe organy powinny oceniać warunki zastosowania środków wczesnej interwencji nie tylko na podstawie wskaźników ilościowych, takich jak wymogi kapitałowe lub wymogi dotyczące płynności, poziom dźwigni, kredyty zagrożone lub koncentracja ekspozycji, ale także na podstawie mechanizmów inicjujących o charakterze jakościowym.

(7) Aby zwiększyć pewność prawa, należy usunąć środki wczesnej interwencji określone w dyrektywie 2014/59/UE, które pokrywają się z już istniejącymi uprawnieniami na podstawie ram ostrożnościowych określonych w dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/36/UE[29] oraz w dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/2034[30]. Ponadto konieczne jest zapewnienie, aby organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji mogły przygotować się do ewentualnej restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji lub podmiotu. Właściwy organ powinien zatem odpowiednio wcześnie poinformować organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji o pogarszaniu się sytuacji finansowej instytucji lub podmiotu, a organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji powinny posiadać uprawnienia niezbędne do wdrożenia środków przygotowawczych. Istotne jest, że aby umożliwić organom ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji jak najszybszą reakcję na pogorszenie sytuacji instytucji lub podmiotu, uprzednie zastosowanie środków wczesnej interwencji nie powinno być warunkiem wystąpienia przez organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji z ofertą sprzedaży instytucji lub podmiotu lub zwrócenia się o informacje potrzebne do aktualizacji planu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz przygotowania wyceny. Aby zapewnić spójną, skoordynowaną, skuteczną i szybką reakcję na pogorszenie sytuacji finansowej instytucji lub podmiotu oraz aby odpowiednio przygotować się do ewentualnej restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, konieczne jest wzmocnienie współdziałania i koordynacji między właściwymi organami a organami ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Gdy tylko instytucja lub podmiot spełni warunki zastosowania środków wczesnej interwencji, właściwe organy i organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji powinny zintensyfikować wymianę

[29] Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/36/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie warunków dopuszczenia instytucji kredytowych do działalności oraz nadzoru ostrożnościowego nad instytucjami kredytowymi, zmieniająca dyrektywę 2002/87/WE i uchylająca dyrektywy 2006/48/WE oraz 2006/49/WE (Dz.U. L 176 z 27.6.2013, s. 338).

[30] Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/2034 z dnia 27 listopada 2019 r. w sprawie nadzoru ostrożnościowego nad firmami inwestycyjnymi oraz zmieniająca dyrektywy 2002/87/WE, 2009/65/WE, 2011/61/UE, 2013/36/UE, 2014/59/UE i 2014/65/UE (Dz.U. L 314 z 5.12.2019, s. 64).

informacji, w tym informacji wstępnych, oraz wspólnie monitorować sytuację finansową tej instytucji lub tego podmiotu.

(8) Konieczne jest zapewnienie szybkich działań i wczesnej koordynacji między właściwym organem a organem ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, gdy instytucja lub podmiot kontynuuje działalność, ale istnieje istotne ryzyko, że może dojść do upadłości. Właściwy organ powinien zatem jak najszybciej powiadomić organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji o takim ryzyku. W powiadomieniu tym należy podać powody, na podstawie których właściwy organ dokonał takiej oceny, oraz wskazać dostępne alternatywne środki sektora prywatnego, działania nadzorcze lub środki wczesnej interwencji, które mogą w rozsądnym terminie zapobiec upadłości instytucji lub podmiotu. Takie wczesne powiadomienie nie powinno stać na przeszkodzie procedurom służącym ustaleniu, czy warunki uruchomienia procedury restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji zostały spełnione. Uprzednie powiadomienie organu ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji przez właściwy organ o istotnym ryzyku, że instytucja lub podmiot są na progu upadłości lub są zagrożone upadłością, nie powinno być warunkiem późniejszego stwierdzenia, że instytucja lub podmiot faktycznie są na progu upadłości lub są zagrożone upadłością. Jeżeli ponadto na późniejszym etapie instytucja lub podmiot zostaną uznane za będące na progu upadłości lub zagrożone upadłością i nie będą istniały żadne alternatywne rozwiązania zapobiegające takiej upadłości w rozsądnym terminie, organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji musi podjąć decyzję o podjęciu działania w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. W takim przypadku szybkie podjęcie decyzji o zastosowaniu działania w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji wobec instytucji lub podmiotu może mieć zasadnicze znaczenie dla pomyślnego wdrożenia strategii restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, w szczególności dlatego, że wcześniejsza interwencja w tej instytucji lub tym podmiocie może przyczynić się do zapewnienia wystarczających poziomów zdolności do pokrycia strat i płynności w celu realizacji tej strategii. Należy zatem umożliwić organowi ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji ustalenie w ścisłej współpracy z właściwym organem, co stanowi rozsądny termin na potrzeby wdrożenie alternatywnych środków w celu niedopuszczenia do upadłości instytucji lub podmiotu. Aby zapewnić uzyskanie efektów w odpowiednim czasie i umożliwić organowi ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji odpowiednie przygotowanie się do potencjalnej restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji lub podmiotu, organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji i właściwy organ powinny odbywać regularne spotkania, a organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji powinien decydować o częstotliwości tych spotkań, biorąc pod uwagę okoliczności danej sprawy.

(9) Ramy restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji mają być stosowane do dowolnych instytucji lub podmiotów, niezależnie od ich wielkości i modelu biznesowego, jeśli instrumenty dostępne w prawie krajowym nie są odpowiednie do zarządzania ich upadłością. Aby zapewnić uzyskanie takich efektów, należy określić kryteria stosowania oceny interesu publicznego w odniesieniu do instytucji lub podmiotu będących na progu upadłości. W szczególności należy uściślić, że w zależności od konkretnych okoliczności niektóre funkcje instytucji lub podmiotu można uznać za krytyczne, nawet jeśli zaprzestanie ich wykonywania miałoby wpływ na stabilność finansową lub usługi krytyczne tylko na poziomie regionalnym.

(10) Ocena, czy restrukturyzacja i uporządkowana likwidacja instytucji lub podmiotu leży w interesie publicznym, powinna odzwierciedlać okoliczność, że deponenci zyskują

lepszą ochronę, gdy fundusze systemu gwarancji depozytów („SGD”) są wykorzystywane bardziej efektywnie, a straty tych funduszy są minimalizowane. W związku z tym w ocenie interesu publicznego cel restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji polegający na ochronie deponentów należy uznać za osiągnięty w lepszy sposób w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, jeżeli wybór upadłości oznaczałby poniesienie większych kosztów przez system gwarancji depozytów.

(11) Ocena, czy restrukturyzacja i uporządkowana likwidacja instytucji lub podmiotu leży w interesie publicznym, powinna również odzwierciedlać, na ile to możliwe, różnicę między – z jednej strony – finansowaniem zapewnianym za pośrednictwem sieci bezpieczeństwa finansowanych przez podmioty rynkowe (mechanizmy finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji lub systemy gwarancji depozytów) a z drugiej strony – finansowaniem zapewnianym przez państwa członkowskie z pieniędzy podatników. Finansowanie zapewniane przez państwa członkowskie wiąże się z wyższym ryzykiem pokusy nadużycia i stanowi mniejszą zachętę dla zachowania dyscypliny rynkowej. W związku z tym, oceniając cel polegający na zminimalizowaniu korzystania z nadzwyczajnego publicznego wsparcia finansowego, organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji powinny uznawać finansowanie za pośrednictwem mechanizmów finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji lub systemu gwarancji depozytów za korzystniejsze niż finansowanie w takiej samej wysokości pochodzące z budżetu państw członkowskich.

(12) Aby zapewnić osiągnięcie celów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w najbardziej skuteczny sposób, wynik oceny interesu publicznego powinien być negatywny tylko gdyby likwidacja instytucji lub podmiotu będących na progu upadłości w ramach standardowego postępowania upadłościowego doprowadziła do realizacji celów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w sposób bardziej skuteczny, a nie tylko w takim samym zakresie jak restrukturyzacja i uporządkowana likwidacja.

(13) Jeżeli instytucja lub podmiot będące na progu upadłości nie zostaną objęte restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją, powinny zostać zlikwidowane zgodnie z procedurami dostępnymi w prawie krajowym. Takie procedury mogą się znacznie różnić w zależności od państwa członkowskiego. Chociaż właściwe jest zapewnienie wystarczającej elastyczności w korzystaniu z istniejących procedur krajowych, to jednak należy doprecyzować pewne ich aspekty, aby zapewnić opuszczenie rynku przez dane instytucje lub podmioty.

(14) Należy zapewnić, aby w przypadku gdy instytucja lub podmiot zostaną uznane za będące na progu upadłości lub zagrożone upadłością i nie zostaną objęte restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją, odpowiedni krajowy organ administracyjny lub sądowy szybko rozpoczynał procedurę na podstawie prawa krajowego. Jeżeli na podstawie prawa krajowego możliwa jest dobrowolna likwidacja instytucji lub podmiotu w wyniku decyzji akcjonariuszy, dostępność takiej opcji powinna pozostać utrzymana. Należy jednak zapewnić, aby w przypadku braku szybkich działań ze strony akcjonariuszy, działanie podjęły odpowiednie krajowe organy administracyjne lub sądowe.

(15) Należy również określić, że ostatecznym wynikiem takich procedur jest opuszczenie rynku przez instytucję lub podmiot będące na progu upadłości lub zakończenie prowadzonej przez nie działalności bankowej. W zależności od rozwiązań przyjętych w prawie krajowym cel ten można osiągnąć na różne sposoby, które mogą obejmować sprzedaż instytucji lub podmiotu lub ich części, sprzedaż określonych aktywów lub

zobowiązań, stopniową likwidację lub zakończenie działalności bankowej, w tym dokonywania wypłat i przyjmowania depozytów, w celu stopniowej sprzedaży aktywów na spłatę zaangażowanych wierzycieli. Aby jednak zwiększyć przewidywalność procedur, wynik ten powinien zostać osiągnięty w rozsądnym terminie.

(16) Właściwe organy powinny być uprawnione do cofnięcia zezwolenia udzielonego instytucji lub podmiotowi na podstawie samego tylko faktu, że dana instytucja lub dany podmiot są na progu upadłości lub są zagrożone upadłością oraz nie są objęte restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją. Właściwe organy powinny mieć możliwość cofnięcia zezwolenia, aby ułatwić realizację celu, jakim jest likwidacja instytucji lub podmiotu zgodnie z prawem krajowym, w szczególności w przypadkach, w których dostępne procedury na podstawie prawa krajowego nie mogą zostać wszczęte w momencie stwierdzenia, że instytucja lub podmiot są na progu upadłości lub są zagrożone upadłością, w tym w przypadkach, w których instytucja lub podmiot jeszcze nie wykazują niewypłacalność w kategoriach bilansowych. Aby dodatkowo zapewnić możliwość osiągnięcia celu, jakim jest likwidacja instytucji lub podmiotu, państwa członkowskie powinny zagwarantować, by cofnięcie zezwolenia przez właściwy organ było również jednym z możliwych warunków wszczęcia co najmniej jednej z procedur dostępnych na podstawie prawa krajowego i mających zastosowanie do instytucji lub podmiotów będących na progu upadłości lub zagrożonych upadłością, które nie zostały objęte restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją.

(17) W świetle doświadczeń zdobytych podczas wdrażania dyrektywy 2014/59/UE, rozporządzenia (UE) nr 806/2014 i dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/49/UE[31] konieczne jest dodatkowe określenie warunków, na jakich można wyjątkowo przyznać zapobiegawcze środki ostrożnościowe spełniające kryteria nadzwyczajnego publicznego wsparcia finansowego. Aby zminimalizować zakłócenia konkurencji wynikające z różnic między poszczególnymi systemami gwarancji depozytów funkcjonującymi w Unii, interwencje systemów gwarancji depozytów w kontekście środków zapobiegawczych zgodnych z dyrektywą 2014/49/UE, które spełniają kryteria nadzwyczajnego publicznego wsparcia finansowego, powinny być wyjątkowo dozwolone w przypadku gdy instytucja lub podmiot będące beneficjentem nie spełniają żadnego z warunków uznania za będące na progu upadłości lub zagrożone upadłością. Należy zapewnić, by środki ostrożnościowe były podejmowane odpowiednio wcześnie. Podstawą uznania przez Europejski Bank Centralny (EBC), że instytucja lub podmiot są wypłacalne do celów dokapitalizowania ostrożnościowego, jest dokonanie perspektywicznej oceny na okres kolejnych 12 miesięcy, której przedmiotem jest ustalenie, czy dana instytucja lub dany podmiot może spełnić wymogi w zakresie funduszy własnych określone w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013[32] lub w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/2033[33] oraz dodatkowy wymóg w zakresie funduszy własnych określony w dyrektywie 2013/36/UE lub dyrektywie (UE) 2019/2034.

---

31 Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/49/UE z dnia 16 kwietnia 2014 r. w sprawie systemów gwarancji depozytów (Dz.U. L 173 z 12.6.2014, s. 149).

32 Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wymogów ostrożnościowych dla instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych oraz zmieniające rozporządzenie (UE) nr 648/2012 (Dz.U. L 176 z 27.6.2013, s. 1).

33 Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/2033 z dnia 27 listopada 2019 r. w sprawie wymogów ostrożnościowych dla firm inwestycyjnych oraz zmieniające rozporządzenia (UE) nr 1093/2010, (UE) nr 575/2013, (UE) nr 600/2014 i (UE) nr 806/2014 (Dz.U. L 314 z 5.12.2019, s. 1).

Praktyka ta powinna zostać określona w dyrektywie 2014/59/UE. Ponadto środki wsparcia udzielane w odniesieniu do aktywów o obniżonej jakości, w tym podmioty zarządzające aktywami lub systemy gwarancji aktywów, mogą okazać się skuteczne i efektywne w usuwaniu przyczyn ewentualnej trudnej sytuacji finansowej instytucji i podmiotów oraz zapobieganiu ich upadłości, a zatem mogą stanowić odpowiednie środki ostrożnościowe. Należy zatem sprecyzować, że takie środki ostrożnościowe mogą przybrać formę środków dotyczących aktywów o obniżonej jakości.

(18) Aby zachować dyscyplinę rynkową, chronić fundusze publiczne i uniknąć zakłóceń konkurencji, środki ostrożnościowe powinny być stosowane tylko na zasadzie wyjątku i tylko w sytuacjach poważnych zakłóceń na rynku lub w celu zachowania stabilności finansowej. Ponadto środki ostrożnościowe nie powinny być stosowane w celu pokrycia poniesionych lub prawdopodobnych strat. Najbardziej wiarygodnym instrumentem identyfikowania poniesionych lub prawdopodobnych strat jest ocena jakości aktywów przeprowadzana przez EBC, Europejski Urząd Nadzoru (Europejski Urząd Nadzoru Bankowego) („EUNB”), ustanowiony rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010[34], lub właściwe organy krajowe. Właściwe organy powinny wykorzystać taką ocenę do ustalenia poniesionych lub prawdopodobnych strat, jeżeli taka ocena może zostać przeprowadzona w rozsądnym terminie. Jeśli nie jest to możliwe, właściwe organy powinny ustalić poniesione lub prawdopodobne straty w najbardziej wiarygodny sposób, jaki jest możliwy w danych okolicznościach, w stosownych przypadkach przeprowadzając kontrole na miejscu.

(19) Dokapitalizowanie ostrożnościowe ma na celu wsparcie rentownych instytucji i podmiotów, w odniesieniu do których ustalono, że w najbliższej przyszłości mogą napotkać przejściowe trudności, oraz zapobieganie dalszemu pogarszaniu się ich sytuacji. Aby uniknąć sytuacji, w której dotacje publiczne są przyznawane przedsiębiorstwom, które są nierentowne już w momencie przyznania wsparcia, środki ostrożnościowe przyznane w formie nabycia instrumentów funduszy własnych lub innych instrumentów kapitałowych lub za pośrednictwem środków dotyczących aktywów o obniżonej jakości nie powinny przekraczać kwoty niezbędnej do pokrycia niedoborów kapitału zidentyfikowanych w niekorzystnym scenariuszu testu warunków skrajnych lub równoważnym. Aby zapewnić, ostateczne wstrzymanie finansowania ze środków publicznych, te środki ostrożnościowe powinny być również ograniczone w czasie i obejmować określony jednoznaczny horyzont czasowy, w jakim ich przyznawanie zostanie zakończone (strategia wyjścia). Instrumenty bezterminowe, w tym kapitał podstawowy Tier I, należy stosować tylko w wyjątkowych okolicznościach i powinny one podlegać pewnym ograniczeniom ilościowym, ponieważ ze względu na swój charakter nie są dobrze przystosowane do spełnienia warunku tymczasowości.

(20) Środki ostrożnościowe należy ograniczyć do kwoty, której instytucja lub podmiot potrzebował(a)by do utrzymania wypłacalności w przypadku wystąpienia niekorzystnego scenariusza określonego w teście warunków skrajnych lub równoważnym ćwiczeniu. W przypadku środków ostrożnościowych w postaci środków dotyczących aktywów o obniżonej jakości instytucja lub podmiot otrzymująca/-y powinny mieć możliwość wykorzystania tej kwoty na pokrycie strat

[34] Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie ustanowienia Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego), zmiany decyzji nr 716/2009/WE oraz uchylenia decyzji Komisji 2009/78/WE (Dz.U. L 331 z 15.12.2010, s. 12).

z tytułu przeniesionych aktywów lub w połączeniu z nabyciem instrumentów kapitałowych, pod warunkiem że nie zostanie przekroczona ogólna kwota stwierdzonego niedoboru. Należy również zapewnić, aby takie środki ostrożnościowe w postaci środków dotyczących aktywów o obniżonej jakości były zgodne z obowiązującymi zasadami pomocy państwa i najlepszymi praktykami, aby przywracały długoterminową rentowność instytucji lub podmiotu, aby pomoc państwa była ograniczona do niezbędnego minimum i aby uniknąć zakłóceń konkurencji. Z tych powodów zainteresowane organy powinny w przypadku środków ostrożnościowych w postaci środków dotyczących aktywów o obniżonej jakości wziąć pod uwagę szczegółowe wytyczne, w tym modelowe rozwiązanie dotyczące spółek zarządzania aktywami[35] i komunikat w sprawie rozwiązania problemu kredytów zagrożonych[36]. Te środki ostrożnościowe w postaci środków dotyczących aktywów o obniżonej jakości powinny zawsze podlegać nadrzędnemu warunkowi tymczasowości. Oczekuje się, że gwarancje publiczne udzielone na określony czas w odniesieniu do aktywów o obniżonej jakości danej instytucji lub danego podmiotu zapewnią lepszą zgodność z warunkiem tymczasowości niż przeniesienie takich aktywów do podmiotu korzystającego ze wsparcia publicznego. Aby zapewnić, że instytucje i podmioty, które okażą się nierentowne pomimo otrzymanego wsparcia, opuszczą rynek, należy wprowadzić przepis stanowiący, że nieprzestrzeganie przez daną instytucję lub dany podmiot warunków, jakimi obwarowano środki wsparcia w momencie ich przyznania, skutkuje uznaniem danej instytucji lub danego podmiotu za będące na progu upadłości lub zagrożone upadłością.

(21) Aby uwzględnić istotne naruszenia wymogów ostrożnościowych, konieczne jest dalsze określenie warunków na potrzeby ustalenia, że spółki holdingowe są na progu upadłości lub są zagrożone upadłością. Naruszenie tych wymogów przez spółkę holdingową powinno być istotne, jeżeli rodzaj i zakres takiego naruszenia jest porównywalny z naruszeniem, które, gdyby zostało popełnione przez instytucję kredytową, uzasadniałoby cofnięcie zezwolenia przez właściwy organ zgodnie z art. 18 dyrektywy 2013/36/UE.

(22) Państwa członkowskie mogą posiadać, na podstawie przepisów prawa krajowego, uprawnienia do zawieszenia zobowiązań do płatności lub dostawy, które mogą obejmować kwalifikujące się depozyty. W przypadku gdy zawieszenie zobowiązań do płatności lub dostawy nie jest bezpośrednio związane z sytuacją finansową instytucji kredytowej, depozyty nie mogą być niedostępne do celów dyrektywy 2014/49/UE. W konsekwencji deponenci nie będą mogli uzyskać dostępu do swoich depozytów przez dłuższy czas. Aby utrzymać zaufanie deponentów do sektora bankowego i utrzymać stabilność finansową, państwa członkowskie powinny zapewnić deponentom dostęp do odpowiedniej kwoty dziennej z ich depozytów, w szczególności na pokrycie kosztów utrzymania, jeżeli ich depozyty staną się niedostępne z powodu zawieszenia płatności z przyczyn innych niż prowadzące do wypłaty środków deponentom. Taka procedura powinna zachować charakter wyjątkowy, a państwa członkowskie powinny zapewnić deponentom dostęp do odpowiednich kwot dziennych.

(23) Aby zwiększyć pewność prawa oraz z uwagi na potencjalne znaczenie zobowiązań, które mogą powstać w wyniku niepewnych przyszłych zdarzeń, w tym w wyniku sporów sądowych toczących się w czasie restrukturyzacji i uporządkowanej

35 COM(2018) 133 final.
36 COM(2020) 822 final.

likwidacji, konieczne jest określenie podejścia do tych zobowiązań do celów stosowania instrumentu umorzenia lub konwersji długu. Kierunek w tym zakresie powinny wyznaczać reguły rachunkowości, a w szczególności reguły rachunkowości określone w międzynarodowym standardzie rachunkowości 37 przyjętym rozporządzeniem Komisji (WE) nr 1126/2008[37]. Na tej podstawie organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji powinny dokonać rozróżnienia między rezerwami a zobowiązaniami warunkowymi. Rezerwy stanowią zobowiązania, które wiążą się z prawdopodobnym wypływem środków i które można wiarygodnie oszacować. Zobowiązania warunkowe nie są ujmowane jako zobowiązania księgowe, ponieważ wiążą się z obowiązkiem, którego nie można uznać za prawdopodobny w momencie szacowania lub którego nie można wiarygodnie oszacować.

(24) Ponieważ rezerwy stanowią zobowiązania księgowe, należy sprecyzować, że takie rezerwy mają być traktowane w taki sam sposób, jak inne zobowiązania. W odniesieniu do takich rezerw powinna zachodzić możliwość umorzenia lub konwersji, chyba że spełniają one jedno ze szczególnych kryteriów wyłączenia ich z zakresu instrumentu umorzenia lub konwersji długu. Biorąc pod uwagę potencjalne znaczenie tych rezerw dla restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz w celu zapewnienia pewności w stosowaniu instrumentu umorzenia lub konwersji długu, należy określić, że rezerwy są częścią zobowiązań mogących podlegać umorzeniu lub konwersji oraz że w związku z tym ma do nich zastosowanie instrument umorzenia lub konwersji długu. Należy również zapewnić, aby po zastosowaniu instrumentu umorzenia lub konwersji długu zobowiązania te oraz wszelkie wynikające z nich obowiązki lub roszczenia były do wszystkich celów traktowane jako wykonane. Ma to szczególne znaczenie w przypadku zobowiązań i obowiązków wynikających z roszczeń sądowych wobec instytucji objętej restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją.

(25) Zgodnie z zasadami rachunkowości zobowiązania warunkowe nie mogą być ujmowane jako zobowiązania, a zatem nie powinny podlegać umorzeniu lub konwersji. Należy jednak zapewnić, aby zobowiązanie warunkowe, które powstałoby w wyniku zdarzenia, którego wystąpienie jest mało prawdopodobne lub którego nie można wiarygodnie oszacować w momencie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, nie wpływało negatywnie na skuteczność strategii restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, a w szczególności instrumentu umorzenia lub konwersji długu. Aby osiągnąć ten cel, rzeczoznawca powinien, w ramach wyceny do celów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, ocenić zgodnie ze swoimi najlepszymi możliwościami zobowiązania warunkowe ujęte w bilansie instytucji objętej restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją oraz określić ilościowo potencjalną wartość tych zobowiązań. Aby zapewnić, że po zakończeniu procesu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucja lub podmiot może przez odpowiedni czas utrzymać wystarczające zaufanie rynku, rzeczoznawca powinien uwzględnić tę potencjalną wartość przy ustalaniu kwoty podlegającej umorzeniu lub konwersji w odniesieniu do zobowiązań mogących podlegać umorzeniu lub konwersji i wymaganej w celu przywrócenia współczynników kapitałowych instytucji objętej restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją. W szczególności organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji powinien stosować swoje uprawnienia do

[37] Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1126/2008 z dnia 3 listopada 2008 r. przyjmujące określone międzynarodowe standardy rachunkowości zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1606/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 320 z 29.11.2008, s. 1).

konwersji w odniesieniu do zobowiązań mogących podlegać umorzeniu lub konwersji w zakresie niezbędnym do zagwarantowania, że dokapitalizowanie instytucji objętej restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją jest wystarczające do pokrycia potencjalnych strat, które mogą być spowodowane zobowiązaniem mogącym powstać w wyniku zdarzenia, którego wystąpienie jest mało prawdopodobne. Oceniając kwotę, która ma podlegać umorzeniu lub konwersji, organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji powinien starannie rozważyć wpływ potencjalnej straty na instytucję objętą restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją na podstawie szeregu czynników, w tym prawdopodobieństwa urzeczywistnienia się zdarzenia, horyzontu czasowego jego urzeczywistnienia oraz kwoty zobowiązania warunkowego.

(26) W pewnych okolicznościach, po zapewnieniu w ramach mechanizmu finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji wkładu w wysokości maksymalnie 5 % łącznych zobowiązań instytucji lub podmiotu, w tym funduszy własnych, organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji mogą wykorzystać dodatkowe źródła finansowania w celu dalszego prowadzenia działań w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Należy doprecyzować, w jakich okolicznościach można zapewnić dalsze wsparcie z mechanizmu finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, jeżeli wszystkie zobowiązania o stopniu uprzywilejowania niższym niż depozyty, które nie są obowiązkowo lub uznaniowo wyłączone z umorzenia lub konwersji długu, zostały w całości poddane umorzeniu lub konwersji.

(27) Rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/876[38], rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/877[39] oraz dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/879[40] wdrożono w Unii międzynarodowe „Podstawowe ustalenia dotyczące całkowitej zdolności do pokrycia strat", opublikowane przez Radę Stabilności Finansowej w dniu 9 listopada 2015 r. („standard dotyczący całkowitej zdolności do pokrycia strat") w odniesieniu do banków o znaczeniu systemowym, zwanych w prawie Unii globalnymi instytucjami o znaczeniu systemowym. Rozporządzeniem (UE) 2019/877 i dyrektywą (UE) 2019/879 zmieniono również MREL określony w dyrektywie 2014/59/UE i rozporządzeniu (UE) nr 806/2014. Należy dostosować przepisy dyrektywy 2014/59/UE dotyczące MREL do wdrożenia standardu dotyczącego całkowitej zdolności do pokrycia strat dla globalnych instytucji o znaczeniu systemowym w odniesieniu do niektórych zobowiązań, które mogłyby zostać wykorzystane do pokrycia części MREL, która powinna zostać pokryta funduszami własnymi i innymi zobowiązaniami podporządkowanymi. W szczególności zobowiązania, które są traktowane równorzędnie z niektórymi wyłączonymi zobowiązaniami, powinny zostać

---

38 Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/876 z dnia 20 maja 2019 r. zmieniające rozporządzenie (UE) nr 575/2013 w odniesieniu do wskaźnika dźwigni, wskaźnika stabilnego finansowania netto, wymogów w zakresie funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych, ryzyka kredytowego kontrahenta, ryzyka rynkowego, ekspozycji wobec kontrahentów centralnych, ekspozycji wobec przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania, dużych ekspozycji, wymogów dotyczących sprawozdawczości i ujawniania informacji, a także rozporządzenie (UE) nr 648/2012 (Dz.U. L 150 z 7.6.2019, s. 1).

39 Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/877 z dnia 20 maja 2019 r. zmieniające rozporządzenie (UE) nr 806/2014 w odniesieniu do zdolności do pokrycia strat i dokapitalizowania instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych (Dz.U. L 150 z 7.6.2019, s. 226).

40 Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/879 z dnia 20 maja 2019 r. zmieniająca dyrektywę 2014/59/UE w odniesieniu do zdolności do pokrycia strat i dokapitalizowania instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych oraz dyrektywę 98/26/WE (Dz.U. L 150 z 7.6.2019, s. 296).

włączone do funduszy własnych i podporządkowanych instrumentów kwalifikowalnych podmiotów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, jeżeli kwota tych wyłączonych zobowiązań w bilansie podmiotu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji nie przekracza 5 % kwoty funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych podmiotu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, a z włączenia tego nie wynika ryzyko związane z zasadą niepogarszania sytuacji wierzycieli.

(28) Zasady określania MREL dotyczą przede wszystkim ustalania odpowiedniego poziomu MREL przy założeniu, że instrument umorzenia lub konwersji długu jest preferowaną strategią restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Dyrektywa 2014/59/UE zezwala jednak organom ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji na stosowanie innych instrumentów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, a mianowicie tych, które polegają na przeniesieniu działalności instytucji objętej restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją do prywatnego nabywcy lub do instytucji pomostowej. Należy zatem doprecyzować, że w przypadku gdy plan restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji przewiduje zastosowanie instrumentu zbycia działalności lub instrumentu instytucji pomostowej oraz opuszczenie rynku przez podmiot restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji powinny określić poziom MREL dla danego podmiotu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji na podstawie specyfiki tych instrumentów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz różnych potrzeb w zakresie pokrycia strat i dokapitalizowania, które wiążą się z tymi instrumentami.

(29) Poziom MREL dla podmiotów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji jest sumą kwoty strat, których poniesienia oczekuje się w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, oraz kwoty dokapitalizowania, która umożliwia podmiotowi restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji dalsze spełnienie warunków udzielenia zezwolenia i prowadzenie działalności przez odpowiedni czas. Niektóre preferowane strategie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji obejmują przeniesienie aktywów, praw i zobowiązań do odbiorcy oraz opuszczenie rynku, w szczególności w drodze zastosowania instrumentu zbycia działalności. W takich przypadkach cele realizowane przez komponent dokapitalizowania mogą nie mieć zastosowania w takim samym zakresie, ponieważ organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji nie będzie zobowiązany do zapewnienia, aby podmiot restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji przywrócił zgodność z wymogami w zakresie funduszy własnych po podjęciu działania w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Tym niemniej oczekuje się, że straty w takich przypadkach przekroczą wymogi w zakresie funduszy własnych podmiotu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Należy zatem określić, że poziom MREL tych podmiotów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji nadal obejmuje kwotę dokapitalizowania, która jest w proporcjonalny sposób dostosowana do strategii restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.

(30) Jeżeli strategia restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji przewiduje wykorzystanie instrumentów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji innych niż umorzenie lub konwersja długu, potrzeby danego podmiotu w zakresie dokapitalizowania będą zasadniczo mniejsze po zakończeniu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji niż w przypadku umorzenia lub konwersji długu bez zawieszenia działalności. Kalibracja MREL w takim przypadku powinna uwzględniać ten aspekt przy szacowaniu wymogu dokapitalizowania. Przy dostosowywaniu poziomu MREL dla podmiotów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, których plan restrukturyzacji

i uporządkowanej likwidacji przewiduje wykorzystanie instrumentu zbycia działalności lub instrumentu instytucji pomostowej oraz opuszczenie rynku przez te podmioty, organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji powinny zatem uwzględnić cechy tych instrumentów, w tym przewidywany zakres przeniesienia do prywatnego nabywcy lub do instytucji pomostowej, rodzaje instrumentów, które mają zostać przeniesione, oczekiwaną wartość i zbywalność tych instrumentów oraz projekt preferowanej strategii restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, w tym uzupełniające wykorzystanie instrumentu wydzielenia aktywów. Ponieważ organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji musi w każdym przypadku podjąć indywidualną decyzję w sprawie ewentualnego wykorzystania do cel restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji środków z systemu gwarancji depozytów, a nie można założyć z całą pewnością *ex ante*, czy taka decyzja zostanie przez niego podjęta, przy kalibracji poziomu MREL organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji nie powinny uwzględniać potencjalnego wkładu systemu gwarancji depozytów w restrukturyzację i uporządkowaną likwidację.

(31) Konieczne jest zapewnienie równych zachęt do gromadzenia wystarczających kwot w ramach MREL dla instytucji i podmiotów, które podlegałyby strategiom przeniesienia zarówno w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, jak i poza nią. Poziom MREL dla instytucji lub podmiotów, które mogą podlegać środkom w kontekście krajowego postępowania upadłościowego zgodnie z art. 11 ust. 5 dyrektywy 2014/49/UE, powinien być zatem ustalany zgodnie z tymi samymi zasadami, które mają zastosowanie do ustalania MREL dla podmiotów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, których preferowana strategia restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji przewiduje zbycie działalności lub przeniesienie do instytucji pomostowej, skutkujące opuszczeniem rynku.

(32) Między ramami restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji a ramami dotyczącymi nadużyć na rynku występują wzajemne powiązania. W szczególności, chociaż działania podejmowane w ramach przygotowań do restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji można uznać za informacje poufne zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 596/2014[41], ich przedwczesne ujawnienie może stanowić zagrożenie dla procesu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Instytucje objęte restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją mogą podjąć kroki w celu rozwiązania tej kwestii, wnioskując o opóźnienie ujawnienia informacji poufnych zgodnie z art. 17 ust. 5 rozporządzenia (UE) nr 596/2014. Jednak podczas przygotowań do restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji nie zawsze mogą istnieć odpowiednie zachęty, aby instytucja objęta restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją podjęła inicjatywę wystąpienia z takim wnioskiem. Aby uniknąć takich sytuacji, organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji powinny być uprawnione do bezpośredniego wnioskowania o opóźnienie ujawnienia informacji poufnych zgodnie z art. 17 ust. 5 rozporządzenia (UE) nr 596/2014 w imieniu instytucji objętej restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją.

(33) Aby ułatwić planowanie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, ocenę możliwości przeprowadzenia skutecznej restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz wykonanie uprawnienia do ograniczenia lub usunięcia przeszkód

[41] Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 596/2014 z dnia 16 kwietnia 2014 r. w sprawie nadużyć na rynku (rozporządzenie w sprawie nadużyć na rynku) oraz uchylające dyrektywę 2003/6/WE Parlamentu Europejskiego i Rady i dyrektywy Komisji 2003/124/WE, 2003/125/WE i 2004/72/WE (Dz.U. L 173 z 12.6.2014, s. 1).

w przeprowadzeniu skutecznej restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, a także aby wspierać wymianę informacji, organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji posiadającej istotne oddziały w innych państwach członkowskich powinien ustanowić kolegium ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji i mu przewodniczyć.

(34) Po upływie początkowego okresu gromadzenia środków w ramach mechanizmów finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, o którym mowa w art. 102 ust. 1 dyrektywy 2014/59/UE, ich odpowiednie dostępne środki finansowe mogą ulec nieznacznemu zmniejszeniu poniżej poziomu docelowego, w szczególności w wyniku wzrostu depozytów gwarantowanych. Kwota składek *ex ante*, których wniesienie może być wymagane w takich okolicznościach, będzie zatem prawdopodobnie niewielka. Możliwe jest zatem, że po kilku latach kwota takich składek *ex ante* nie będzie już współmierna do kosztów ich poboru. Organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji powinny zatem mieć możliwość odroczenia poboru składek *ex ante* na okres 1 roku lub dłuższy, aż kwota, która ma zostać pobrana, osiągnie wysokość proporcjonalną do kosztów związanych z procesem poboru, pod warunkiem że takie odroczenie nie będzie miało istotnego wpływu na zdolność organów ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji do korzystania z mechanizmów finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.

(35) Nieodwołalne zobowiązania do płatności stanowią jeden z elementów dostępnych środków finansowych w ramach mechanizmów finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Konieczne jest zatem określenie okoliczności, w których te zobowiązania do zapłaty mogą być wymagane, oraz określenie procedury mającej zastosowanie w przypadku wygaśnięcia zobowiązań w sytuacji, gdy instytucja lub podmiot przestaje podlegać obowiązkowi wnoszenia składek na rzecz mechanizmu finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Ponadto aby zapewnić większą przejrzystość i pewność w odniesieniu do udziału nieodwołalnych zobowiązań do płatności w całkowitej kwocie składek *ex ante*, które mają zostać zebrane, organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji powinny ustalić taki udział w ujęciu rocznym z zastrzeżeniem obowiązujących limitów.

(36) Maksymalna roczna kwota nadzwyczajnych składek *ex post* na rzecz mechanizmów finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, których wniesienia można wymagać, jest obecnie ograniczona do trzykrotnej wysokości kwoty składek *ex ante*. Po upływie początkowego okresu gromadzenia środków, o którym mowa w art. 102 ust. 1 dyrektywy 2014/59/UE, wysokość takich składek *ex ante* będzie zależeć wyłącznie, w okolicznościach innych niż korzystanie z mechanizmów finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, od zmian poziomu depozytów gwarantowanych, a zatem składki te prawdopodobnie zmaleją. Ustalanie maksymalnej kwoty nadzwyczajnych składek *ex post* na podstawie kwoty składek *ex ante* mogłoby skutkować drastycznym ograniczeniem możliwości gromadzenia składek *ex post* przez mechanizmy finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, przez co ich zdolność do działania ulegnie osłabieniu. Aby uniknąć takiego efektu, należy ustanowić inny limit, a maksymalna kwota nadzwyczajnych składek *ex post*, których wniesienia można wymagać, powinna zostać ustalona na poziomie trzykrotnej wysokości jednej ósmej poziomu docelowego danego mechanizmu finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.

(37) W dyrektywie 2014/59/UE częściowo zharmonizowano stopień uprzywilejowania depozytów na podstawie przepisów prawa krajowego regulujących standardowe postępowanie upadłościowe. Przepisy dyrektywy przewidywały trzypoziomową

hierarchię depozytów, zgodnie z którą depozyty gwarantowane miały najwyższy stopień uprzywilejowania, a następne miejsce w hierarchii zajmowały kwalifikujące się depozyty osób fizycznych oraz mikro, małych i średnich przedsiębiorstw powyżej poziomu gwarancji. Pozostałe depozyty, tj. depozyty dużych przedsiębiorstw powyżej poziomu gwarancji oraz depozyty, które nie kwalifikują się do spłaty przez system gwarancji depozytów, musiały mieć niższy stopień uprzywilejowania, ale poza tym ich miejsce w hierarchii nie zostało zharmonizowane. Ponadto roszczenia systemów gwarancji depozytów miały taki sam wyższy stopień uprzywilejowania jak depozyty gwarantowane. Takie rozwiązanie nie okazało się jednak optymalne z punktu widzenia ochrony deponentów. Częściowa harmonizacja doprowadziła do powstania różnic w traktowaniu pozostałych deponentów w poszczególnych państwach członkowskich, w szczególności z uwagi na fakt, że coraz większa liczba państw członkowskich zdecydowała się również na przyznanie preferencji prawnych pozostałym depozytom. Różnice te spowodowały również trudności przy określaniu hipotetycznego scenariusza upadłościowego dla grup transgranicznych podczas wycen dokonywanych w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Ponadto brak ogólnego uprzywilejowania deponentów wraz z trzypoziomową hierarchią roszczeń deponentów mógł stwarzać problemy w odniesieniu do zgodności z zasadą niepogarszania sytuacji wierzycieli, w szczególności gdy depozyty, których stopień uprzywilejowania nie został zharmonizowany dyrektywą 2014/59/UE, miały ten sam stopień uprzywilejowania co roszczenia uprzywilejowane. Poza tym wysoki stopień uprzywilejowania nadany roszczeniom systemów gwarancji depozytów stanowił przeszkodę w bardziej wydajnym i skutecznym wykorzystaniu dostępnych środków finansowych tych systemów w ramach interwencji innych niż wypłata depozytów gwarantowanych w postępowaniu upadłościowym, a mianowicie w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, alternatywnych środków w przypadku upadłości lub środków zapobiegawczych. Ochrona depozytów gwarantowanych nie opiera się na nadaniu najwyższego stopnia uprzywilejowania roszczeniom systemu gwarancji depozytów, lecz jest zapewniona dzięki obowiązkowym wyłączeniom z umorzenia lub konwersji długu w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz szybkiej spłacie z systemu gwarancji depozytów w przypadku gdy depozyty są niedostępne. W związku z tym należy zmienić stopień uprzywilejowania depozytów w obecnej hierarchii roszczeń.

(38) Stopień uprzywilejowania wszystkich depozytów powinien zostać w pełni zharmonizowany w drodze wdrożenia ogólnego uprzywilejowania deponentów z podejściem jednopoziomowym, w którym wszystkie depozyty mają wyższy stopień uprzywilejowania niż zwykłe roszczenia niezabezpieczone, bez rozróżnienia na różne rodzaje depozytów. Jednocześnie korzystanie z systemów gwarancji depozytów w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, upadłości i środków zapobiegawczych powinno zawsze być zgodne z odpowiednim warunkom, w szczególności z tak zwanym testem najniższego kosztu.

(39) Ogólne uprzywilejowanie deponentów przyczyni się do wzmocnienia zaufania deponentów i będzie dodatkowo zapobiegać ryzyku paniki bankowej. Wzmocnienie ochrony deponentów wpisuje się również w kluczową rolę, jaką depozyty odgrywają w gospodarce realnej jako podstawowe narzędzie oszczędzania i dokonywania płatności, a także w działalności bankowej, gdzie depozyty stanowią ważne źródło finansowania i są głównym czynnikiem budowania zaufania do systemu bankowego, co nabiera szczególnego znaczenia w czasach napięcia na rynku. Ponadto ogólne uprzywilejowanie deponentów przyczynia się do poprawy możliwości przeprowadzenia skutecznej restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji

i podmiotów, zwiększając ich zdolność do spełnienia wymogów dostępu do mechanizmów finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz zmniejszając kwotę finansowania, jaką należy uzyskać z tych mechanizmów, ze względu na niższe ryzyko naruszenia zasady niepogarszania sytuacji wierzycieli w przypadku umorzenia lub konwersji zwykłego długu niezabezpieczonego. W szczególności usunięcie depozytów z kategorii zwykłych roszczeń niezabezpieczonych w postępowaniu upadłościowym zwiększyłoby możliwość umorzenia lub konwersji pozostałych zwykłych roszczeń niezabezpieczonych przez zminimalizowanie ryzyka naruszenia zasady niepogarszania sytuacji wierzycieli. Ograniczając prawdopodobieństwo umorzenia lub konwersji depozytów w celu zapewnienia dostępu do mechanizmów finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, ogólne uprzywilejowanie deponentów przyczyniłoby się do zwiększenia skuteczności i wiarygodności instrumentu umorzenia lub konwersji długu oraz doprowadziłoby do zwiększenia przejrzystości i pewności prawa ram restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Ogólne uprzywilejowanie deponentów przyczyniłoby się również do wiarygodności strategii przeniesienia w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, ponieważ ułatwiłoby włączenie całej umowy depozytowej do zakresu zobowiązań, które mają zostać przeniesione do prywatnego nabywcy lub do instytucji pomostowej, z korzyścią dla relacji z klientami oraz dla wartości koncesji instytucji objętej restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją. Ponadto pełna harmonizacja stopnia uprzywilejowania deponentów w postępowaniu upadłościowym byłaby korzystna z perspektywy transgranicznej i równych warunków działania.

(40) Podejście jednopoziomowe do stopnia uprzywilejowania depozytów na podstawie przepisów prawa krajowego regulujących standardowe postępowanie upadłościowe przyczynia się do skuteczniejszej i generującej mniejsze koszty ochrony wszystkich depozytów. W przypadku depozytów gwarantowanych podejście to ułatwia finansowanie przez system gwarancji depozytów środków innych niż wypłata depozytów gwarantowanych, co może być bardziej skuteczne i może w mniejszym stopniu zakłócać ochronę dostępu do zdeponowanych środków, ponieważ nie prowadzi do wstrzymania dostępu do rachunków bankowych i usług płatniczych. W przypadku depozytów, które nie są objęte gwarancją, podejście to ułatwia ich ochronę w przypadkach, gdy jest to konieczne z punktu widzenia ochrony stabilności finansowej i zaufania deponentów. Poza tym dzięki wprowadzeniu elastyczności w stosowaniu tych potencjalnie tańszych mechanizmów ochrony deponentów, podejście to minimalizuje potrzeby systemów gwarancji depozytów w zakresie natychmiastowych wypłat, zapewniając tym samym lepszą ochronę ich dostępnych środków finansowych na wypadek wystąpienia innych kryzysów i zmniejszając obciążenie sektora bankowego, który jest zobowiązany do uzupełnienia tych funduszy.

(41) Zmiany stopnia uprzywilejowania depozytów, w szczególności wyeliminowanie wyższego stopnia uprzywilejowania depozytów gwarantowanych i roszczeń systemów gwarancji depozytów w stosunku do wszystkich innych depozytów, nie będą miały negatywnego wpływu na ochronę zapewnianą depozytom gwarantowanym w przypadku upadłości, ponieważ ochrona ta będzie nadal gwarantowana przez obowiązkowe wyłączenie depozytów gwarantowanych z pokrycia strat w przypadku restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, jak również przez wypłatę realizowaną przez system gwarancji depozytów w przypadku gdy depozyty są niedostępne.

(42) Mechanizmy finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji można wykorzystywać do celów wsparcia stosowania instrumentu zbycia działalności lub

instrumentu instytucji pomostowej, w ramach których zbiór aktywów, praw i zobowiązań instytucji objętej restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją jest przenoszony do odbiorcy. W takim przypadku po stronie mechanizmu finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji może powstawać roszczenie wobec pozostałej części instytucji lub podmiotu w przypadku ich późniejszej likwidacji w ramach standardowego postępowania upadłościowego. Może to mieć miejsce, gdy mechanizm finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji jest wykorzystywany w związku ze stratami, jakie w przeciwnym razie ponieśliby wierzyciele, w tym w formie gwarancji aktywów i zobowiązań lub pokrycia różnicy między przeniesionymi aktywami i zobowiązaniami. Aby zapewnić skuteczne pokrycie strat instytucji objętej restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją przez akcjonariuszy i wierzycieli uczestniczących w pozostałej części instytucji lub podmiotu oraz aby zwiększyć możliwość dokonywania spłat w postępowaniu upadłościowym na rzecz sieci bezpieczeństwa właściwej dla danej procedury restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, roszczenia mechanizmu finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji wobec pozostałej części instytucji lub podmiotu oraz roszczenia wynikające z uzasadnionych, właściwie poniesionych kosztów powinny mieć w postępowaniu upadłościowym wyższy stopień uprzywilejowania niż roszczenia z tytułu depozytów i roszczenia systemu gwarancji depozytów. Ponieważ rekompensaty wypłacane akcjonariuszom i wierzycielom przez mechanizmy finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji z powodu naruszenia zasady niepogarszania sytuacji wierzycieli mają na celu zrekompensowanie skutków działań w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, rekompensaty te nie powinny stanowić podstawy powstania roszczeń po stronie tych mechanizmów.

(43) Aby zapewnić wystarczającą elastyczność i ułatwić interwencje systemów gwarancji depozytów wspierające stosowanie instrumentów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, w przypadku gdy prowadzą one do opuszczenia rynku przez instytucję objętą restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją, oraz gdy jest to konieczne, aby zapobiec ponoszeniu strat przez deponentów, należy określić niektóre aspekty stosowania systemów gwarancji depozytów w restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. W szczególności należy sprecyzować, że system gwarancji depozytów może być wykorzystywany do finansowania transakcji przeniesienia, które obejmują depozyty, w tym kwalifikujące się depozyty powyżej poziomu gwarancji zapewnianego przez system gwarancji depozytów, a także depozyty wyłączone ze spłaty przez system gwarancji depozytów, w określonych przypadkach i na wyraźnie określonych warunkach. Wkład wnoszony przez system gwarancji depozytów powinien być przeznaczony na pokrycie niedoboru wartości aktywów przeniesionych do nabywcy lub do instytucji pomostowej w porównaniu z wartością przeniesionych depozytów. W przypadku gdy wymagane jest wniesienie wkładu przez nabywcę w ramach transakcji w celu zapewnienia neutralności w zakresie skutków kapitałowych i zachowania zgodności z wymogami kapitałowymi nabywcy, powinno być również możliwe wykorzystanie w tym celu systemu gwarancji depozytów. Wsparcie systemu gwarancji depozytów w odniesieniu do działań w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji powinno być udzielane w formie pieniężnej lub w innych formach, takich jak gwarancje lub umowy o podziale strat, które to formy mogą zminimalizować wpływ wsparcia na dostępne środki finansowe systemu gwarancji depozytów, jednocześnie umożliwiając mu wnoszenie wkładu w ramach realizacji jego celów.

(44) Wkład wnoszony przez system gwarancji depozytów w restrukturyzację i uporządkowaną likwidację powinien podlegać pewnym ograniczeniom. Po pierwsze, należy zapewnić, aby wszelkie straty, które system gwarancji depozytów może ponieść w wyniku interwencji w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, nie przekraczały strat, które system gwarancji depozytów poniósłby w postępowaniu upadłościowym, gdyby dokonał wypłaty na rzecz właścicieli depozytów gwarantowanych i wstąpił w ich roszczenia dotyczące aktywów instytucji. Kwotę tę należy ustalić na podstawie testu najniższego kosztu, zgodnie z kryteriami i metodami określonymi w dyrektywie 2014/49/UE. Te kryteria i metody powinny być również stosowane przy określaniu sposobu postępowania wobec systemu gwarancji depozytów, który przyjęto by, gdyby instytucja wszczęła standardowe postępowanie upadłościowe, podczas przeprowadzania wyceny *ex post* w celu oceny zgodności z zasadą niepogarszania sytuacji wierzycieli i ustalenia ewentualnej rekompensaty należnej systemowi gwarancji depozytów. Po drugie, kwota wkładu systemu gwarancji depozytów przeznaczonego na pokrycie różnicy między aktywami i zobowiązaniami, które mają zostać przeniesione do nabywcy lub do instytucji pomostowej, nie powinna przekraczać różnicy między przeniesionymi aktywami a przeniesionymi depozytami i zobowiązaniami o takim samym lub wyższym stopniu uprzywilejowania w postępowaniu upadłościowym niż te depozyty. Zapewniłoby to, że wkład wnoszony przez system gwarancji depozytów jest wykorzystywany wyłącznie do celów zapobieżenia obciążeniu stratami deponentów, w stosownych przypadkach, a nie do ochrony wierzycieli, których roszczenia w postępowaniu upadłościowym mają niższy stopień uprzywilejowania niż depozyty. Suma wkładu wnoszonego przez system gwarancji depozytów w celu pokrycia różnicy między aktywami i zobowiązaniami oraz wkładu wnoszonego przez system gwarancji depozytów na poczet funduszy własnych podmiotu otrzymującego nie powinna jednak przekraczać kosztu spłaty właścicieli depozytów gwarantowanych, obliczonego zgodnie z testem najniższego kosztu.

(45) Należy sprecyzować, że system gwarancji depozytów może wnieść wkład w przeniesienie zobowiązań innych niż depozyty gwarantowane w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji tylko wtedy, gdy organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji stwierdzi, że depozyty inne niż depozyty gwarantowane nie mogą zostać objęte umorzeniem lub konwersją ani nie mogą pozostać w pozostałej części instytucji objętej restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją, która zostanie zlikwidowana. W szczególności organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji powinien mieć możliwość nieprzypisywania strat do tych depozytów, gdy takie wyłączenie jest absolutnie niezbędne i jest proporcjonalne do tego, aby zachować ciągłość funkcji krytycznych i głównych linii biznesowych lub gdy jest to konieczne do tego, aby uniknąć rozległego efektu domina i niestabilności finansowej, które mogłyby spowodować poważne zakłócenie gospodarki Unii lub państwa członkowskiego. Te same przesłanki powinny mieć zastosowanie do włączenia do przeniesienia do nabywcy lub do instytucji pomostowej zobowiązań mogących podlegać umorzeniu lub konwersji o stopniu uprzywilejowania niższym niż stopień uprzywilejowania depozytów. W takim przypadku przeniesienie tych zobowiązań mogących podlegać umorzeniu lub konwersji powinno następować bez wnoszenia wkładu przez system gwarancji depozytów. Jeżeli do przeniesienia tych zobowiązań mogących podlegać umorzeniu lub konwersji konieczne jest wsparcie finansowe, powinno ono zostać zapewnione w ramach mechanizmu finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.

(46) Ze względu na możliwość wykorzystania systemu gwarancji depozytów w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, konieczne jest doprecyzowanie sposobu, w jaki wkład wnoszony przez system gwarancji depozytów można zaliczyć na poczet obliczania wymogów dotyczących dostępu do mechanizmów finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Jeżeli wkład wniesiony przez akcjonariuszy i wierzycieli instytucji objętej restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją w drodze obniżenia, umorzenia lub konwersji ich zobowiązań, zsumowany z wkładem wniesionym przez system gwarancji depozytów, wyniesie co najmniej 8 % łącznych zobowiązań instytucji, w tym funduszy własnych, instytucja powinna mieć możliwość dostępu do mechanizmu finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w celu uzyskania dalszego finansowania, jeżeli jest to konieczne do przeprowadzenia skutecznej restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji zgodnie z celami restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Jeżeli warunki te są spełnione, wkład wnoszony przez system gwarancji depozytów powinien być ograniczony do kwoty niezbędnej do umożliwienia dostępu do mechanizmu finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Aby zagwarantować, że dalsze finansowanie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji będzie pochodzić przede wszystkim z zasobów wewnętrznych instytucji, oraz aby zminimalizować zakłócenia konkurencji, wykorzystanie wkładu wnoszonego przez system gwarancji depozytów w celu zapewnienia dostępu do mechanizmów finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji powinno być możliwe tylko w przypadku instytucji, których plan restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji lub grupowy plan restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji nie przewiduje ich likwidacji w sposób uporządkowany w przypadku upadłości, przy założeniu, że MREL określony przez organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji dla tych instytucji został ustalony na poziomie obejmującym zarówno pokrycie strat, jak i kwoty dokapitalizowania.

(47) Z uwagi na rolę EUNB w poszerzania konwergencji praktyk stosowanych przez organy, EUNB powinien monitorować opracowywanie i wdrażanie ocen możliwości przeprowadzenia skutecznej restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji i grup, a także działania i przygotowania podejmowane przez organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w celu zapewnienia skutecznego wdrożenia instrumentów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz wykonywania uprawnień w zakresie prowadzenia restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz sporządzać sprawozdania na ten temat. W sprawozdaniach tych EUNB powinien również ocenić poziom przejrzystości środków podejmowanych przez organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji wobec odpowiednich zewnętrznych zainteresowanych stron, a także zakres ich wkładu w gotowość do przeprowadzenia restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz możliwość przeprowadzenia skutecznej restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji. EUNB powinien ponadto sporządzać sprawozdania na temat środków przyjętych przez państwa członkowskie w celu ochrony inwestorów indywidualnych w odniesieniu do instrumentów dłużnych, które kwalifikują się do MREL zgodnie z dyrektywą 2014/59/UE, dokonując porównania i oceny wszelkich potencjalnych skutków dla operacji transgranicznych. Zakres istniejących regulacyjnych standardów technicznych dotyczących oszacowania dodatkowych wymogów w zakresie funduszy własnych i wymogu połączonego bufora, mających zastosowanie do podmiotów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, powinien zostać rozszerzony w celu uwzględnienia podmiotów, które nie zostały zidentyfikowane jako podmioty restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, w przypadku gdy wymogi te nie zostały określone na tej

samej podstawie co MREL. W sprawozdaniu rocznym na temat MREL EUNB powinien również ocenić wdrażanie przez organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji nowych zasad kalibracji MREL na potrzeby strategii przeniesienia. W kontekście zadań EUNB związanych z jego udziałem w zapewnieniu spójnego i skoordynowanego systemu zarządzania kryzysowego oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w Unii, EUNB powinien koordynować i nadzorować ćwiczenia symulujące sytuacje kryzysowe. Symulacje te powinny obejmować koordynację i współpracę między właściwymi organami, organami ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz systemami gwarancji depozytów na etapie pogarszania się sytuacji finansowej instytucji i podmiotów oraz całościowe przetestowanie zastosowania zestawu instrumentów do planowania naprawy oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, wczesnej interwencji oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. W działaniach tych należy w szczególności uwzględnić wymiar transgraniczny współdziałania między odpowiednimi organami oraz wykorzystanie dostępnych instrumentów i uprawnień. W stosownych przypadkach w działaniach symulujących sytuacje kryzysowe należy również uwzględnić przyjęcie i wdrożenie programów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w ramach unii bankowej zgodnie z rozporządzeniem (UE) nr 806/2014.

(48) Wysokiej jakości ocena skutków ma podstawowe znaczenie dla opracowania zasadnych i opartych na dowodach wniosków ustawodawczych, natomiast fakty i dowody odgrywają zasadniczą rolę w kształtowaniu decyzji podejmowanych w trakcie procedury ustawodawczej. Z tego powodu organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, właściwe organy, Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji, EBC i inni członkowie Europejskiego Systemu Banków Centralnych oraz EUNB powinni dostarczać Komisji, na jej wniosek, wszelkich informacji potrzebnych jej do wykonywania zadań związanych z opracowywaniem polityki, w tym przygotowywania ocen skutków oraz przygotowywania i negocjowania wniosków ustawodawczych.

(49) Należy zatem odpowiednio zmienić dyrektywę 2014/59/UE.

(50) Ponieważ cele niniejszej dyrektywy, a mianowicie poprawa skuteczności i efektywności ram naprawy oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji i podmiotów, nie mogą zostać osiągnięte w sposób wystarczający przez państwa członkowskie ze względu na ryzyko, z jakim może wiązać się stosowanie zróżnicowanych podejść krajowych dla integralności jednolitego rynku, natomiast możliwe jest lepsze ich osiągnięcie na poziomie Unii w drodze zmiany przepisów już ustanowionych na poziomie Unii, może ona przyjąć środki zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule niniejsza dyrektywa nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tych celów,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Zmiany w dyrektywie 2014/59/UE

W dyrektywie 2014/59/UE wprowadza się następujące zmiany:

1) W art. 2 ust. 1 wprowadza się następujące zmiany:

a) dodaje się pkt 29a w brzmieniu:

„29a) »alternatywny środek sektora prywatnego« oznacza wsparcie, które nie kwalifikuje się jako nadzwyczajne publiczne wsparcie finansowe;”;

b) pkt 35 otrzymuje brzmienie:

„35) »funkcje krytyczne« oznaczają działania, usługi lub operacje, których zaprzestanie mogłoby prowadzić w jednym lub większej liczbie państw członkowskich do zaburzeń w usługach kluczowych dla gospodarki realnej lub mogłoby zakłócić stabilność finansową na poziomie krajowym lub regionalnym ze względu na wielkość instytucji lub grupy lub ich udział w rynku, wzajemne powiązania zewnętrzne i wewnętrzne, złożoność lub działalność transgraniczną, zwłaszcza uwzględniając substytucyjność tych działań, usług lub operacji;”;

c) pkt 71 otrzymuje brzmienie:

„71) »zobowiązania mogące podlegać umorzeniu lub konwersji« oznaczają zobowiązania, w tym zobowiązania powodujące powstanie rezerw księgowych, i instrumenty kapitałowe, które nie kwalifikują się do instrumentów w kapitale podstawowym Tier I, instrumentów dodatkowych w Tier I lub instrumentów w Tier II instytucji lub podmiotu, o których mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) lub d), i które nie są wyłączone z zakresu stosowania instrumentu umorzenia lub konwersji długu zgodnie z art. 44 ust. 2;”;

d) dodaje się pkt 83d i 83e w brzmieniu:

„83d) »globalna instytucja o znaczeniu systemowym spoza UE« oznacza globalną instytucję o znaczeniu systemowym spoza UE zdefiniowaną w art. 4 ust. 1 pkt 134 rozporządzenia (UE) nr 575/2013;”;

„83e) »podmiot będący globalną instytucją o znaczeniu systemowym« oznacza podmiot będący globalną instytucją o znaczeniu systemowym zdefiniowany w art. 4 ust. 1 pkt 136 rozporządzenia (UE) nr 575/2013;”;

e) dodaje się pkt 93a w brzmieniu:

„93a) »depozyt« oznacza, do celów art. 108 i 109, depozyt zgodnie z definicją zawartą w art. 2 ust. 1 pkt 3 dyrektywy 2014/49/UE;”;

2) art. 5 ust. 2, 3 i 4 otrzymuje brzmienie:

„2. Właściwe organy zapewniają, aby instytucje aktualizowały swoje plany naprawy co najmniej raz w roku lub po zmianie struktury prawnej lub organizacyjnej danej instytucji, jej działalności lub jej sytuacji finansowej, która może mieć istotne skutki dla planu naprawy lub wymagać jego istotnej zmiany. Właściwe organy mogą zobowiązać instytucje do częstszej aktualizacji swoich planów naprawy.

Jeżeli w ciągu 12 miesięcy od ostatniej rocznej aktualizacji planu naprawy nie nastąpią zmiany, o których mowa w akapicie pierwszym, właściwe organy mogą wyjątkowo odstąpić od obowiązku aktualizacji planu naprawy do czasu upłynięcia okresu następnych 12 miesięcy.

3. Plany naprawy nie przewidują dostępu do wsparcia w żadnej z poniższych form lub otrzymania takiego wsparcia:

a) nadzwyczajnego publicznego wsparcia finansowego;

b) awaryjnego wsparcia płynnościowego udzielanego przez bank centralny;

c) wsparcia płynności udzielanego przez bank centralny na niestandardowych warunkach dotyczących zabezpieczenia, terminu lub stóp procentowych.

4. Plan naprawy zawiera w odpowiednim przypadku analizę, w jaki sposób i kiedy dana instytucja może się zwrócić, na warunkach przewidzianych w planie, o skorzystanie ze standardowych instrumentów banku centralnego, które nie są wyłączone z zakresu planu naprawy zgodnie z ust. 3, a także określa aktywa, co do których oczekuje się, że zostaną zakwalifikowane jako zabezpieczenia.”;

3) art. 6 ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Jeżeli właściwy organ oceni, że w planie naprawy występują istotne niedociągnięcia lub istnieją potencjalne przeszkody w jego wdrożeniu, powiadamia o swojej ocenie daną instytucję lub jednostkę dominującą grupy i zobowiązuje ją do przedłożenia w terminie trzech miesięcy, który można przedłużyć o jeden miesiąc za zgodą organów, skorygowanego planu i wykazania, w jaki sposób rozwiązano problem wskazanych niedociągnięć lub przeszkód.”;

4) art. 8 ust. 2 akapit trzeci otrzymuje brzmienie:

„Na wniosek właściwego organu EUNB może udzielić właściwym organom wsparcia w osiągnięciu wspólnej decyzji zgodnie z art. 31 ust. 2 lit. c) rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.”;

5) w art. 10 dodaje się ust. 8a w brzmieniu:

„8a. Organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji nie przyjmują planów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, jeżeli instytucja jest likwidowana zgodnie z mającym zastosowanie prawem krajowym na podstawie art. 32b lub jeżeli zastosowanie ma art. 37 ust. 6.”;

6) w art. 12 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 1 dodaje się akapit trzeci w brzmieniu:

„Środki, jakie należy podjąć w odniesieniu do jednostek zależnych, o których mowa w akapicie pierwszym lit. b) i które nie są podmiotami restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, mogą zostać określone przez organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji z zastosowaniem podejścia uproszczonego, jeżeli takie podejście nie ma negatywnego wpływu na możliwość przeprowadzenia skutecznej grupowej restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, przy uwzględnieniu wielkości jednostki zależnej, jej profilu ryzyka, braku funkcji krytycznych oraz realizowanej przez grupę strategii restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.”;

b) dodaje się ust. 5a w brzmieniu:

„5a. Organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji nie przyjmują planów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, jeżeli podmiot jest likwidowany zgodnie z mającym zastosowanie prawem krajowym na podstawie art. 32b lub jeżeli zastosowanie ma art. 37 ust. 6.”;

7) art. 13 ust. 4 akapit czwarty otrzymuje brzmienie:

„Na wniosek organu ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji EUNB może udzielić organom ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji wsparcia w osiągnięciu wspólnej decyzji zgodnie z art. 31 ust. 2 lit. c) rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.”;

8) w art. 15 dodaje się ust. 5 w brzmieniu:

„5. EUNB monitoruje opracowywanie przez organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji wewnętrznych polityk dotyczących ocen możliwości przeprowadzenia skutecznej restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji lub grup, o których mowa w niniejszym artykule i w art. 16, oraz wdrażanie tych ocen. EUNB składa Komisji sprawozdanie na temat obecnych praktyk dotyczących ocen możliwości przeprowadzenia skutecznej restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz ewentualnych rozbieżności między państwami członkowskimi do dnia [Urząd Publikacji: proszę wstawić datę przypadającą dwa lata po dacie wejścia w życie niniejszej dyrektywy] i w razie potrzeby monitoruje wdrażanie ewentualnych zaleceń określonych w tym sprawozdaniu.

Sprawozdanie, o którym mowa w akapicie pierwszym, zawiera co najmniej następujące elementy:

a) ocenę metod opracowanych przez organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w celu przeprowadzania ocen możliwości przeprowadzenia skutecznej restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, w tym identyfikację obszarów ewentualnych rozbieżności między państwami członkowskimi;

b) ocenę możliwości w zakresie testowania, jakimi organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji muszą dysponować, aby zapewnić skuteczne wdrożenie strategii restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji;

c) poziom przejrzystości metod opracowanych przez organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w celu przeprowadzania ocen możliwości przeprowadzenia skutecznej restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz ich rezultatów dla zainteresowanych stron.”;

9) w art. 16a dodaje się ust. 7 w brzmieniu:

„7. Jeżeli podmiot nie podlega wymogowi połączonego bufora na tej samej podstawie co podstawa, na której jest zobowiązany do spełnienia wymogów, o których mowa w art. 45c i 45d, organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji stosują ust. 1–6 niniejszego artykułu na podstawie oszacowania wymogu połączonego bufora obliczonego zgodnie z rozporządzeniem delegowanym Komisji (UE) 2021/1118*. Zastosowanie ma art. 128 akapit czwarty dyrektywy 2013/36/UE.

Organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji uwzględnia oszacowanie wymogu połączonego bufora, o którym mowa w akapicie pierwszym, w decyzji określającej wymogi, o których mowa w art. 45c i 45d niniejszej dyrektywy. Podmiot podaje do wiadomości publicznej informację o oszacowaniu wymogu połączonego bufora wraz z informacjami, o których mowa w art. 45i ust. 3.

---

* Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2021/1118 z dnia 26 marca 2021 r. uzupełniające dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE w odniesieniu do regulacyjnych standardów technicznych określających metodę, która ma być stosowana przez organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji do szacowania wymogu, o którym mowa w art. 104a dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/36/UE, oraz wymogu połączonego bufora dla podmiotów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji na poziomie skonsolidowanej grupy restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, jeżeli grupa

restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji nie podlega tym wymogom wspomnianej dyrektywy (Dz.U. L 241 z 8.7.2021, s. 1).”;

10) w art. 17 ust. 4 dodaje się akapit trzeci w brzmieniu:

„Jeżeli środki zaproponowane przez dany podmiot skutecznie ograniczają lub usuwają przeszkody w przeprowadzeniu skutecznej restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji podejmuje decyzję po konsultacji z właściwym organem. W decyzji tej wskazuje się, że zaproponowane środki skutecznie ograniczają lub usuwają przeszkody w przeprowadzeniu skutecznej restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, oraz zobowiązuje się podmiot do wdrożenia zaproponowanych środków.”;

11) w art. 18 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Informacje o wszelkich środkach zaproponowanych przez unijną jednostkę dominującą przekazywane są przez grupowy organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji organowi sprawującemu nadzór skonsolidowany, EUNB, organom ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji właściwym dla jednostek zależnych oraz organom ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w jurysdykcjach, w których zlokalizowane są istotne oddziały, w zakresie stosownym dla danego istotnego oddziału. Grupowy organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji właściwe dla jednostek zależnych, po konsultacji z właściwymi organami i organami ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w jurysdykcjach, w których zlokalizowane są istotne oddziały, dokładają wszelkich możliwych starań w celu podjęcia wspólnej decyzji w ramach kolegium ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji dotyczącej wskazania istotnych przeszkód oraz, w razie konieczności, oceny środków zaproponowanych przez unijną jednostkę dominującą oraz środków wymaganych przez te organy w celu ograniczenia lub usunięcia przeszkód, w której to decyzji uwzględnia się ewentualny wpływ tych środków we wszystkich państwach członkowskich, w których grupa prowadzi działalność.”;

b) ust. 9 otrzymuje brzmienie:

„9. W przypadku niepodjęcia wspólnej decyzji w sprawie jakichkolwiek środków określonych w art. 17 ust. 5 lit. g), h) lub k) EUNB może – na wniosek organu ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji zgodnie z ust. 6, 6a lub 7 niniejszego artykułu – udzielić wsparcia organom ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w osiągnięciu porozumienia zgodnie z art. 19 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.”;

12) art. 27 i 28 otrzymują brzmienie:

„*Artykuł 27*

Środki wczesnej interwencji

1. Państwa członkowskie zapewniają, by właściwe organy mogły stosować środki wczesnej interwencji w przypadku gdy instytucja lub podmiot, o których mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) lub d), spełniają którykolwiek z poniższych warunków:

a) instytucja lub podmiot spełniają warunki, o których mowa w art. 102 dyrektywy 2013/36/UE lub w art. 38 dyrektywy (UE) 2019/2034, lub właściwy organ ustalił, że uregulowania, strategie, procesy i mechanizmy wdrożone przez instytucję lub podmiot, a także fundusze własne i płynność tej instytucji lub tego podmiotu nie zapewniają należytego zarządzania ryzykiem i ochrony przed nim, oraz zastosowanie ma jedna z poniższych sytuacji:

   (i) instytucja lub podmiot nie podjęły działań naprawczych wymaganych przez właściwy organ, w tym środków, o których mowa w art. 104 dyrektywy 2013/36/UE lub w art. 49 dyrektywy (UE) 2019/2034;

   (ii) właściwy organ jest zdania, że działania naprawcze inne niż środki wczesnej interwencji są niewystarczające do rozwiązania problemów wynikających m.in. z szybkiego i znacznego pogorszenia się sytuacji finansowej instytucji lub podmiotu;

b) instytucja lub podmiot narusza lub może naruszyć w ciągu 12 miesięcy od dokonania oceny przez właściwy organ wymogi określone w tytule II dyrektywy 2014/65/UE, w art. 3–7, art. 14–17 lub art. 24, 25 i 26 rozporządzenia (UE) nr 600/2014 lub w art. 45e lub 45f niniejszej dyrektywy.

Właściwy organ może stwierdzić, że warunek, o którym mowa w akapicie pierwszym lit. a) ppkt (ii), został spełniony bez uprzedniego podjęcia innych działań naprawczych, w tym wykonania uprawnień, o których mowa w art. 104 dyrektywy 2013/36/UE lub w art. 39 dyrektywy (UE) 2019/2034.

1a. Do celów ust. 1 środki wczesnej interwencji zawierają następujące elementy:

a) wymóg, by organ zarządzający instytucji lub podmiotu, o których mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) lub d), wykonał jedną z poniższych czynności:

   (i) wdrożenie jednego lub większej liczby uzgodnień lub środków wskazanych w planie naprawy;

   (ii) zaktualizowanie planu naprawy zgodnie z art. 5 ust. 2, jeżeli okoliczności, które doprowadziły do wczesnej interwencji, są odmienne od przyjętych w założeniach określonych we wstępnym planie naprawy, oraz wdrożenie w określonym terminie jednego lub większej liczby uzgodnień lub środków wskazanych w zaktualizowanym planie naprawy;

b) wymóg, by organ zarządzający instytucji lub podmiotu, o których mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) lub d), zwołał zgromadzenie akcjonariuszy lub, jeżeli organ zarządzający nie wypełni tego wymogu, możliwość bezpośredniego zwołania zgromadzenia akcjonariuszy danej instytucji lub danego podmiotu, w obu przypadkach z możliwością określenia porządku obrad i nałożenia wymogu rozpatrzenia możliwości przyjęcia określonych decyzji przez akcjonariuszy;

c) wymóg, by organ zarządzający instytucji lub podmiotu, o których mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) lub d), sporządził plan negocjacji w sprawie restrukturyzacji długu z niektórymi lub wszystkimi wierzycielami – w stosownym przypadku zgodnie z planem naprawy;

d) wymóg zmiany struktury prawnej instytucji;

e) wymóg odwołania lub wymiany kadry kierowniczej wyższego szczebla lub organu zarządzającego instytucji lub podmiotu, o których mowa w art. 1 ust. 1

lit. b), c) lub d), w całości lub w odniesieniu do poszczególnych członków, zgodnie z art. 28;

f) powołanie co najmniej jednego tymczasowego administratora instytucji lub podmiotu, o których mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) lub d), zgodnie z art. 29.

2. Właściwe organy wybierają odpowiednie środki wczesnej interwencji na podstawie kryterium proporcjonalności do zamierzonych celów, uwzględniając między innymi wagę naruszenia lub prawdopodobnego naruszenia oraz tempo pogarszania się sytuacji finansowej instytucji lub podmiotu, o których mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) lub d).

3. W odniesieniu do każdego ze środków, o których mowa w ust. 1a, właściwe organy wyznaczają termin, który jest odpowiedni do wykonania danego środka i który umożliwia właściwemu organowi ocenę jego skuteczności.

4. EUNB do dnia [Urząd Publikacji: proszę wstawić datę przypadającą 12 miesięcy po dacie wejścia w życie niniejszej dyrektywy zmieniającej] wydaje wytyczne, zgodnie z art. 16 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010, w celu wsparcia jednolitego stosowania mechanizmów inicjujących, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu.

Artykuł 28

Wymiana kadry kierowniczej wyższego szczebla lub organu zarządzającego

Do celów art. 27 ust. 1a lit. e) państwa członkowskie zapewniają, aby powołanie nowej kadry kierowniczej wyższego szczebla lub organu zarządzającego lub poszczególnych członków tych organów odbywało się zgodnie z prawem Unii i prawem krajowym oraz podlegało zatwierdzeniu przez właściwy organ lub zgodzie właściwego organu.”;

13) w art. 29 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1, 2 i 3 otrzymują brzmienie:

„1. Do celów art. 27 ust. 1a lit. f) państwa członkowskie zapewniają, aby właściwe organy mogły, na podstawie kryterium proporcjonalności w danych okolicznościach, powołać tymczasowego administratora, który podejmie jeden z poniższych sposobów postępowania:

a) tymczasowa wymiana organu zarządzającego instytucji lub podmiotu, o których mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) lub d);

b) tymczasowa współpraca z organem zarządzającym instytucji lub podmiotu, o których mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) lub d).

W momencie powołania tymczasowego administratora właściwy organ wskazuje wybrany przez siebie sposób postępowania zgodnie z lit. a) lub b).

Do celów akapitu pierwszego lit. b), w momencie powołania tymczasowego administratora właściwy organ precyzuje również rolę, obowiązki i uprawnienia tymczasowego administratora oraz ewentualne wymogi nakładające na organ zarządzający instytucji lub podmiotu obowiązek konsultowania się z tymczasowym administratorem przed podjęciem konkretnych decyzji lub działań bądź też obowiązek uzyskania jego zgody na podjęcie takich decyzji lub działań.

Państwa członkowskie nakładają na właściwy organ obowiązek podania do wiadomości publicznej informacji o powołaniu ewentualnego tymczasowego administratora, chyba że tymczasowy administrator nie jest uprawniony do reprezentowania instytucji lub podmiotu, o których mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) lub d).

Państwa członkowskie zapewniają ponadto, aby tymczasowy administrator spełniał wymogi określone w art. 91 ust. 1, 2 i 8 dyrektywy 2013/36/UE. Ocena przez właściwe organy, czy tymczasowy administrator spełnia te wymogi, stanowi integralną część decyzji o powołaniu tego tymczasowego administratora.

2. Właściwy organ określa uprawnienia tymczasowego administratora w momencie jego powołania, proporcjonalnie do danych okoliczności. Uprawnienia takie mogą obejmować niektóre lub wszystkie uprawnienia organu zarządzającego danej instytucji lub podmiotu, o których mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) lub d), zgodnie z ich statutem i prawem krajowym, w tym uprawnienie do wykonywania niektórych lub wszystkich funkcji administracyjnych organu zarządzającego danej instytucji lub podmiotu. Uprawnienia tymczasowego administratora w odniesieniu do instytucji lub podmiotu są zgodne z mającym zastosowanie prawem spółek.

3. W momencie powołania tymczasowego administratora właściwy organ określa jego rolę i funkcje. Ta rola i funkcje mogą obejmować:

a) ustalenie sytuacji finansowej instytucji lub podmiotu, o których mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) lub d);

b) zarządzanie działalnością lub częścią działalności instytucji lub podmiotu, o których mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) lub d), w celu utrzymania lub przywrócenia ich sytuacji finansowej;

c) wdrażanie środków w celu przywrócenia należytego i ostrożnego zarządzania działalnością instytucji lub podmiotu, o których mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) lub d).

W momencie powołania tymczasowego administratora właściwy organ określa ewentualne ograniczenia co do jego roli i zadań.”;

b) ust. 5 akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„W każdym przypadku tymczasowy administrator może wykonać uprawnienie do zwołania walnego zgromadzenia akcjonariuszy instytucji lub podmiotu, o których mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) lub d), i ustalenia porządku obrad wyłącznie po uzyskaniu uprzedniej zgody właściwego organu.”;

c) ust. 6 otrzymuje brzmienie:

„6. Na żądanie właściwego organu tymczasowy administrator sporządza sprawozdania na temat sytuacji finansowej danej instytucji lub danego podmiotu, o których mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) lub d), oraz działań przeprowadzanych w trakcie wykonywania swoich zadań w odstępach czasu ustalonych przez właściwy organ oraz w każdym przypadku na końcu sprawowania powierzonej mu funkcji.”;

14) w art. 30 wprowadza się następujące zmiany:

a) tytuł otrzymuje brzmienie:

„**Koordynacja środków wczesnej interwencji w odniesieniu do grup**”;

b) ust. 1–4 otrzymują brzmienie:

„1. Jeżeli warunki nałożenia środków wczesnej interwencji na podstawie art. 27 są spełnione w odniesieniu do unijnej jednostki dominującej, wówczas przed podjęciem decyzji o zastosowaniu środka wczesnej interwencji organ sprawujący nadzór skonsolidowany powiadamia EUNB i konsultuje się z pozostałymi właściwymi organami działającymi w ramach kolegium organów nadzoru.

2. Po powiadomieniu i konsultacjach, o których mowa w ust. 1, organ sprawujący nadzór skonsolidowany podejmuje decyzję, czy zastosować środki wczesnej interwencji na podstawie art. 27 w odniesieniu do danej unijnej jednostki dominującej, biorąc pod uwagę wpływ tych środków na jednostki należące do grupy w innych państwach członkowskich. Organ sprawujący nadzór skonsolidowany powiadamia o decyzji EUNB i pozostałe właściwe organy w ramach kolegium organów nadzoru.

3. Jeżeli warunki nałożenia środków wczesnej interwencji na podstawie art. 27 są spełnione w odniesieniu do jednostki zależnej unijnej jednostki dominującej, właściwy organ odpowiedzialny za nadzór na zasadzie indywidualnej, który zamierza podjąć jeden ze środków zgodnie z tymi artykułami, powiadamia EUNB i konsultuje się z organem sprawującym nadzór skonsolidowany.

Po otrzymaniu powiadomienia organ sprawujący nadzór skonsolidowany może ocenić prawdopodobny wpływ, jaki nałożenie środków wczesnej interwencji na podstawie art. 27 na daną instytucję lub dany podmiot, o których mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) lub d), może mieć na grupę lub podmioty powiązane w innych państwach członkowskich. Organ sprawujący nadzór skonsolidowany przekazuje właściwemu organowi wyniki tej oceny w ciągu trzech dni.

Po takim powiadomieniu i konsultacjach właściwy organ podejmuje decyzję, czy zastosować środek wczesnej interwencji. W decyzji należycie uwzględnia się ewentualną ocenę organu sprawującego nadzór skonsolidowany. Właściwy organ powiadamia o decyzji EUNB, organ sprawujący nadzór skonsolidowany oraz pozostałe właściwe organy w ramach kolegium organów nadzoru.

4. Jeżeli więcej niż jeden właściwy organ zamierza zastosować środek wczesnej interwencji na podstawie art. 27 do więcej niż jednej instytucji lub więcej niż jednego podmiotu, o których mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) lub d), w tej samej grupie, organ sprawujący nadzór skonsolidowany i pozostałe odpowiednie właściwe organy oceniają, czy bardziej stosowne jest powołanie tego samego tymczasowego administratora dla wszystkich odnośnych podmiotów czy skoordynowanie stosowania środków wczesnej interwencji do więcej niż jednej instytucji lub więcej niż jednego podmiotu w celu ułatwienia wprowadzenia rozwiązań przywracających sytuację finansową odnośnej instytucji lub odnośnego podmiotu. Ocena ma formę wspólnej decyzji organu sprawującego nadzór skonsolidowany i innych odpowiednich właściwych organów. Wspólna decyzja jest podejmowana w terminie pięciu dni od daty powiadomienia, o którym mowa w ust. 1. Wspólna decyzja jest wydawana w postaci dokumentu zawierającego decyzję z pełnym uzasadnieniem, który

organ sprawujący nadzór skonsolidowany przekazuje unijnej jednostce dominującej.

Na wniosek właściwego organu EUNB może udzielić wsparcia właściwym organom w osiągnięciu porozumienia zgodnie z art. 31 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

W przypadku niepodjęcia wspólnej decyzji w terminie pięciu dni organ sprawujący nadzór skonsolidowany i właściwe organy jednostek zależnych mogą podjąć indywidualne decyzje w sprawie powołania tymczasowego administratora dla instytucji lub podmiotów, o których mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) lub d), za które odpowiadają, oraz w sprawie zastosowania innych środków wczesnej interwencji.”;

c) ust. 6 otrzymuje brzmienie:

„6. Na wniosek któregokolwiek właściwego organu EUNB może udzielić wsparcia właściwym organom, które zamierzają zastosować co najmniej jeden ze środków określonych w art. 27 ust. 1a lit. a) niniejszej dyrektywy w odniesieniu do pkt 4, 10, 11 i 19 sekcji A załącznika do niniejszej dyrektywy, w art. 27 ust. 1a lit. c) niniejszej dyrektywy lub w art. 27 ust. 1a lit. d) niniejszej dyrektywy, w osiągnięciu porozumienia zgodnie z art. 19 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.”;

15) dodaje się art. 30a w brzmieniu:

„Artykuł 30a

Przygotowanie do restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji

1. Państwa członkowskie zapewniają, by właściwe organy niezwłocznie powiadamiały organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji o każdej z poniższych okoliczności:

a) o wszelkich środkach, o których mowa w art. 104 ust. 1 dyrektywy 2013/36/UE, do których podjęcia zobowiązują instytucję lub podmiot, o których mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) lub d) niniejszej dyrektywy;

b) w przypadku gdy w wyniku działalności nadzorczej stwierdzono, że warunki określone w art. 27 ust. 1 niniejszej dyrektywy są spełnione w odniesieniu do instytucji lub podmiotu, o których mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) lub d) niniejszej dyrektywy – o ocenie, że warunki te są spełnione, niezależnie od jakiegokolwiek środka wczesnej interwencji;

c) o zastosowaniu jakiegokolwiek ze środków wczesnej interwencji, o których mowa w art. 27.

Właściwe organy ściśle monitorują, we współpracy z organami ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, sytuację instytucji lub podmiotu oraz przestrzeganie przez nie środków, o których mowa w akapicie pierwszym lit. a), które mają na celu przeciwdziałanie pogorszeniu sytuacji tej instytucji lub podmiotu, oraz środków wczesnej interwencji, o których mowa w akapicie pierwszym lit. c).

2. Właściwe organy powiadamiają tak szybko, jak to możliwe, organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, jeżeli uznają, że istnieje istotne ryzyko, że w odniesieniu do instytucji lub podmiotu, o których mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) lub d), może mieć zastosowanie co najmniej jedna z okoliczności wymienionych w art. 32 ust. 4. Powiadomienie takie zawiera:

a) przyczyny powiadomienia;

b) wskazanie środków, które mogą zapobiec upadłości instytucji lub podmiotu w rozsądnym terminie, ich oczekiwany wpływ na instytucję lub podmiot w odniesieniu do okoliczności, o których mowa w art. 32 ust. 4, oraz oczekiwany termin wdrożenia tych środków.

Po otrzymaniu powiadomienia, o którym mowa w akapicie pierwszym, organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oceniają, w ścisłej współpracy z właściwymi organami, co stanowi rozsądny termin do celów oceny warunku, o którym mowa w art. 32 ust. 1 lit. b), biorąc pod uwagę tempo pogarszania się sytuacji instytucji lub podmiotu, o których mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) lub d), potrzebę skutecznego wdrożenia strategii restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz wszelkie inne istotne względy. Organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji powiadamiają właściwe organy o tej ocenie tak szybko, jak to możliwe.

Po powiadomieniu, o którym mowa w akapicie pierwszym, właściwe organy oraz organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji ściśle współpracują w zakresie monitorowania sytuacji instytucji lub podmiotu, o których mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) lub d), wdrażania wszelkich odpowiednich środków w przewidywanym terminie oraz wszelkich innych istotnych zmian. W tym celu organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz właściwe organy odbywają regularne spotkania z częstotliwością określoną przez organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji z uwzględnieniem okoliczności danej sprawy. Właściwe organy i organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji niezwłocznie przekazują sobie wszelkie istotne informacje.

3. Właściwe organy przekazują organom ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji wszystkie informacje wymagane przez organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, niezbędne do wszystkich poniższych celów:

a) zaktualizowania planu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz przygotowania się do ewentualnej restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji lub podmiotu, o których mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) lub d);

b) dokonania wyceny, o której mowa w art. 36.

Jeżeli właściwe organy jeszcze nie dysponują takimi informacjami, organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz właściwe organy współpracują i koordynują działania zmierzające do uzyskania tych informacji. W tym celu właściwe organy są uprawnione do wystąpienia do instytucji lub podmiotu, o których mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) lub d), o przekazanie takich informacji, w tym w drodze kontroli na miejscu, oraz do przekazania tych informacji organom ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.

4. Uprawnienia organów ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji obejmują uprawnienie do występowania z ofertą sprzedaży instytucji lub podmiotu, o których mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) lub d), lub czynienia przygotowań w celu złożenia takiej oferty potencjalnym nabywcom, lub do żądania tego samego od instytucji lub podmiotu, w następujących celach:

a) przygotowanie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji danej instytucji lub danego podmiotu na warunkach określonych w art. 39 ust. 2 i z zastrzeżeniem przepisów dotyczących poufności określonych w art. 84;

b) uwzględnienia warunku, o którym mowa w art. 32 ust. 1 lit. b), w ocenie dokonywanej przez organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.

5. Do celów ust. 4 organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji są uprawnione do zwrócenia się do instytucji lub podmiotu, o których mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) lub d), o uruchomienie platformy cyfrowej służącej do wymiany informacji niezbędnych do złożenia oferty sprzedaży danej instytucji lub danego podmiotu potencjalnym nabywcom lub do wymiany informacji z doradcami i rzeczoznawcami zaangażowanymi przez organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.

6. Ustalenie, że warunki określone w art. 27 ust. 1 zostały spełnione, oraz uprzednie przyjęcie środków wczesnej interwencji nie są warunkami koniecznymi do tego, by organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji rozpoczęły przygotowania do restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji lub podmiotu, o których mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) lub d), lub by wykonały uprawnienie, o którym mowa w ust. 4 i 5 niniejszego artykułu.

7. Organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji niezwłocznie informują właściwe organy o wszelkich działaniach podjętych zgodnie z ust. 4 i 5.

8. Państwa członkowskie zapewniają, aby właściwe organy i organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji ściśle ze sobą współpracowały:

a) przy rozważaniu podjęcia środków, o których mowa w ust. 1 akapit pierwszy lit. a) niniejszego artykułu, mających na celu przeciwdziałanie pogarszaniu się sytuacji instytucji lub podmiotu, o których mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) lub d), a także środków, o których mowa w ust. 1 akapit pierwszy lit. c) niniejszego artykułu;

b) przy rozważaniu podjęcia któregokolwiek z działań, o których mowa w ust. 4 i 5;

c) podczas wdrażania działań, o których mowa w lit. a) i b) niniejszego akapitu.

Właściwe organy i organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji zapewniają, aby te środki i działania były spójne, skoordynowane i skuteczne.”;

16) Art. 31 ust. 2 lit. c) i d) otrzymuje brzmienie:

„c) ochrona finansów publicznych przez ograniczenie do minimum polegania na nadzwyczajnym publicznym wsparciu finansowym, w szczególności gdy jest ono udzielane z budżetu państwa członkowskiego;

d) ochrona deponentów, przy jednoczesnym minimalizowaniu strat ponoszonych przez systemy gwarancji depozytów, oraz ochrona inwestorów objętych zakresem dyrektywy 97/9/WE;”;

17) w art. 32 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„1. Państwa członkowskie zapewniają, by organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji podjęły działanie w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w stosunku do instytucji, jeżeli organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji stwierdzą, po otrzymaniu powiadomienia zgodnie z ust. 2 lub z własnej inicjatywy zgodnie z procedurą określoną w ust. 2, że spełnione są wszystkie następujące warunki:

a) instytucja jest na progu upadłości lub jest zagrożona upadłością;

b) biorąc pod uwagę ograniczenia czasowe, konieczność skutecznego wdrożenia strategii restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz inne istotne okoliczności, nie istnieje żadna rozsądna szansa na to, aby jakikolwiek alternatywny środek sektora prywatnego, w tym środki w ramach instytucjonalnego systemu ochrony, działania nadzorcze, środki wczesnej interwencji lub umorzenie lub konwersja odpowiednich instrumentów kapitałowych i zobowiązań kwalifikowalnych, o których mowa w art. 59 ust. 2, podjęte w odniesieniu do danej instytucji, zapobiegły upadłości tej instytucji w rozsądnych ramach czasowych;

c) działanie w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji leży w interesie publicznym zgodnie z ust. 5.

2. Państwa członkowskie zapewniają, aby właściwy organ dokonał oceny spełnienia warunku, o którym mowa w ust. 1 lit. a), po konsultacjach z organem ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.

Państwa członkowskie mogą ustanowić, że oprócz właściwego organu również organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji po konsultacjach z właściwym organem może dokonać oceny spełnienia warunku, o którym mowa w ust. 1 lit. a), jeżeli organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji na podstawie prawa krajowego dysponują odpowiednimi narzędziami umożliwiającymi dokonanie takiej oceny, w szczególności właściwym dostępem do odpowiednich informacji. W takim przypadku państwa członkowskie zapewniają, aby właściwy organ bez zbędnej zwłoki – przed uzyskaniem od organu ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji informacji o zamiarze dokonania takiej oceny lub po uzyskaniu takiej informacji – przekazał organowi ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji wszelkie istotne informacje, jakich ten ostatni organ zażąda w celu dokonania oceny.

Oceny spełnienia warunku, o którym mowa w ust. 1 lit. b), dokonuje organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w ścisłej współpracy z właściwym organem. Właściwy organ bez zwłoki przekazuje organowi ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji wszelkie istotne informacje, jakich organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji zażąda do celów dokonania oceny. Właściwy organ może również poinformować organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, że uważa, iż warunek określony w ust. 1 lit. b) został spełniony.”;

b) w ust. 4 wprowadza się następujące zmiany:

(i) w akapicie pierwszym lit. d) otrzymuje brzmienie:

„d) wymagane jest nadzwyczajne publiczne wsparcie finansowe, z wyjątkiem przypadku, gdy wsparcie to przyznaje się w jednej z form wymienionych w art. 32c.”;

(ii) skreśla się akapity od drugiego do piątego;

c) ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Na użytek ust. 1 lit. c) działanie w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji uznaje się za działanie w interesie publicznym, jeżeli to działanie w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji jest

konieczne do osiągnięcia co najmniej jednego z celów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, o których mowa w art. 31 i jest proporcjonalne do tych celów, oraz jeżeli likwidacja instytucji w ramach standardowego postępowania upadłościowego nie pozwoliłaby na skuteczniejsze osiągnięcie tych celów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.

Państwa członkowskie zapewniają, aby podczas dokonywania oceny, o której mowa w akapicie pierwszym, organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, na podstawie informacji dostępnych mu w momencie dokonywania tej oceny, uwzględnił i porównał wszelkie nadzwyczajne publiczne wsparcie finansowe, co do którego można racjonalnie oczekiwać, że zostanie udzielone instytucji, zarówno w przypadku restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, jak i w przypadku likwidacji zgodnie z mającym zastosowanie prawem krajowym.”;

18) art. 32a i 32b otrzymują brzmienie:

„*Artykuł 32a*

Warunki restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do organu centralnego i instytucji kredytowych trwale powiązanych z organem centralnym

Państwa członkowskie zapewniają, aby organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji mogły podejmować działania w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do organu centralnego i wszystkich instytucji kredytowych trwale powiązanych z tym organem centralnym, które są częścią tej samej grupy restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, jeżeli ten organ centralny i wszystkie instytucje kredytowe trwale powiązane z tym organem centralnym lub grupa restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, do której należą, spełniają jako całość warunki określone w art. 32 ust. 1.

Artykuł 32b

Postępowania w odniesieniu do instytucji i podmiotów nieobjętych działaniem w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji

1. Jeżeli organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji stwierdzi, że instytucja lub podmiot, o których mowa w art. 1 ust. 1 lit. a), c) lub d), spełnia warunki określone w art. 32 ust. 1 lit. a) i b), ale nie spełnia warunku określonego w art. 32 ust. 1 lit. c), państwa członkowskie zapewniają, aby odpowiedni krajowy organ administracyjny lub sądowy był uprawniony do niezwłocznego wszczęcia procedury mającej na celu uporządkowaną likwidację instytucji lub podmiotu zgodnie z mającym zastosowanie prawem krajowym.

2. Państwa członkowskie zapewniają, aby instytucja lub podmiot, o których mowa w art. 1 ust. 1 lit. a), c) lub d), które są likwidowane w sposób uporządkowany zgodnie z mającym zastosowanie prawem krajowym, opuściły rynek lub zakończyły działalność bankową w rozsądnym terminie.

3. Jeżeli organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji stwierdzi, że instytucja lub podmiot, o których mowa w art. 1 ust. 1 lit. a), c) lub d), spełnia warunki art. 32 ust. 1 lit. a) i b), ale nie spełnia warunku art. 32 ust. 1 lit. c), państwa członkowskie zapewniają, aby stwierdzenie, że instytucja lub podmiot są na progu upadłości lub są zagrożone upadłością zgodnie z art. 32 ust. 1 lit. a), stanowiło warunek cofnięcia zezwolenia przez właściwy organ zgodnie z art. 18 dyrektywy 2013/36/UE.

4. Państwa członkowskie zapewniają, aby cofnięcie zezwolenia udzielonego instytucji lub podmiotowi, o których mowa w art. 1 ust. 1 lit. a), c) lub d), było wystarczającym warunkiem umożliwiającym odpowiedniemu krajowemu organowi administracyjnemu lub sądowemu niezwłoczne wszczęcie procedury mającej na celu uporządkowaną likwidację instytucji lub podmiotu zgodnie z mającym zastosowanie prawem krajowym.”;

19) dodaje się art. 32c w brzmieniu:

„Artykuł 32c

Nadzwyczajne publiczne wsparcie finansowe

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby nadzwyczajne publiczne wsparcie finansowe wykraczające poza działanie w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji mogło zostać przyznane instytucji lub podmiotowi, o których mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) lub d), na zasadzie wyjątku wyłącznie w jednym z następujących przypadków i pod warunkiem że nadzwyczajne publiczne wsparcie finansowe spełnia warunki i wymogi ustanowione w unijnych ramach pomocy państwa:

a) jeżeli w celu zaradzenia poważnym zakłóceniom w gospodarce państwa członkowskiego lub utrzymania stabilności finansowej wspomniane nadzwyczajne publiczne wsparcie finansowe przyjmuje dowolną z następujących form:

(i) gwarancji rządowej celem zabezpieczenia instrumentów wsparcia płynności udostępnionych przez banki centralne na ich warunkach;

(ii) gwarancji rządowej dotyczącej nowo wyemitowanych zobowiązań;

(iii) nabycia instrumentów funduszy własnych innych niż instrumenty w kapitale podstawowym Tier I lub nabycia innych instrumentów kapitałowych lub wykorzystania środków dotyczących aktywów o obniżonej jakości, po cenach, o czasie trwania i na innych warunkach, które nie dają nienależnej korzyści danej instytucji lub danemu podmiotowi, jeżeli w chwili przyznania publicznego wsparcia nie zachodzą okoliczności, o których mowa w art. 32 ust. 4 lit. a), b) lub c) ani okoliczności, o których mowa w art. 59 ust. 3;

b) jeżeli nadzwyczajne publiczne wsparcie finansowe przyjmuje formę interwencji systemu gwarancji depozytów w celu utrzymania dobrej kondycji finansowej i długoterminowej rentowności instytucji kredytowej zgodnie z warunkami określonymi w art. 11a i 11b dyrektywy 2014/49/UE, pod warunkiem że nie zachodzi żadna z okoliczności, o których mowa w art. 32 ust. 4;

c) jeżeli nadzwyczajne publiczne wsparcie finansowe przyjmuje formę interwencji systemu gwarancji depozytów w kontekście likwidacji instytucji zgodnie z art. 32b i zgodnie z warunkami określonymi w art. 11 ust. 5 dyrektywy 2014/49/UE;

d) jeżeli nadzwyczajne publiczne wsparcie finansowe przyjmuje formę pomocy państwa w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE, udzielonej w kontekście likwidacji instytucji lub podmiotu zgodnie z art. 32b niniejszej dyrektywy, innej niż wsparcie udzielone przez system gwarancji depozytów zgodnie z art. 11 ust. 5 dyrektywy 2014/49/UE.

2. Środki wsparcia, o których mowa w ust. 1 lit. a), spełniają wszystkie następujące warunki:

a) środki są przeznaczone wyłącznie dla instytucji lub podmiotów wypłacalnych, co zostało potwierdzone przez właściwy organ;

b) środki mają charakter ostrożnościowy i tymczasowy oraz wynikają z wcześniej określonej strategii wyjścia zatwierdzonej przez właściwy organ, w której jasno określono datę zakończenia, datę sprzedaży lub harmonogram spłaty w odniesieniu do któregokolwiek z przewidzianych środków;

c) środki są proporcjonalne do celów zaradzenia skutkom poważnych zakłóceń lub zachowania stabilności finansowej;

d) środki nie są wykorzystywane do kompensowania strat, które instytucja lub podmiot poniosły lub mogą ponieść w bliskiej przyszłości.

Do celów akapitu pierwszego lit. a) instytucję lub podmiot uznaje się za wypłacalne, gdy właściwy organ stwierdził, że nie doszło do naruszenia lub że może do niego dojść w ciągu kolejnych 12 miesięcy w odniesieniu do któregokolwiek z wymogów, o których mowa w art. 92 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 575/2013, art. 104a dyrektywy 2013/36/UE, art. 11 ust. 1 rozporządzenia (UE) 2019/2033, art. 40 dyrektywy (UE) 2019/2034, lub odpowiednich obowiązujących wymogów na podstawie prawa UE lub prawa krajowego.

Do celów akapitu pierwszego lit. d) odpowiedni właściwy organ wylicza straty, które instytucja lub podmiot poniosły lub mogą ponieść. Wyliczenie to opiera się co najmniej na bilansie instytucji lub podmiotu, pod warunkiem że bilans jest zgodny z obowiązującymi regułami i standardami rachunkowości, którą to zgodność potwierdził niezależny audytor zewnętrzny i, o ile są dostępne, na ocenach jakości aktywów przeprowadzonych przez Europejski Bank Centralny, EUNB lub organy krajowe lub, w stosownych przypadkach, na kontrolach na miejscu przeprowadzonych przez właściwy organ.

Środki wsparcia, o których mowa w ust. 1 lit. a) pkt (iii), są ograniczone do środków ocenionych przez właściwy organ jako niezbędne, aby utrzymać wypłacalność instytucji lub podmiotu w drodze przeciwdziałania ich niedoborom kapitału określonym w niekorzystnym scenariuszu w testach warunków skrajnych na poziomie krajowym, unijnym i na poziomie jednolitego mechanizmu nadzorczego lub w podobnych działaniach przeprowadzonych przez Europejski Bank Centralny, EUNB lub organy krajowe, w odpowiednim przypadku potwierdzonych przez właściwy organ.

Na zasadzie odstępstwa od ust. 1 lit. a) pkt (iii) wyjątkowo zezwala się na nabycie instrumentów w kapitale podstawowym Tier I, w przypadku gdy charakter zidentyfikowanych niedoborów jest taki, że nabycie dowolnych innych instrumentów funduszy własnych lub innych instrumentów kapitałowych nie umożliwiłoby danej instytucji lub podmiotowi zaradzenia ich niedoborom kapitału określonym w niekorzystnym scenariuszu w odpowiednim teście warunków skrajnych lub w podobnym działaniu. Kwota nabytych instrumentów w kapitale podstawowym Tier I nie może przekraczać 2 % łącznej kwoty ekspozycji na ryzyko danej instytucji lub podmiotu obliczonej zgodnie z art. 92 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 575/2013.

W przypadku gdy którykolwiek ze środków wsparcia, o których mowa w ust. 1 lit. a), nie jest wykupywany, spłacany lub w inny sposób wycofywany zgodnie z warunkami strategii wyjścia ustanowionej w czasie przyznawania takiego środka,

właściwy organ uznaje, że w odniesieniu do instytucji lub podmiotu, które otrzymały te środki wsparcia, spełniono warunek określony w art. 32 ust. 1 lit. a) i przekazuje tę ocenę odpowiedniemu organowi ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.

3. EUNB do dnia [Urząd Publikacji: proszę wstawić datę przypadającą rok po dacie wejścia w życie niniejszej dyrektywy] wyda wytyczne zgodnie z art. 16 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010 w sprawie rodzaju testów, ocen lub działań wymienionych w ust. 2 akapit czwarty, które mogą prowadzić do przyznania środków wsparcia, o których mowa w ust. 1 lit. a) pkt (iii).”;

20) art. 33 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Państwa członkowskie zapewniają, aby organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji podejmowały działanie w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do podmiotu, o którym mowa w art. 1 ust. 1 lit. c) lub d), w przypadku gdy podmiot ten spełnia warunki określone w art. 32 ust. 1.

Do tych celów uznaje się, że podmiot, o którym mowa w art. 1 ust. 1 lit. c) lub d), jest na progu upadłości lub jest zagrożony upadłością, jeżeli zachodzi którakolwiek z następujących okoliczności:

a) podmiot spełnia jeden lub większą liczbę warunków określonych w art. 32 ust. 4 lit. b), c) lub d);

b) podmiot znacząco narusza obowiązujące wymogi określone w rozporządzeniu (UE) nr 575/2013 lub w dyrektywie 2013/36/UE lub istnieją obiektywne przesłanki, z których wynika, że w najbliższej przyszłości podmiot znacząco naruszy te wymogi.”;

21) w art. 33a wprowadza się następujące zmiany:

a) ustęp 8 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„Państwa członkowskie zapewniają, aby organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji niezwłocznie powiadamiały instytucję lub podmiot, o których mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) lub d), oraz organy, o których mowa w art. 83 ust. 2 lit. a)–h), o wykonywaniu uprawnienia, o którym mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, po ustaleniu, że dana instytucja lub podmiot są na progu upadłości lub są zagrożone upadłością zgodnie z art. 32 ust. 1 lit. a) oraz przed podjęciem decyzji dotyczącej restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.”;

b) w ust. 9 dodaje się akapit drugi w brzmieniu:

„Na zasadzie odstępstwa od akapitu pierwszego państwa członkowskie zapewniają, aby w przypadku gdy uprawnienia takie są wykonywane w odniesieniu do kwalifikujących się depozytów i depozytów tych nie uznaje się za niedostępne do celów dyrektywy 2014/49/UE, deponenci mieli dostęp do odpowiedniej kwoty dziennej z tych depozytów.”;

22) w art. 35 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Państwa członkowskie zapewniają, aby organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji mogły powołać zarząd nadzwyczajny, który zastąpi organ zarządzający danej instytucji objętej restrukturyzacją

i uporządkowaną likwidacją lub instytucji pomostowej lub który będzie z nim współpracował. Organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji podają do wiadomości publicznej informację o powołaniu zarządu nadzwyczajnego. Organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji zapewniają, aby zarządca nadzwyczajny posiadał kwalifikacje, umiejętności i wiedzę niezbędne do wykonywania powierzonych mu funkcji.

Do powoływania zarządców nadzwyczajnych nie ma zastosowania art. 91 dyrektywy 2013/36/UE.”;

b) ust. 2 zdanie pierwsze otrzymuje brzmienie:

„Zarządca nadzwyczajny posiada wszystkie uprawnienia akcjonariuszy i zarządu instytucji objętej restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją lub instytucji pomostowej.”;

c) ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Państwa członkowskie wprowadzają wymóg, by zarządca nadzwyczajny w regularnych odstępach czasu ustalonych przez organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz na początku i na końcu okresu sprawowania przez niego funkcji sporządzał sprawozdania dla powołującego go organu ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji dotyczące sytuacji gospodarczej i finansowej danej instytucji objętej restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją lub instytucji pomostowej oraz działań przeprowadzonych w ramach wykonywania przez niego obowiązków.”;

23) w art. 36 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 zdanie pierwsze otrzymuje brzmienie:

„1. Przed ustaleniem, czy spełnione są warunki uruchomienia procedury restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji lub warunki umorzenia lub konwersji odpowiednich instrumentów kapitałowych i zobowiązań kwalifikowalnych, o których mowa w art. 59, organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji zapewniają dokonanie uczciwej, ostrożnej i realistycznej wyceny aktywów i zobowiązań instytucji lub podmiotu, o którym mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) lub d), przez osobę niezależną zarówno od wszelkich organów publicznych, w tym organu ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, jak i od danej instytucji lub podmiotu, o którym mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) lub d).”;

b) dodaje się ust. 7a w brzmieniu:

„7a. Jeżeli jest to konieczne do celów podejmowania decyzji, o których mowa w ust. 4 lit. c) i d), rzeczoznawca uzupełnia informacje wymienione w ust. 6 lit. c) o oszacowanie wartości aktywów i zobowiązań pozabilansowych, w tym aktywów i zobowiązań warunkowych.”;

24) w art. 37 dodaje się ust. 11 w brzmieniu:

„11. EUNB monitoruje działania i przygotowania organów ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w celu zapewnienia skutecznego wdrożenia instrumentów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz uprawnień w zakresie prowadzenia restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w przypadku restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. EUNB składa Komisji sprawozdanie na temat stanu obecnych praktyk i ewentualnych rozbieżności między państwami

członkowskimi do dnia [Urząd Publikacji: proszę wstawić datę przypadającą dwa lata po dacie wejścia w życie niniejszej dyrektywy] i w razie potrzeby monitoruje wdrażanie ewentualnych zaleceń określonych w tym sprawozdaniu.

Sprawozdanie, o którym mowa w akapicie pierwszym, zawiera co najmniej następujące elementy:

a) wprowadzone uzgodnienia w celu wdrożenia instrumentu umorzenia lub konwersji długu i stopień zaangażowania w infrastruktury rynku finansowego i, w stosownych przypadkach, we współpracę z organami państw trzecich;

b) wprowadzone uzgodnienia w celu uruchomienia stosowania innych instrumentów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji;

c) stopień przejrzystości w stosunku do odpowiednich zainteresowanych stron w odniesieniu do uzgodnień, o których mowa w lit. a) i b).”;

25) w art. 40 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 1 formuła wprowadzająca otrzymuje brzmienie:

Aby nadać skuteczność instrumentowi instytucji pomostowej i ze względu na potrzebę zachowania funkcji krytycznych w instytucji pomostowej lub na potrzeby realizacji każdego z celów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, państwa członkowskie zapewniają, by organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji posiadały uprawnienia do przenoszenia na rzecz instytucji pomostowej wszystkich następujących elementów:”;

b) ust. 2 akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„Zastosowanie instrumentu umorzenia lub konwersji długu w celu, o którym mowa w art. 43 ust. 2 lit. b), nie ma wpływu na możliwość kontrolowania instytucji pomostowej przez organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Jeżeli zastosowanie instrumentu umorzenia lub konwersji długu umożliwia całkowite zapewnienie kapitału instytucji pomostowej w drodze konwersji zobowiązań mogących podlegać umorzeniu lub konwersji na akcje lub inne rodzaje instrumentów kapitałowych, możliwe jest odstąpienie od wymogu, zgodnie z którym instytucja pomostowa jest w całości lub w części własnością co najmniej jednego organu publicznego.”;

26) art. 42 ust. 5 lit. b) otrzymuje brzmienie:

„b) takie przeniesienie jest konieczne, aby zapewnić właściwe funkcjonowanie instytucji objętej restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją, instytucji pomostowej lub samego podmiotu zarządzającego aktywami; lub”;

27) w art. 44 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Państwa członkowskie zapewniają, aby instrument umorzenia lub konwersji długu mógł być stosowany w odniesieniu do wszystkich zobowiązań, w tym będących źródłem rezerwy księgowej, instytucji lub podmiotu, o którym mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) lub d), które nie są wyłączone z zakresu tego instrumentu zgodnie z ust. 2 lub 3 niniejszego artykułu.”;

b) ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Mechanizm finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji może przekazać wkład, o którym mowa w ust. 4, o ile spełnione są wszystkie następujące warunki:

a) wkład w celu pokrycia strat i dokapitalizowania równy kwocie nie niższej niż 8 % łącznych zobowiązań, w tym funduszy własnych, instytucji objętej restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją, ustalony zgodnie z wyceną przewidzianą w art. 36, został dokonany przez akcjonariuszy i posiadaczy innych instrumentów właścicielskich, posiadaczy odpowiednich instrumentów kapitałowych i innych zobowiązań mogących podlegać umorzeniu lub konwersji poprzez obniżenie, umorzenie lub konwersję zgodnie z art. 48 ust. 1 i art. 60 ust. 1 oraz, w stosownych przypadkach, za pośrednictwem systemu gwarancji depozytów ma podstawie art. 109;

b) wkład z mechanizmu finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji nie przekracza 5 % całkowitych zobowiązań, w tym funduszy własnych danej instytucji objętej restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją, wycenionych zgodnie z wyceną przewidzianą w art. 36.”;

c) ust. 7 otrzymuje brzmienie:

„7. Mechanizm finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji może przekazać wkład z zasobów, które zostały zgromadzone dzięki wkładom *ex ante*, o których mowa w art. 100 ust. 6 i art. 103 i które nie zostały jeszcze wykorzystane, o ile spełnione są wszystkie następujące warunki:

a) mechanizm finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji wniósł wkład zgodnie z ust. 4 i osiągnięto pułap 5 %, o którym mowa w ust. 5 lit. b);

b) wszystkie zobowiązania mające niższy stopień niż depozyty i niewyłączone z umorzenia lub konwersji długu na podstawie art. 44 ust. 2 i art. 44 ust. 3 w pełni umorzono lub poddano konwersji.

W wyjątkowych okolicznościach alternatywnie lub dodatkowo w odniesieniu do wkładu z mechanizmu finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, o którym mowa w akapicie pierwszym, w przypadku gdy warunki określone w akapicie pierwszym zostały spełnione, organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji może poszukiwać dalszego finansowania z alternatywnych źródeł finansowania.”;

28) w art. 44a dodaje się ust. 8 w brzmieniu:

„8. Do dnia [Urząd Publikacji: proszę wstawić datę przypadającą 24 miesiące po dacie wejścia w życie niniejszej dyrektywy] EUNB składa Komisji sprawozdanie na temat stosowania niniejszego artykułu. Sprawozdanie to zawiera porównanie środków przyjętych przez państwa członkowskie w celu zapewnienia zgodności z niniejszym artykułem, analizę ich skuteczności w zakresie ochrony inwestorów indywidualnych i ocenę ich wpływu na operacje transgraniczne.

Na podstawie tego sprawozdania Komisja może przedstawić wniosek ustawodawczy w sprawie zmiany niniejszej dyrektywy.”;

29) art. 45 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Państwa członkowskie zapewniają, aby instytucje i podmioty, o których mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) i d), stale spełniały wymogi w zakresie funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych, gdy jest to wymagane i ustalone przez organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji zgodnie z niniejszym artykułem i art. 45a–45i.”;

30) w art. 45b wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 4, 5 i 7 wyrazy „globalne instytucje o znaczeniu systemowym” zastępuje się wyrazami „podmioty będące globalnymi instytucjami o znaczeniu systemowym”;

b) w ust. 8 wprowadza się następujące zmiany:

(i) w akapicie pierwszym wyrazy „globalne instytucje o znaczeniu systemowym” zastępuje się wyrazami „podmioty będące globalnymi instytucjami o znaczeniu systemowym”;

(ii) w akapicie drugim lit. c) wyrazy „globalne instytucje o znaczeniu systemowym” zastępuje się wyrazami „podmioty będące globalnymi instytucjami o znaczeniu systemowym”;

(iii) w akapicie czwartym wyrazy „globalne instytucje o znaczeniu systemowym” zastępuje się wyrazami „podmioty będące globalnymi instytucjami o znaczeniu systemowym”;

c) dodaje się ust. 10 w brzmieniu:

„10. Organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji mogą zezwolić podmiotom restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji na zachowanie zgodności z wymogami, o których mowa w ust. 4, 5 i 7, przy użyciu funduszy własnych lub zobowiązań, o których mowa w ust. 1 i 3, o ile spełnione są wszystkie następujące warunki:

a) w odniesieniu do podmiotów, które są podmiotami będącymi globalnymi instytucjami o znaczeniu systemowym lub podmiotami restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji podlegającymi art. 45c ust. 5 lub 6, organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji nie ograniczył wymogu, o którym mowa w ust. 4 niniejszego artykułu, zgodnie z akapitem pierwszym tego ustępu;

b) zobowiązania, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, niespełniające warunku, o którym mowa w art. 72b ust. 2 lit. d) rozporządzenia (UE) nr 575/2013, są zgodne z warunkami określonymi w art. 72b ust. 4 lit. b)–e) tego rozporządzenia.”;

31) w art. 45c wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 3 akapit ósmy wyrazy „krytycznych funkcji gospodarczych” zastępuje się wyrazami „funkcji krytycznych”;

b) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych określających metodę, która ma być stosowana przez organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji do szacowania wymogu, o którym mowa w art. 104a dyrektywy 2013/36/UE oraz wymogu połączonego bufora, dla:

a) podmiotów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji na poziomie skonsolidowanej grupy restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, w przypadku gdy grupa restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji nie podlega tym wymogom na podstawie dyrektywy 2013/36/UE;

b) podmiotów, które same nie są podmiotami restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, w przypadku gdy podmiot nie podlega tym wymogom na podstawie dyrektywy 2013/36/UE na takiej samej podstawie jak wymogom, o których mowa w art. 45f niniejszej dyrektywy.

EUNB przedłoży Komisji te projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia [Urząd Publikacji: proszę wstawić datę przypadającą 12 miesięcy po dacie wejścia w życie niniejszej dyrektywy zmieniającej].

Komisja jest uprawniona do przyjęcia regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.";

c) w ust. 7 akapit ósmy wyrazy „krytycznych funkcji gospodarczych" zastępuje się wyrazami „funkcji krytycznych";

32) dodaje się art. 45ca w brzmieniu:

„*Artykuł 45ca*

Ustalenie minimalnego wymogu w zakresie funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych na potrzeby strategii przeniesienia prowadzących do opuszczenia rynku

1. Przy stosowaniu art. 45c do podmiotu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, którego preferowana strategia restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji pierwotnie przewiduje korzystanie z instrumentu zbycia działalności lub z instrumentu instytucji pomostowej oraz opuszczenie przez ten podmiot rynku, organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji określa kwotę dokapitalizowania przewidzianą w art. 45c ust. 3 w sposób proporcjonalny na podstawie, odpowiednio, następujących kryteriów:

a) wielkości podmiotu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, jego modelu biznesowego, modelu finansowania i profilu ryzyka oraz głębokości rynku, na której działa podmiot restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji;

b) akcji, innych instrumentów właścicielskich, aktywów, praw lub zobowiązań, które mają zostać przeniesione do odbiorcy, jak określono w planie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, z uwzględnieniem:

(i) głównych linii biznesowych i funkcji krytycznych podmiotu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji;

(ii) zobowiązań wyłączonych z umorzenia lub konwersji długu na podstawie art. 44 ust. 2;

(iii) zabezpieczeń, o których mowa w art. 73–80;

c) oczekiwanej wartości i zbywalności akcji, innych instrumentów właścicielskich, aktywów, praw lub zobowiązań podmiotu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, o których mowa w lit. b), z uwzględnieniem:

(i) ewentualnych znaczących przeszkód w przeprowadzeniu skutecznej restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji zidentyfikowanych przez organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, które są bezpośrednio związane ze stosowaniem instrumentu zbycia działalności lub instrumentu instytucji pomostowej;

(ii) strat wynikających z aktywów, praw lub zobowiązań pozostawionych w pozostałej części instytucji;

d) kwestii, czy preferowana strategia restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji przewiduje przeniesienie akcji lub innych instrumentów właścicielskich wyemitowanych przez podmiot restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji lub całości lub części aktywów, praw i zobowiązań podmiotu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.

e) kwestii, czy preferowana strategia restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji przewiduje stosowanie instrumentu wydzielenia aktywów.

2. W przypadku gdy w planie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji przewidziano, że podmiot ma być zlikwidowany w ramach standardowego postępowania upadłościowego lub w ramach innych równoważnych procedur krajowych oraz że będzie wykorzystywany system gwarancji depozytów na podstawie art. 11 ust. 5 dyrektywy 2014/49/UE, przy przeprowadzaniu oceny, o której mowa w art. 45c ust. 2a akapit drugi niniejszej dyrektywy, organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji bierze również pod uwagę ust. 1 niniejszego artykułu.

3. Zastosowanie ust. 1 nie może skutkować określeniem kwoty wyższej niż kwota wynikająca ze stosowania art. 45c ust. 3.”;

33) w art. 45d ust. 1 formuła wprowadzająca otrzymuje brzmienie:

„Wymóg, o którym mowa w art. 45 ust. 1, dotyczący podmiotu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji będącego podmiotem będącym globalną instytucją o znaczeniu systemowym składa się z następujących elementów:”;

34) art. 45f ust. 1 akapit trzeci otrzymuje brzmienie:

„W drodze odstępstwa od akapitu pierwszego i drugiego niniejszego ustępu unijne jednostki dominujące, które same nie są podmiotami restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, lecz są jednostkami zależnymi podmiotów z państw trzecich, spełniają wymogi określone w art. 45c i 45d na zasadzie skonsolidowanej.”;

35) w art. 45l wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 lit. a) otrzymuje brzmienie:

„a) sposobu wdrożenia na poziomie krajowym wymogu w zakresie funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych, w tym art. 45ca, ustalonego zgodnie z art. 45e lub art. 45f, a w szczególności tego, czy wystąpiły rozbieżności w poziomach określonych dla porównywalnych podmiotów w poszczególnych państwach członkowskich;”;

b) w ust. 3 akapit drugi dodaje się zdanie w brzmieniu:

„Obowiązek, o którym mowa w ust. 2, przestaje mieć zastosowanie po przedłożeniu drugiego sprawozdania.”;

36) art. 45m ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Wymogi, o których mowa w art. 45b ust. 4 i 7 oraz w art. 45c ust. 5 i 6, stosownie do przypadku, nie mają zastosowania w tym trzyletnim okresie następującym po dniu, w którym podmiot restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji lub grupę, której podmiot restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji jest częścią, uznano za globalną instytucję o znaczeniu systemowym lub za globalną instytucję o znaczeniu systemowym spoza UE, lub w którym podmiot restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji znalazł się w sytuacji, o której mowa w art. 45c ust. 5 lub 6.”.

37) art. 46 ust. 2 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„Oszacowanie, o którym mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, określa kwotę, na jaką wartość zobowiązań mogących podlegać umorzeniu lub konwersji musi zostać umorzona lub poddana konwersji:

a) w celu przywrócenia współczynnika kapitału podstawowego Tier I instytucji objętej restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją, lub, w stosownych przypadkach, określenia wskaźnika instytucji pomostowej, uwzględniając każdy wkład kapitałowy z mechanizmu finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji zgodnie z art. 101 ust. 1 lit. d) niniejszej dyrektywy;

b) w celu podtrzymania wystarczającego zaufania rynkowego do instytucji objętej restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją lub instytucji pomostowej, z uwzględnieniem ewentualnych zobowiązań warunkowych, i umożliwienia instytucji objętej restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją dalszego spełniania – w perspektywie co najmniej jednego roku – warunków udzielenia zezwolenia i dalszego prowadzenia działalności, na którą otrzymała zezwolenie zgodnie z dyrektywą 2013/36/UE lub dyrektywą 2014/65/UE.”;

38) art. 47 ust. 1 lit. b) pkt (i) otrzymuje brzmienie:

„(i) stosownych instrumentów kapitałowych i kwalifikowalnych zobowiązań zgodnie z art. 59 wyemitowanych przez instytucję, zgodnie z uprawnieniem, o którym mowa w art. 59 ust. 2; lub”;

39) w art. 52 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 1 dodaje się akapit w brzmieniu:

„W wyjątkowych okolicznościach organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji może wydłużyć miesięczny termin przedłożenia planu reorganizacji działalności o kolejny miesiąc.”;

b) w ust. 5 dodaje się akapit w brzmieniu:

„Organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji może zobowiązać instytucję lub podmiot, o których mowa w art. 1 ust. 1 lit b), c) lub d), do uwzględnienia w planie reorganizacji działalności dodatkowych elementów.”;

40) art. 53 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Jeżeli wykonując uprawnienie, o którym mowa w art. 63 ust. 1 lit. e), organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji obniża do zera wysokość kwoty głównej zobowiązania lub pozostającej do spłaty kwoty zobowiązania, w tym zobowiązania będącego źródłem rezerwy księgowej, zobowiązanie to oraz wszelkie wynikające w stosunku do niego zobowiązania lub roszczenia, które nie są należne w chwili wykonania uprawnienia, są do wszelkich celów traktowane jako spłacone

i nie jest możliwe ich dochodzenie w żadnym późniejszym postępowaniu prowadzonym w odniesieniu do instytucji objętej restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją lub jakiegokolwiek podmiotu będącego jej następcą, w przypadku jakiejkolwiek późniejszej likwidacji.”;

41) w art. 55 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 lit. b) otrzymuje brzmienie:

„b) zobowiązanie nie jest depozytem, o którym mowa w art. 108 ust. 1 lit. a) lub b)”;

b) ust. 2 akapity piąty i szósty otrzymują brzmienie:

„W przypadku gdy organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji – w kontekście oceny możliwości przeprowadzenia skutecznej restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji lub podmiotu, o których mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) lub d), zgodnie z art. 15 i 16 lub w dowolnym innym momencie – ustali, że w ramach odnośnej klasy zobowiązań obejmującej zobowiązania kwalifikowalne kwota zobowiązań, do której nie włączono postanowienia umownego, o którym mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, wraz ze zobowiązaniami, które są wyłączone – zgodnie z art. 44 ust. 2 – lub najprawdopodobniej zostaną wyłączone – zgodnie z art. 44 ust. 3 – ze stosowania instrumentu umorzenia lub konwersji, wynosi ponad 10 % tej klasy, bezzwłocznie ocenia wpływ tej szczególnej sytuacji na możliwość przeprowadzenia skutecznej restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji tej instytucji lub tego podmiotu, w tym także wpływ na możliwość przeprowadzenia skutecznej restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w związku z ryzykiem naruszenia zabezpieczeń wierzycieli przewidzianych w art. 73 przy wykonywaniu uprawnień do umorzenia i konwersji zobowiązań kwalifikowalnych.

W przypadku gdy na podstawie oceny, o której mowa w akapicie piątym niniejszego ustępu, organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji stwierdzi, że zobowiązania, do których nie włączono postanowienia umownego, o którym mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, stwarzają istotną przeszkodę w możliwości przeprowadzenia skutecznej restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, wykonuje on uprawnienia przewidziane w art. 17, stosownie do przypadku, w celu usunięcia tej przeszkody.”;

42) w art. 59 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 3 lit. e) otrzymuje brzmienie:

„e) instytucja lub podmiot, o którym mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) lub d), wymagają nadzwyczajnego publicznego wsparcia finansowego, z wyjątkiem przypadku, gdy wsparcie to przyznaje się w jednej z form wymienionych w art. 32c.”;

b) ust. 4 lit. b) otrzymuje brzmienie:

„b) biorąc pod uwagę ograniczenia czasowe, potrzebę skutecznego wdrożenia uprawnień do umorzenia i konwersji lub strategii restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do grupy restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji i inne istotne okoliczności, nie istnieje rozsądne prawdopodobieństwo, by jakiekolwiek działanie, w tym alternatywne środki sektora prywatnego, działanie organów nadzoru lub środki wczesnej

interwencji, inne niż umorzenie lub konwersja instrumentów kapitałowych i zobowiązań kwalifikowalnych, o których mowa w ust. 1a, mogło w rozsądnym czasie zapobiec upadłości instytucji lub podmiotu, o którym mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) lub d), lub grupy.”;

43) w art. 63 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 1 wprowadza się następujące zmiany:

(i) lit. m) otrzymuje brzmienie:

„m) uprawnienie do nałożenia na właściwy organ wymogu, by w odpowiednim terminie przeprowadził ocenę nabywcy znacznego pakietu akcji na zasadzie odstępstwa od terminów określonych w art. 22 dyrektywy 2013/36/UE i art. 12 dyrektywy 2014/65/UE;”;

(ii) dodaje się lit. n) w brzmieniu:

„n) uprawnienie do kierowania żądań zgodnie z art. 17 ust. 5 rozporządzenia (UE) nr 596/2014 w imieniu instytucji objętej restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją.”;

b) ust. 2 lit. a) otrzymuje brzmienie:

„a) z zastrzeżeniem art. 3 ust. 6 i art. 85 ust. 1 wymogom uzyskania aprobaty lub zgody jakichkolwiek osób publicznych bądź prywatnych, w tym akcjonariuszy lub wierzycieli instytucji objętej restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją i właściwych organów do celów art. 22–27 dyrektywy 2013/36/UE;”;

44) art. 71a ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Ust. 1 ma zastosowanie do każdej umowy finansowej, która spełnia wszystkie następujące warunki:

a) umowa tworzy nowe zobowiązanie, lub powoduje istotną zmianę istniejącego zobowiązania po wejściu w życie przyjętych na poziomie krajowym przepisów służących transpozycji niniejszego artykułu;

b) umowa przewiduje wykonanie jednego lub większej liczby praw do wypowiedzenia umowy lub praw do egzekucji zabezpieczeń wierzytelności, do których miałyby zastosowanie art. 33a, 68, 69, 70 lub 71, gdyby dana umowa finansowa była regulowana przez przepisy jednego z państw członkowskich.”;

45) w art. 74 ust. 3 dodaje się lit. d) w brzmieniu:

„d) do określania strat, które system gwarancji depozytów poniósłby w wyniku likwidacji instytucji w ramach standardowego postępowania upadłościowego, zastosowanie mają kryteria i metoda, o których mowa w art. 11e dyrektywy 2014/49/UE i w każdym akcie delegowanym przyjętym zgodnie z tymi artykułem.”;

46) w art. 88 dodaje się ust. 6a w brzmieniu:

„6a. Aby ułatwić wykonywanie zadań, o których mowa w art. 10 ust. 1, art. 15 ust. 1 i art. 17 ust. 1, oraz w celu wymiany wszelkich odpowiednich informacji, organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji posiadającej istotne oddziały w innych państwach członkowskich ustanawia kolegium ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji i mu przewodniczy.

Organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji danej instytucji, o którym mowa w akapicie pierwszym, decyduje o tym, które organy uczestniczą w posiedzeniu lub w działalności kolegium ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, uwzględniając zasadność – z punktu widzenia tych organów – działalności, która ma zostać zaplanowana lub podlegać koordynacji, w szczególności ewentualny wpływ na stabilność systemów finansowych w zainteresowanych państwach członkowskich, i zadań, o których mowa w akapicie pierwszym.

Organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji, o którym mowa w akapicie pierwszym, z wyprzedzeniem wyczerpująco powiadamia wszystkich członków kolegium ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji o organizacji takich posiedzeń, głównych zagadnieniach do omówienia i działaniach, które należy przeanalizować. Organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji, o którym mowa w akapicie pierwszym, w odpowiednim czasie wyczerpująco informuje również wszystkich członków kolegium o działaniach podjętych w trakcie tych posiedzeń lub podjętych środkach.”;

47) w art. 91 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Jeżeli organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji stwierdza, że instytucja lub podmiot, o którym mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) lub d), będące jednostką zależną należącą do grupy spełniają warunki, o których mowa w art. 32 lub art. 33, organ ten przekazuje bezzwłocznie następujące informacje grupowemu organowi ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji (jeżeli nie jest to ten sam organ), organowi sprawującemu nadzór skonsolidowany oraz członkom kolegium ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do danej grupy:

a) decyzję, że dana instytucja lub dany podmiot, o którym mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) lub d), spełniają warunki, o których mowa w art. 32 ust. 1 lit. a) i b) lub, w stosownych przypadkach, w art. 33 ust. 1 lub 2, lub warunki, o których mowa w art. 33 ust. 4;

b) wynik oceny warunku, o którym mowa w art. 32 ust. 1 lit. c);

c) informację o działaniach w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji lub środkach postępowania upadłościowego, które organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji uznaje za właściwe w odniesieniu do tej instytucji lub tego podmiotu.

Informacje, o których mowa w akapicie pierwszym, można uwzględnić w powiadomieniach kierowanych do adresatów, o których mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu, zgodnie z art. 81 ust. 3.”;

b) ust. 7 akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„Na wniosek organu ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji EUNB może udzielić organom ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji wsparcia w osiągnięciu wspólnej decyzji zgodnie z art. 31 ust. 2 lit. c) rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.”;

48) art. 92 ust. 3 akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„Na wniosek organu ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji EUNB może udzielić organom ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji wsparcia w osiągnięciu wspólnej decyzji zgodnie z art. 31 ust. 2 lit. c) rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.”;

49) art. 97 ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. W razie potrzeby organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji zawierają niewiążące porozumienia dotyczące współpracy z właściwymi organami państw trzecich wymienionymi w ust. 2. Porozumienia te muszą być zgodne z ramowym porozumieniem zawartym przez EUNB.

W razie potrzeby właściwe organy zawierają niewiążące porozumienia dotyczące współpracy z właściwymi organami państw trzecich wymienionymi w ust. 2. Porozumienia te muszą być zgodne z ramowym porozumieniem zawartym przez EUNB i służyć zapewnieniu, aby informacje ujawniane organom państw trzecich podlegały gwarancji zgodności z wymogami tajemnicy zawodowej lub służbowej co najmniej równoważnym wymogom, o których mowa w art. 53 ust. 1 dyrektywy 2013/36/UE.”;

50) w art. 98 ust. 1 wprowadza się następujące zmiany:

a) formuła wprowadzająca otrzymuje brzmienie:

„Państwa członkowskie zapewniają, aby organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji i właściwe ministerstwa dokonywały wymiany informacji poufnych, w tym planów naprawy, z właściwymi organami państw trzecich jedynie wówczas, gdy spełnione są wszystkie następujące warunki:”;

b) dodaje się akapity drugi i trzeci w brzmieniu:

„Państwa członkowskie zapewniają, aby właściwe organy dokonywały wymiany informacji poufnych z właściwymi organami państw trzecich jedynie wówczas, gdy spełnione są następujące warunki:

a) w odniesieniu do informacji dotyczących naprawy oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji — warunki określone w akapicie pierwszym;

b) w odniesieniu do innych informacji dostępnych dla właściwych organów — warunki określone w art. 55 dyrektywy 2013/36/UE.

Do celów akapitu drugiego w informacjach dotyczących naprawy oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji uwzględnia się wszystkie informacje bezpośrednio związane z zadaniami właściwych organów na podstawie niniejszej dyrektywy, w szczególności planowanie naprawy i planów naprawy, środki wczesnej interwencji i wymianę z organami ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do planowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, planów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji i działań w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.”;

51) art. 101 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. W przypadku gdy organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji stwierdzi, że wykorzystanie mechanizmu finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji do celów, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, może powodować przeniesienie części strat instytucji lub podmiotu,

o którym mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) lub d), do mechanizmu finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, zastosowanie mają zasady regulujące wykorzystanie mechanizmu finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji określone w art. 44.”;

52) art. 102 ust. 3 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„Jeżeli po upływie początkowego okresu, o którym mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, poziom dostępnych środków finansowych zmniejszy się poniżej poziomu docelowego określonego w tym ustępie, wznawia się regularne pobieranie składek zgodnie z art. 103 aż do momentu osiągnięcia poziomu docelowego. Organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji mogą odroczyć pobór składek zgodny z art. 103 na okres 1 roku lub dłuższy, jeżeli kwota, która ma zostać pobrana, osiągnie wysokość proporcjonalną do kosztów związanych z procesem poboru, pod warunkiem że takie odroczenie nie będzie miało istotnego wpływu na zdolność organu ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji do korzystania z mechanizmów finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji na podstawie art. 101. Po osiągnięciu poziomu docelowego po raz pierwszy, odkąd dostępne środki finansowe obniżyły się do poziomu niższego niż dwie trzecie poziomu docelowego, wysokość składek ustala się na poziomie pozwalającym na osiągnięcie poziomu docelowego w ciągu sześciu lat.”;

53) w art. 103 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Dostępne środki finansowe uwzględniane na potrzeby osiągnięcia poziomu docelowego określonego w art. 102 mogą obejmować nieodwołalne zobowiązania do płatności, które są w pełni zabezpieczone zabezpieczeniem złożonym z aktywów o niskim stopniu ryzyka, nieobciążonym jakimikolwiek prawami osób trzecich, do swobodnej dyspozycji i przewidzianym do wyłącznego wykorzystania przez organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji do celów określonych w art. 101 ust. 1. Udział nieodwołalnych zobowiązań do płatności nie może przekraczać 50 % łącznej kwoty składek pobieranych zgodnie z niniejszym artykułem. W zakresie tego pułapu organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji każdego roku określa udział nieodwołalnych zobowiązań do płatności w łącznej kwocie składek, które należy pobrać zgodnie z niniejszym artykułem.”;

b) dodaje się ust. 3a w brzmieniu:

„3a. Organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji wzywa do wykonania nieodwołalnych zobowiązań do płatności podjętych zgodnie z ust. 3 niniejszego artykułu, w przypadku gdy wymagane jest wykorzystanie mechanizmu finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji zgodnie z art. 101.

Jeżeli podmiot przestaje być objęty zakresem art. 1 i nie podlega już obowiązkowi opłacania składek zgodnie z ust. 1 niniejszego artykułu, organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji wzywa do wykonania nieodwołalnych zobowiązań do płatności podjętych zgodnie z ust. 3 niniejszego artykułu, które nadal są zaległe. Jeżeli składka związana z nieodwołalnymi zobowiązaniami do płatności zostanie należycie opłacona na pierwsze wezwanie, organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji anuluje zobowiązanie i zwraca zabezpieczenie. Jeżeli składka nie zostanie

należycie opłacona na pierwsze wezwanie, organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji przejmuje zabezpieczenie i anuluje zobowiązane.”;

54) art. 104 ust. 1 akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„Nadzwyczajne składki *ex post* nie przekraczają trzykrotnej wysokości 12,5 % poziomu docelowego określonego w art. 102.”;

55) w art. 108 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Państwa członkowskie zapewniają, by w ich przepisach krajowych regulujących standardowe postępowanie upadłościowe następujące roszczenia miały taki sam stopień uprzywilejowania, który jest wyższy od stopnia uprzywilejowania przewidzianego dla roszczeń zwykłych, niezabezpieczonych wierzycieli:

a) depozyty;

b) depozyty złożone za pośrednictwem zlokalizowanych poza Unią oddziałów instytucji mających siedzibę w Unii;

c) systemy gwarancji depozytów, które w przypadku upadłości wstępują w prawa i obowiązki deponentów posiadających depozyty gwarantowane.”;

b) dodaje się ust. 8 i 9 w brzmieniu:

„8. W przypadku zastosowania instrumentów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, o których mowa w art. 37 ust. 3 lit. a) lub b), do przeniesienia jedynie części aktywów, praw lub zobowiązań instytucji objętej restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją, mechanizm finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji ma prawo do roszczenia wobec pozostałej części instytucji lub podmiotu, o którym mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) lub d), o wszelkie koszty i straty poniesione przez mechanizm finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w wyniku wniesienia jakichkolwiek składek na rzecz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji zgodnie z art. 101 ust. 1 w związku ze stratami, które w przeciwnym razie ponieśliby wierzyciele.

9. Państwa członkowskie zapewniają, by w ich przepisach krajowych regulujących standardowe postępowanie upadłościowe roszczenia mechanizmu finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, o których mowa w ust. 8 niniejszego artykułu i w art. 37 ust. 7, miały preferowany stopień uprzywilejowania, który jest wyższy od stopnia uprzywilejowania przewidzianego dla roszczeń depozytów i systemów gwarancji depozytów zgodnie z ust. 1 niniejszego artykułu.”;

56) w art. 109 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„1. Państwa członkowskie zapewniają, aby w sytuacji, gdy organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji podejmują działanie w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do instytucji kredytowej, oraz pod warunkiem że działanie to gwarantuje, iż deponenci mają

ciągły dostęp do swoich depozytów w celu zapobiegania ponoszeniu strat przez deponentów, system gwarancji depozytów, którego członkiem jest dana instytucja kredytowa, wpłacał następujące kwoty:

a) w przypadku zastosowania instrumentu umorzenia lub konwersji długu – niezależnie od instrumentu wydzielenia aktywów lub w połączeniu z nim – kwotę, o którą umorzono by depozyty gwarantowane lub poddano by je konwersji w celu pokrycia strat i dokapitalizowania instytucji objętej restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją zgodnie z art. 46 ust. 1, gdyby depozyty gwarantowane były objęte zakresem umorzenia lub konwersji długu;

b) w przypadku zastosowania instrumentów zbycia działalności lub instrumentów instytucji pomostowej – niezależnie od innych instrumentów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji lub w połączeniu z nimi:

   (i) kwotę niezbędną na potrzeby pokrycia różnicy między wartością depozytów gwarantowanych i zobowiązań o takim samym lub wyższym stopniu uprzywilejowania niż depozyty a wartością aktywów instytucji objętej restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją, które mają zostać przeniesione do odbiorcy; oraz

   (ii) w stosownych przypadkach, kwotę niezbędną do zapewnienia neutralności odbiorcy w zakresie skutków kapitałowych po przeniesieniu.

W przypadkach, o których mowa w akapicie pierwszym lit. b), jeżeli przeniesienie do odbiorcy obejmuje depozyty niebędące depozytami gwarantowanymi lub innymi zobowiązaniami mogącymi podlegać umorzeniu lub konwersji i organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji stwierdza, że okoliczności wymienione w art. 44 ust. 3 mają zastosowanie do tych depozytów lub zobowiązań, system gwarancji depozytów wpłaca:

a) kwotę niezbędną na potrzeby pokrycia różnicy między wartością depozytów, w tym depozytów niebędących depozytami gwarantowanymi i zobowiązań o takim samym lub wyższym stopniu uprzywilejowania niż depozyty, a wartością aktywów instytucji objętej restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją, które mają zostać przeniesione do odbiorcy; oraz

b) w stosownych przypadkach, kwotę niezbędną do zapewnienia neutralności w zakresie skutków kapitałowych przeniesienia w odniesieniu do odbiorcy.

Państwa członkowskie zapewniają, aby po wpłaceniu przez system gwarancji depozytów składki w przypadkach, o których mowa w akapicie drugim, instytucja objęta restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją zrezygnowała z nabycia udziałów w innych przedsiębiorstwach, jak również z zysków w związku z kapitałem podstawowym Tier I lub płatnościami na rzecz instrumentów dodatkowych w Tier I lub z innych działań, które mogą prowadzić do wypływu środków.

We wszystkich przypadkach koszt składki systemu gwarancji depozytów nie jest wyższy nie koszt spłaty deponentów obliczony przez system gwarancji depozytów zgodnie z art. 11e dyrektywy 2014/49/UE.

Jeżeli ustalono w drodze wyceny dokonanej na podstawie art. 74, że koszt składki systemu gwarancji depozytów na rzecz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji był większy niż straty, które poniósłby w wyniku likwidacji instytucji w ramach standardowego postępowania upadłościowego, dany system gwarancji depozytów jest uprawniony do otrzymania kwoty stwierdzonej różnicy z mechanizmu finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji zgodnie z art. 75.

2. Państwa członkowskie zapewniają, aby organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji określał kwotę składki systemu gwarancji depozytów zgodnie z ust. 1 po konsultacji z systemem gwarancji depozytów w sprawie szacowanego kosztu spłaty deponentów zgodnie z art. 11e dyrektywy 2014/49/UE i z warunkami, o których mowa w art. 36 niniejszej dyrektywy.

Organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji powiadamia o swojej decyzji, o której mowa w akapicie pierwszym, system gwarancji depozytów, którego członkiem jest dana instytucja. System gwarancji depozytów niezwłocznie wdraża tę decyzję.”;

b) dodaje się ust. 2a i 2b w brzmieniu:

„2a. W przypadku wykorzystania funduszy systemu gwarancji depozytów zgodnie z ust. 1 akapit pierwszy lit. a) w celu wniesienia wkładu na rzecz dokapitalizowania instytucji objętej restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją państwa członkowskie zapewniają, aby system gwarancji depozytów przeniósł swoje pakiety akcji lub inne instrumenty kapitałowe w instytucji objętej restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją do sektora prywatnego, jak tylko pozwolą na to warunki rynkowe i finansowe.

Państwa członkowskie zapewniają, by system gwarancji depozytów oferował na sprzedaż akcje i inne instrumenty kapitałowe, o których mowa w akapicie pierwszym, w sposób otwarty i przejrzysty oraz by w procesie sprzedaży nie przedstawiano błędnie ich wartości lub nie dyskryminowano potencjalnych nabywców. Sprzedaży takiej dokonuje się na warunkach rynkowych.

2b. Składkę systemu gwarancji depozytów na podstawie ust. 1 akapit drugi wlicza się do progów określonych w art. 44 ust. 5 lit. a) i w art. 44 ust. 8 lit. a).

W przypadku gdy korzystanie z systemu gwarancji depozytów na podstawie ust. 1 akapit drugi wraz z wkładem na pokrycie strat i dokapitalizowanie wniesionym przez akcjonariuszy i posiadaczy innych instrumentów właścicielskich, posiadaczy odpowiednich instrumentów kapitałowych i innych zobowiązań mogących podlegać umorzeniu lub konwersji pozwala na wykorzystanie mechanizmu finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, składka systemu gwarancji depozytów ogranicza się do kwoty niezbędnej do osiągnięcia progów określonych w art. 44 ust. 5 lit. a) i w art. 44 ust. 8 lit. a). Po opłaceniu składki systemu gwarancji depozytów mechanizm finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji stosuje się zgodnie z zasadami regulującymi wykorzystanie mechanizmu finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji określonymi w art. 44 i 101.

Akapit pierwszy i drugi nie mają jednak zastosowania do instytucji uznanych w grupowym planie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji lub w planie

restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji za podmioty poddawane likwidacji.”;

c) uchyla się ustęp 3;

d) w ust. 5 skreśla się akapity drugi i trzeci;

57) w art. 111 ust. 1 dodaje się lit. e) w brzmieniu:

„e) niedopełnienie obowiązku spełnienia minimalnego wymogu w zakresie funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych, o którym mowa w art. 45e lub 45f.”;

58) w art. 128 wprowadza się następujące zmiany:

a) tytuł otrzymuje brzmienie:

„**Współpraca i wymiana informacji między instytucjami i organami**”;

b) dodaje się akapit w brzmieniu:

„Organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, właściwe organy, EUNB, Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji, EBC i inni członkowie Europejskiego Systemu Banków Centralnych dostarczają Komisji, na jej wniosek i w określonym terminie, wszelkich informacji potrzebnych do wykonywania jej zadań związanych z opracowywaniem polityki, w tym przeprowadzania ocen skutków, przygotowywania wniosków ustawodawczych i uczestnictwa w procesie ustawodawczym. W odniesieniu do otrzymywanych informacji Komisja i personel Komisji podlegają wymogom dotyczącym tajemnicy służbowej określonym w art. 88. rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 806/2014*.”;

---

* Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 806/2014 z dnia 15 lipca 2014 r. ustanawiające jednolite zasady i jednolitą procedurę restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji kredytowych i niektórych firm inwestycyjnych w ramach jednolitego mechanizmu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz zmieniające rozporządzenie (UE) nr 1093/2010 (Dz.U. L 225 z 30.7.2014, s. 1).

59) dodaje się art. 128a w brzmieniu:

„Artykuł 128a

Symulacje zarządzania kryzysowego

1. EUNB koordynuje regularne akcje ogólnounijne w celu przetestowania zastosowania niniejszej dyrektywy, rozporządzenia (UE) nr 806/2014 i dyrektywy 2014/49/UE w sytuacjach transgranicznych w odniesieniu do wszystkich następujących aspektów:

a) współpracy właściwych organów w trakcie planowania naprawy;

b) współpracy między organami ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji a właściwymi organami przed upadłością oraz w czasie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji finansowych, w tym przy wdrażaniu

programów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji przyjętych zgodnie z art. 18 rozporządzenia (UE) nr 806/2014.

2. EUNB przygotuje sprawozdanie, w którym określi najważniejsze ustalenia i wnioski z ćwiczeń. Sprawozdanie to podawane jest do wiadomości publicznej.”.

Artykuł 2

Transpozycja

1. Państwa członkowskie przyjmują i publikują, najpóźniej do dnia [Urząd Publikacji: proszę wstawić datę przypadającą 18 miesięcy po dacie wejścia w życie niniejszej dyrektywy zmieniającej], przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy. Niezwłocznie przekazują Komisji tekst tych przepisów.

   Państwa członkowskie stosują te przepisy od dnia [Urząd Publikacji: proszę wstawić datę przypadającą dzień po dacie transpozycji niniejszej dyrektywy zmieniającej].

   Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określane są przez państwa członkowskie.

2. Państwa członkowskie przekazują Komisji tekst podstawowych przepisów prawa krajowego przyjętych w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.

Artykuł 3

Wejście w życie

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 4

Adresaci

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Strasburgu dnia r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego	*W imieniu Rady*
Przewodnicząca	*Przewodniczący*